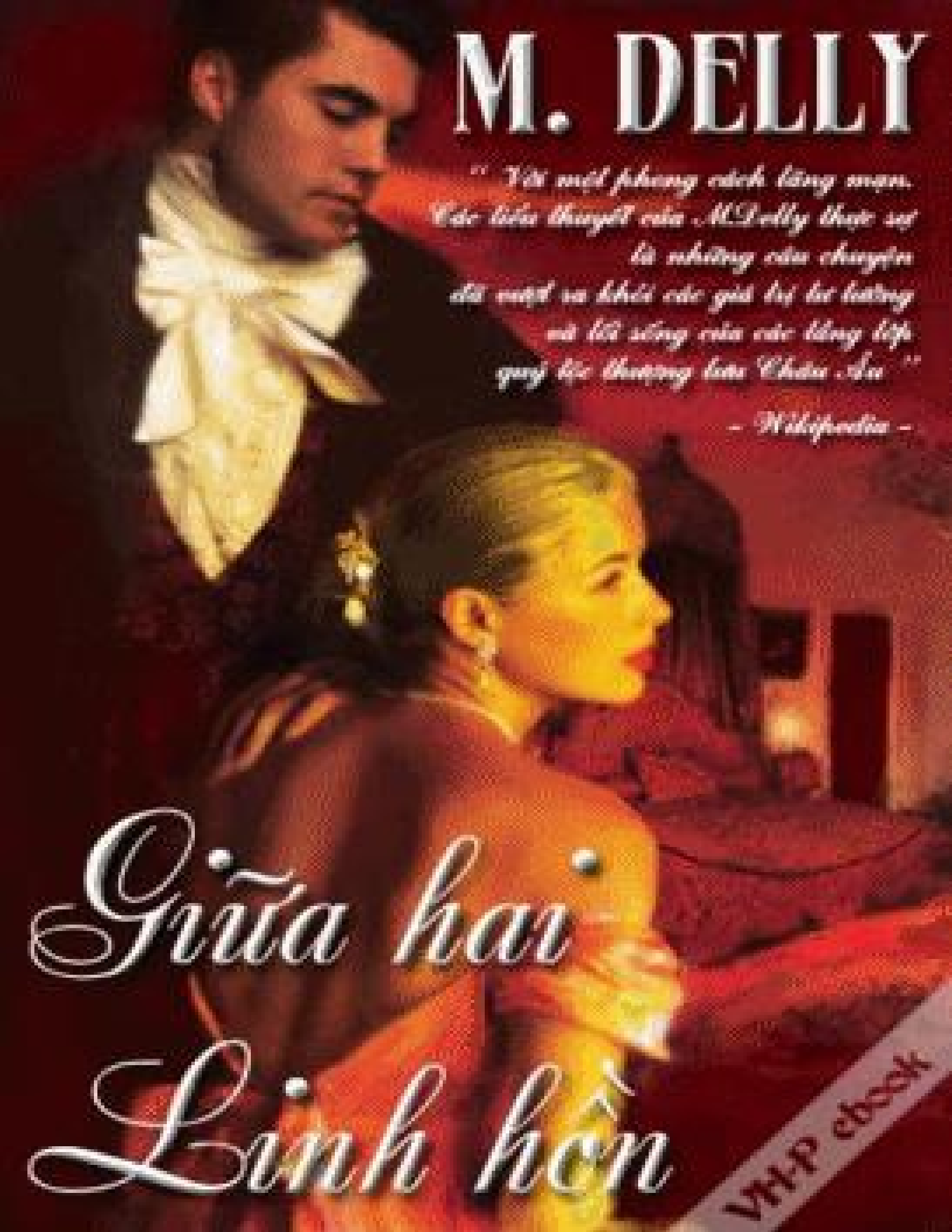

M. DELLY

*" Với một phong cách lãng mạn,
các tiểu thuyết của M. Delly thực sự
là những câu chuyện
đã vượt ra khỏi các giới hạn biên
và lối sống của các tầng lớp
quý tộc thuộc tầng lớp 'Chân Án' "*

- Wikipedia -

Giữa hai Linh hồn

W-P ebook

Giữa hai linh hồn

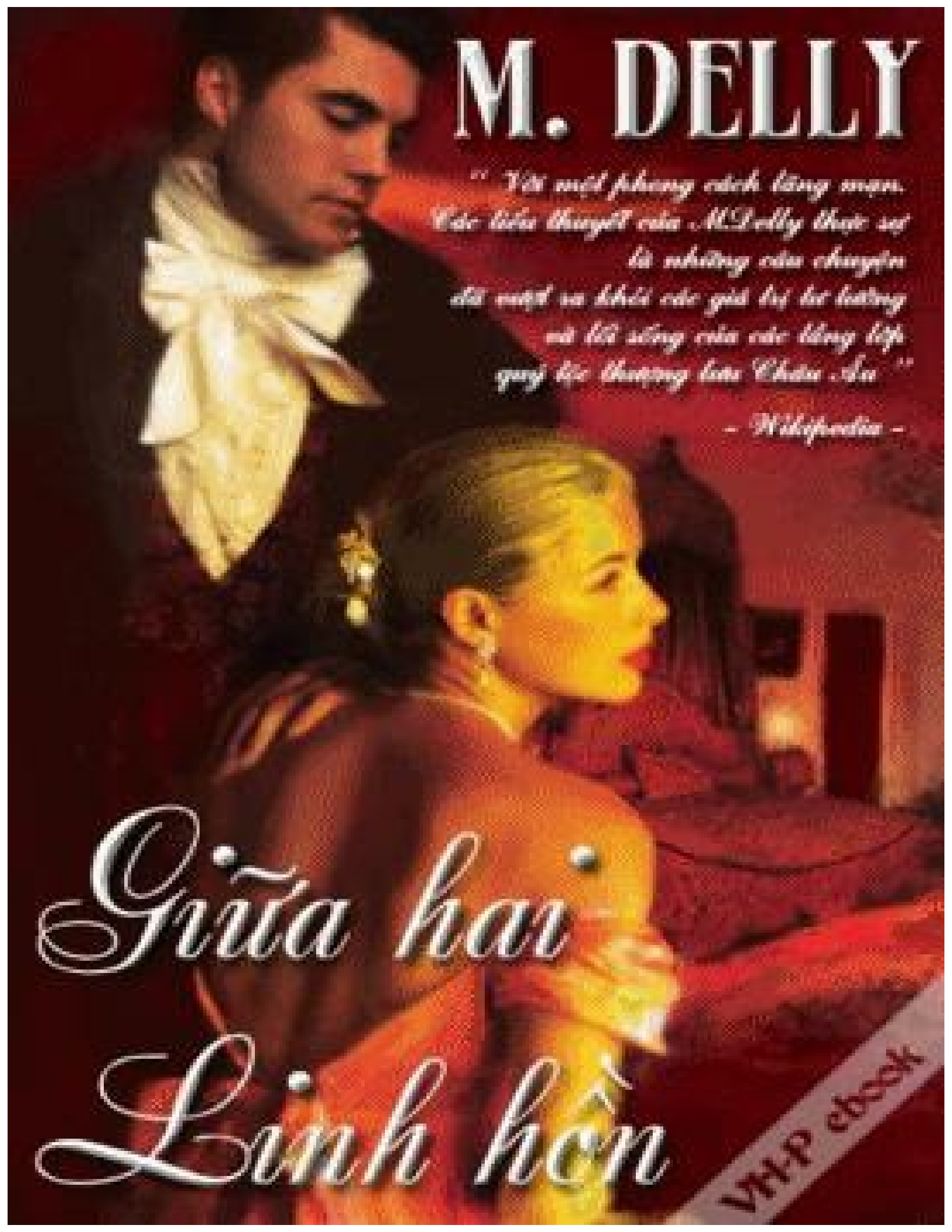
M. Delly

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

M. DELLY

*" Với một phong cách lãng mạn,
các tiểu thuyết của M. Delly thực sự
là những câu chuyện
đã vượt ra khỏi các giới hạn tưởng
và lối sống của các tầng lớp
quý tộc thuộc nhà Chúa .Sic "*

- Wikipedia -

Giữa hai Linh hồn

WMP ebook

Table of Contents

[CHƯƠNG I](#)

[CHƯƠNG II](#)

[CHƯƠNG III](#)

[CHƯƠNG IV](#)

[CHƯƠNG V](#)

[CHƯƠNG VI](#)

[CHƯƠNG VII](#)

[CHƯƠNG VIII](#)

[CHƯƠNG X](#)

[CHƯƠNG XI](#)

[CHƯƠNG XII](#)

[CHƯƠNG XV](#)

[CHƯƠNG XVI](#)

[CHƯƠNG XVII](#)

[HẾT](#)

CHƯƠNG I

Đêm đã khuya, buổi chiều dài ở biệt thự hoàng thân Sterkine bắt đầu tàn. Tối nay, hầu hết các nhân vật tiêu biểu của giới thượng lưu thành phố Paris đều có mặt tại đây, đáp ứng lòng hiếu khách của vị hoàng thân nổi tiếng giàu có và hào phóng. Họ là những nhà văn, những nghệ sĩ đang được công chúng hâm mộ, những quý tộc danh giá, những mệnh phụ sang trọng, những thiếu nữ kiều diễm...

Hoàng thân Sterkine, chủ nhân tòa biệt thự diễm lệ bậc nhất thủ đô nước Pháp này lại không phải người Pháp. Ông là người Nga, nghe đâu là một trong những người giàu nhất nước Nga, chủ nhân nhiều trang ấp mệnh mông cả ở châu thổ sông Volga lẫn miền Sibia xa xôi, nắm trong tay hàng vạn nông nô. Nhưng vốn chán ghét cuộc sống gò bó, lạc hậu nơi quê hương, ông giao việc trông nom các trang ấp cho những viên quản lý trung thành, chuyển sang sống ở đất Pháp, hưởng cuộc sống khoáng đạt. Tại đây ông đắm mình vào cuộc sống tưng bừng, nhộn nhịp và thoải mái của Paris hoa lệ. Ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, hoàng thân Sterkine triền miên trong các thú vui, giữa những quý tộc Pháp giàu có đến mức không biết tiêu đâu cho hết tiền.

Sau bữa tiệc linh đình với món *cavia* đầy quyến rũ và hàng chục món mang khẩu vị Nga kết hợp với nghệ thuật nấu ăn Pháp, khách khứa tản ra các phòng khách của tòa biệt thự sang trọng để chơi bi-a, đàn piano, đánh bài, hoặc nghe mấy bài thơ tượng trưng chủ nghĩa đọc những sáng tác mới của họ. Nổi bật lên trong những đám khách khứa hào hoa và quyền quý này, như thường lệ, vẫn là hầu tước Elie Ghiliac. Tuổi trạc ba mươi, vóc cao và thân hình cân đối, cặp mắt màu nâu sẫm cực kỳ thông minh, khuôn mặt rất “đàn ông” với dáng nét rắn rỏi, quý phái, mái tóc tuyệt đẹp lượn nhẹ, ôm lấy vầng trán cao, chàng là người điển trai bậc nhất của nước Pháp. Ngoài hình dáng đẹp, hầu tước Elie Ghiliac còn có một khối óc sáng tạo sâu sắc, đôi bàn tay tài hoa, học vấn cao, chơi đàn giỏi. Đã thế Elie Ghiliac lại giàu khủng khiếp. Tổ tiên chàng thuộc một trong những dòng họ quý tộc lâu đời nhất của nước Pháp. Elie Ghiliac được thừa hưởng cả một gia tài khổng lồ với những thái ấp không phải chỉ trên đất Pháp mà cả ở Áo và Tây Ban Nha. Tất cả những ưu thế ấy tạo cho chàng thành đối tượng hy vọng thầm kín của hầu như tất cả những thiếu nữ quý phái nhất trong thành phố Paris, và cả những phụ nữ góa chồng sớm, sắc đẹp đang thời kì nở rộ. Chính vì vậy mà bất cứ cuộc chiêu đãi nào Elie Ghiliac có mặt, chàng đều lập tức trở thành trung tâm chú ý của mọi người, đặc biệt của nữ giới. Những ai không mơ tưởng chiếm đoạt trái tim chàng thì cũng chiều chuộng chàng để “giới thiệu” một người thân nào đó cho chàng lựa chọn.

Thật ra Elie Ghiliac không phải là trai tân. Nhưng vợ chàng đã qua đời cách đây ba năm, để lại một đứa con gái nhỏ, hiện được giao cho những cô giáo và cô trông trẻ đáng tin cậy trông nom tại lâu đài Arnelles, cách thành phố Paris khá xa. Lâu đài này cùng với thái ấp xung quanh là

một trong số tài sản chàng thừa kế được của tổ tiên.

Tuy nhiên các thiếu nữ xinh đẹp và các góa phụ trẻ tuổi, kiều diễm đều thấy hy vọng chiếm được trái tim Elie Ghiliac để trở thành hầu tước phu nhân và làm chủ cả một gia tài kếch sù là quá mong manh. Elie Ghiliac tuy rất mực lịch sự, hào hoa nhưng cũng hết mực lạnh lùng. Mọi cặp mắt đưa tình, mọi lời ca tụng đầy dụng ý của các bà các cô đều vấp phải một thái độ thờ ơ, đến mức gần như băng giá. Ngay trong những sáng tác văn chương của chàng, tuy rất thông minh, duyên dáng và sâu sắc, thỉnh thoảng vẫn lộ ra một cách nhìn đời hoài nghi chủ nghĩa, một giọng điệu mỉa mai, giễu cợt.

Mỗi khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng như băng đầy kiêu ngạo và nhạo báng của Elie Ghiliac, những cô gái ôm nhiều hy vọng nhất cũng phải rã rời chân tay. Họ buộc phải nhìn thẳng vào sự thật: con người tài hoa nhưng lạnh lùng kia coi tự do là thứ quý giá nhất trên đời chắc chắn sẽ không chịu đi bước nữa. Khốn nỗi dù chỉ mang hy vọng hết sức mong manh, họ vẫn không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để tấn công chàng, mơ tưởng lúc nào đó có thể làm mềm đi trái tim sắt đá kia.

Giờ đây, khi đêm chiều đã bắt đầu tàn, khách lớn tuổi đã cáo lui gần hết, chỉ còn lại những người trẻ, đa số là nữ giới, hầu tước Elie Ghiliac tìm gặp chủ nhân để chào ra về. Giữa hoàng thân Sterkine và hầu tước Elie Ghiliac có mối thân tình từ nhiều năm nay. Họ hợp tính nhau về cách nhìn nhận đối với cuộc sống cũng như đối với những vấn đề xã hội và con người.

Đúng lúc ấy, bá tước Essil, anh họ của chàng hầu tước cũng đến gặp chủ nhân xin cáo lui. Ông đi một mình vì bá tước phu nhân lâu nay đau ốm, không ra ngoài được và thường vắng mặt trong các cuộc vui chơi trong giới thượng lưu. Mọi lần bá tước Essil không thể ngồi đâu lâu, riêng tối hôm nay nể hoàng thân lắm, ông mới nán lại cho đến bây giờ.

Hoàng thân Sterkine tiễn hai anh em ra cổng.

Hầu tước Elie Ghiliac nói:

- Chào anh Sterkine! Mai ta còn gặp nhau kia mà. Tôi sẽ đợi anh ở biệt thự Ghiliac vào hai giờ chiều.

- Đúng thế! – Hoàng thân Sterkine nói rồi quay sang bá tước Essil. – Bá tước cho tôi gửi lời chúc bá tước phu nhân chóng bình phục.

Đợi hai vị khách thân tình ra khỏi cổng sắt, hoàng thân mới quay trở vào tiếp khách khứa còn lại.

Hầu tước Elie Ghiliac quay sang hỏi ông anh họ:

- Anh Essil! Nhân tiện xe, tôi đưa anh về nhà nhé?

- Thế thì còn gì bằng. Nhất là tôi đánh giá rất cao những chiếc ô tô của chú, - bá tước Essil nói. Ông hơn hầu tước Elie Ghiliac gần chục tuổi.

- Vậy tối nay mời anh thưởng thức luôn.

Họ bước vào chiếc xe hơi bốn chỗ kiểu hạ mui được, loại sang nhất thời đó, tức là vào thập kỷ

đầu tiên của thế kỷ hai mươi, lúc này đang đổ sập vĩa hè đợi chủ. Hầu tước Elie Ghiliac báo cho tài xế biết địa chỉ của bá tước Essil rồi mỗi một ngả đầu lên lưng ghế êm ái. Chàng khẽ thốt lên, giọng giễu cợt:

-Thế là hoàn tất một phận sự ngu xuẩn!

Bá tước Essil bật cười:

-Chú đã ngán nghe mọi người ca tụng chú đến thế rồi kia à, Elie? Chú quả là con người dị thường đấy!

Chàng hầu tước nhếch mép cười chua chát:

-Tôi ngán đến tận cổ tất cả những cái trò phù phiếm vô tích sự này rồi, - chàng hơi dướn thẳng người lên một chút. – Nhưng thôi, anh Essil này, tôi muốn hai anh em nói chuyện nghiêm chỉnh một chút, được không?

Bá tước Essil hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn cậu em họ chờ đợi. Elie Ghiliac bình thản nói:

-Nhân tiện chỉ có hai anh em, tôi muốn hỏi ý kiến anh về một việc... À mà tôi đã kể anh nghe là tôi quyết định “đi bước nữa” chưa nhỉ?

-Chưa. Nhưng tôi có nghe nói hầu tước phu nhân Ghiliac Versanges không được vui, bởi vì thấy chú cự tuyệt thẳng thừng tất cả những đám bà gởi ý cho chú, mặc dù đều là những đám được giới thượng lưu chúng ta đánh giá cao nhất về đủ mọi phương diện.

-Đúng, những đám mẹ tôi gởi ý đều không thể chê vào đâu được. Nhưng tôi có ước mơ riêng của tôi chứ, biết làm sao được?

Bá tước Essil ngạc nhiên đưa mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của người em họ trẻ tuổi, trên đó cặp mắt màu sẫm ánh lên một vẻ giễu cợt đầy tinh quái.

-Chú mơ ước thế nào, Elie?

Chàng hầu tước bật lên một tiếng cười nhạo báng.

-Anh hỏi lạ thật! Anh cho rằng tôi quen sống khinh bạc và không thể có mơ ước hay sao? Kể ra thì anh cũng có lý phần nào và hai chữ “mơ ước” tôi dùng cũng không thật chính xác. Bởi vì đây là một cuộc hôn nhân lý trí. Hoàn toàn lý trí, không có chút mơ màng nào hết.

-Nghĩa là chú đã chọn được một cô nào rồi?

-Chưa đâu. Tôi chưa tìm được người... dùng chữ gì nhỉ? Người mộng tưởng ư? Không được, vì hai chữ ấy nghe cao siêu quá. Người hợp tính ư? Cũng không được. Nghe tầm thường quá... Thôi, đành tạm gọi là người mà tôi đang tìm kiếm vậy.

-Trời ơi! Không ngờ chú khó tính đến như thế, chú Elie thân mến ạ! Bất cứ một cô gái xinh đẹp nào cũng sẵn sàng quì xuống chân chú. Và chú thừa biết rằng cô tiểu thư nào được chú lựa chọn sẽ bị tất cả các cô gái khác ghen tị đến chết đi được.

-Sẽ chẳng có nhiều lý do để các cô ấy ghen với vợ sắp cưới của tôi đâu! – Hầu tước Elie Ghiliac thản nhiên bác lại.

Bá tước Essil hơi lo lắng nhìn người em họ.

-Chú cứ nói thế nghĩa là sao.

Miệng Elie lại nở nụ cười giấu cợt quen thuộc.

-Ôi, anh đừng nghĩ tôi sẽ là gã yêu tinh râu xanh hể vợ trái ý là giết luôn!... Mặc dù người ta tung ra đủ thứ chuyện bịa đặt về cách đối xử của tôi đối với vợ ngày cô ấy còn sống, - chàng hầu tước nói và khẽ nhún vai. - Tôi xin nói rằng, đấy toàn là chuyện đồn bậy. Nhưng hôm nay thì hình như không ai nhắc đến những chuyện ấy... Còn về người sẽ trở thành vợ tôi... tôi chỉ xin báo trước để anh biết, sẽ không bà nào cô nào chịu nổi cuộc sống lạnh lẽ, giản dị, mà tôi dành cho cô vợ kế tương lai của tôi đâu.

Vẻ mặt bá tước Essil chắc phải ngơ ngác lắm, bởi vì đã làm cho cậu em họ của ông không nhận được cười, một tiếng cười trẻ trung, rất chân thật, hoàn toàn không đượm chút giấu cợt như mọi khi, một tiếng cười mà ông rất hiếm thấy ở Elie.

-Chú định lấy vợ rồi lui về sống ẩn dật nơi thôn dã chẳng, chú Elie?

-Không. Không phải tôi! Tôi đang nói về cô nào sẽ làm vợ kế của tôi kia mà. Hình như anh vẫn chưa hiểu tôi định nói gì. Thôi được tôi xin nói rõ hơn...

Hầu tước Elie Ghiliac ngả mình lên lưng ghế mềm mại trong xe. Bá tước Essil nhìn thấy trong làn ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn điện nhỏ gắn vào mui xe cặp mắt sâu của người em họ đang ánh lên dưới hàng lông mi.

-Tôi không định nói để anh biết rằng cuộc hôn nhân đầu của tôi đã là một sai lầm, Fernande và tôi là hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, thành thử cả hai đều khổ... cho nên lần lấy vợ thứ hai tôi không muốn đi theo vết xe cũ. Tôi thêm sống độc thân để được tự do thoải mái. Nhưng tôi thấy có bốn phận phải đi bước nữa, để có con trai nối dõi. Dòng họ của tôi chỉ còn mỗi mình tôi. Đây là nguyên do chủ yếu. Ngoài ra cũng nên có người chăm nom cho đứa con gái nhỏ mà Fernande để lại, cháu Guillemette sức khỏe nó xem chừng không được tốt, thêm nữa thời gian qua mẹ tôi cứ phải thay đổi luôn người trông. Cho đến nay nó gặp phải toàn những chị nuôi trẻ xấu tính. Chuyện này làm mẹ tôi buồn phiền rất nhiều.

-Sao nữa, chú Elie?

-Do đấy tôi muốn lấy cô nào quen sống giản dị, tính tình đoan trang, thích chăm sóc trẻ con, ghét nơi ồn ào, chịu vui vẻ sống yên phận ở lâu đài Arnelles của tôi ở cách xa thủ đô. Cô nào không đòi chồng phải thường xuyên ở cạnh và nói chung là không đòi hỏi gì ở tôi. Tôi không thích loại tiểu thư phù phiếm, quá nhiều đòi hỏi trí tuệ hoặc nghệ thuật. Tôi cần một cô vợ đoan trang, trình độ trí thức không cao, nhưng biết điều. Và quan trọng nhất là đừng có mơ mộng! Tôi sợ lắm rồi những tiếng khóc, những cơn ghen và bao nhiêu chuyện đau đầu mà hồi Fernande còn sống cô ấy đã thường xuyên gây cho tôi.

Trong khi nói giọng Elie mỗi lúc một đanh lại, tăng thêm nỗi căm giận.

-Nhưng Elie thân mến ơi! Bất cứ cô gái nào, dù tính tình đơn giản đến mấy sau khi lấy chú cũng sẽ mê chồng đến điên cuồng. Tôi đảm bảo với chú như thế bởi vì làm sao không “mê mẩn”

được khi vợ được một ông chồng tuyệt vời như chú, - bá tước Essil mỉm cười. - Điều ấy không thể tránh được. Chú hãy tin là như thế.

-Tôi hy vọng, nếu cô ấy đầy đủ những tính nết như tôi vừa kể tôi sẽ biết cách làm cho cô ấy hiểu rằng lấy tôi không có nghĩa là yêu tôi. Yêu tôi chỉ là điều đại dột và nguy hiểm, bởi tôi là loại đàn ông hoàn toàn không có khả năng chia sẻ thứ tình cảm say đắm như vậy với bất cứ ai, - chàng hầu tước trẻ tuổi Elie Ghiliac cãi lại ông anh họ. - Nếu cô ấy sống lý trí và không lãng mạn thì nhất định sẽ hiểu được những gì tôi mong chờ ở cô ấy. Thậm chí rất có thể cô ấy còn tìm thấy được phần nào sự thỏa mãn trong kiểu quan hệ vợ chồng như thế. Hôm nay tôi bộc lộ với anh suy nghĩ của tôi cốt để nhờ anh một việc. Anh nghĩ xem trong số họ hàng và bạn bè đông đảo của anh ở tỉnh lẻ có cô gái nào đáp ứng đúng yêu cầu của tôi không?

-Chà! Chú đòi một người như thế thì khó đấy, chú em thân mến ạ, phải là một cô gái lý trí đến mức siêu đẳng mới bằng lòng sống lặng lẽ âm thầm, không tham dự vào cuộc sống xã hội và những giao tiếp rộng rãi của chồng trong giới thượng lưu, chịu lánh mình quanh năm ở vùng quê Arnelles hẻo lánh, trong khi lẽ ra cô ta phải được quyền hưởng một cuộc sống đầy lạc thú mà tài sản và vị trí của chồng cho phép, một cuộc sống mà đúng là mọi phụ nữ trên đời đều khao khát.

-Tôi công nhận là khó. Chính vì vậy nhiều lúc tôi cũng đã tin rằng không thể tìm được cô gái nào như tôi mong ước. Nhưng biết đâu đấy?... Có thể tìm một cô gái nào hết sức ngoan đạo chăng?

-Nếu ngoan đạo thì cô ta sẽ không chịu lấy một người chồng lạnh nhạt với vợ như chú.

-Cũng có thể. Nhưng tôi quên chưa nói với anh rằng, tính ngoan đạo là điểm tôi coi trọng nhất. Người phụ nữ nào có được phẩm chất ấy sẽ không bao giờ khiến chồng phải nghi ngờ. Đây là phẩm chất tốt nhất giữ gìn bốn phận làm vợ.

-Nhưng chú quên rằng, người phụ nữ có phẩm chất ấy cũng sẽ đòi chồng phải có phẩm chất y hệt như vậy!... - Ông bá tước Essil nhếch mép cười giấu cợt - Người vợ càng ngoan đạo bao nhiêu thì càng đòi hỏi chồng mình ngoan đạo bấy nhiêu. Cái khó là ở chỗ ấy.

-Ôi anh làm tôi nhụt chí rồi ! - chàng hầu tước trẻ tuổi nửa đùa nửa thật đáp lại, hai ngón tay nhón bông hoa quý gài trên ve áo vừa tuột ra, rơi xuống đầu gối chàng. - Thôi được, nhưng dù sao anh cũng cố moi trong óc xem có biết một cô nào được như tôi nói không? Anh và chị quen biết bao nhiêu gia đình ở các tỉnh, các địa phương. Chẳng lẽ trong ngần ấy gia đình, không có cô nào thích hợp với yêu cầu của tôi hay sao?...

-Tôi và nhà tôi quen biết nhiều nhưng có lẽ không thấy cô nào được như vậy. Đàn ông như chú khéo chỉ chịu được thứ con gái dần dần như cô Henriette d'Erqui...

-Dần dần thì không được đâu, ông anh thân mến của tôi ạ.

-Còn cô Odette de Kérigny thì quá xấu...

-Chuyện ấy đối với tôi không quan trọng.

-Chú không cần đẹp lắm?

-Không! Tôi còn sợ người đẹp là đằng khác. Phụ nữ có nhan sắc dứt khoát thể nào cũng lẳng lơ, muốn giao du rộng... Không, tôi không thích lấy vợ đẹp! Chỉ cốt đừng xấu quá đến mức tôi kinh tởm không dám nhìn là được. Cái chính là cô ta dễ mến, điều ấy hết sức quan trọng, có giáo dục, tính tình hiền hậu, dễ bảo...

-Chú em của tôi ơi, chú đòi hỏi quá nhiều đấy!... Thôi được rồi, để tôi thử nghĩ xem...

Bá tước Essil gục trán xuống lòng bàn tay, như cố moi một kỷ niệm. Chàng hầu tước trẻ tuổi Elie Ghiliac đang vò bông hoa màu lưu huỳnh trong lòng bàn tay đã tháo găng. Bên trong xe ấm áp, một mùi thơm đậm, lạ và mê mẩn tỏa ra từ các vật dụng cá nhân của chàng hầu tước Elie Ghiliac.

Đột nhiên bá tước Essil ngẩng đầu lên.

-Phải rồi!... Hay thế này... Chú có dám lấy một cô gái nghèo, không phải nghèo thường mà là nghèo đến mức thảm hại? Nghèo đến nỗi nếu lấy cô ta chú sẽ phải gánh cả gia đình cô ấy: một ông bố, một bà mẹ và sáu đứa em nhỏ vừa trai vừa gái. Chú có dám không?

-Vấn đề tiền nong đối với tôi hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Nhưng một gia đình đông đúc như thế thì cồng kềnh đấy.

-Chắc không đến nỗi phiền phức lắm cho chú đâu bởi vì bà Noclare, mẹ cô này luôn ốm đau và sẽ không chịu rời khỏi vùng núi Giuyra, nơi họ có một ngôi nhà cổ kính, lâu đài Hauts Sapins nằm trên lưng chừng núi. Cô Valderez là con gái lớn của bà đồng thời là con đỡ đầu của vợ tôi...

-Tên là Valderez ạ?... Hay chính cái cô mà chị đã có lần gợi ý cho tôi chẳng?

-Thế thì đúng đấy. Tên thánh của cô ấy là Gilberte, chắc chú biết rồi. Chú không ưng cô ấy sao?

-Anh cứ kể tiếp về cô ấy xem nào.

-Gilberte Valderez mới ít tuổi mà đã phải lo toan mọi việc trong gia đình thay cho bà mẹ ốm yếu. Săn sóc bà cụ, chăm nom đàn em, tính toán cách sao để nuôi cả gia đình bằng nguồn lợi tức mỗi ngày một eo hẹp, bởi vì ông bố phóng túng đã phá tan vào đủ thứ chơi bời cái tài sản hồi mới cưới vợ còn rất khá. Đến giờ ông ta đành chịu cảnh nghèo túng mà không có đủ nghị lực để thi hành một biện pháp nào ngăn chặn quá trình xuống dốc. Tôi nghĩ rằng cô Gilberte Valderez kia chẳng sung sướng gì sống giữa một ông bố suốt ngày ca cẩm, một bà mẹ quanh năm đau ốm cả về thể xác lẫn tinh thần, kèm thêm vào đấy một nỗi lo lắng thường trực cho tương lai cùng với bao nhiêu công việc nội trợ mà một mình cô phải cáng đáng. Chú Elie thân mến ạ, tôi tin rằng vợ được chú, họ sẽ coi chú như một vị cứu tinh.

-Cô Valderez ấy người ngợm ra sao?

-Đã ba năm nay vợ chồng tôi không gặp nó. Còn trước đấy con bé mới mười lăm tuổi, không xấu không đẹp, chưa ra dáng thiếu nữ, nhưng rất đáng mến. Mái tóc tuyệt đẹp, hàm răng nhỏ và đều, đôi mắt thì không thể chê vào đâu được. Bên cạnh đó, tính tình lại nghiêm trang, tận tụy đến mức đáng kính phục trong cách xử sự đối với cha mẹ và các em. Ngoan đạo, chân thật, chẳng hề biết gì về cuộc sống ngoài xã hội, nhưng thông minh và trình độ học vấn khá.

-Thế thì đúng là thứ tôi cần rồi! Tôi có linh cảm rằng tôi đã tìm đúng người thích hợp. Gia đình

gốc gác quý tộc chứ, anh Essil?

-Dòng dõi quý tộc thuần khiết chưa hề bị pha tạp.

Hầu tước Ghiliac suy nghĩ một lúc, hai mắt mơ màng, bàn tay vẫn vò bông hoa không hề để ý.

-Nếu đúng như anh nói thì năm nay cô ấy mới mười tám tuổi, - chàng bắt đầu lên tiếng. - Hơi trẻ quá?

-Càng dễ uốn nắn chứ sao?

-Đúng thế. Và nếu như cô ta đã sẵn có tính tình nghiêm túc?... Lại quen sống ở thôn quê, quen với cái nghèo thì đến sống ở lâu đài Arnelles cô ấy sẽ coi đấy là nơi thiên đường trên trái đất.

-Tất nhiên rồi. Theo tôi nhớ thì ngày trước cô bé Gilberte Valderez chưa hề bị nhiễm thói mơ mộng. Bây giờ lớn lên trở thành thiếu nữ ta cũng khó có thể nói trước... Chú Elie thân mến ạ, chú thông cảm, tôi có vài tật nhỏ, xin chú đừng vò bông hoa tội nghiệp kia thêm nữa.

-A, phải rồi! Tôi quên. Anh tha lỗi...

Hạ kính cửa xe xuống, chàng hầu tước ném những cánh hoa nhàu nát ra ngoài. Rồi chàng quay sang ông anh họ:

-Anh yêu hoa, đúng thế. Còn tôi thì những thứ hoa trồng trong nhà kính thế này không làm tôi rung cảm gì hết. Chỉ ngắm một lúc là tôi chán ngay và vò nát không hề thương tiếc. Thứ hoa tôi ao ước, muốn thưởng thức phải là thứ hoa tươi tắn hài hòa kia. Đó phải là thứ hoa ngoài đồng nội hoặc trên núi rừng.

Bá tước Essil trợn mắt sừng sốt và lần này lại khiến chàng Ghiliac thích thú mỉm một nụ cười giễu cợt.

-Lạy chúa! Ông anh họ thân mến của tôi ơi, tối hôm nay tôi đã làm ông nhìn tôi bằng cặp mắt khác thì phải! Cậu chàng Elie Ghiliac bây giờ đâm lại có kiểu suy nghĩ mơ mộng và đa cảm kỳ quái! Nhưng thôi, anh chẳng nên ngạc nhiên làm gì mà tôi cũng vậy. Ta hãy bàn chuyện nghiêm chỉnh. Đây không phải là chuyện bông hoa mà là chuyện cô tiểu thư con gái bà Noclare! Ta tạm coi đấy cũng là một khả năng.

-Một bông hoa đồng nội đấy!

Nụ cười giễu cợt trên môi chàng hầu tước ngừng lại giữa chừng.

-Nếu vậy thì anh hãy yên tâm. Ta sẽ đối xử với cô gái ấy đúng như với một bông hoa nở giữa thiên nhiên xanh tươi. Nhưng anh có cách nào cho tôi được xem ảnh cô ấy không?

-Vợ tôi có, nhưng chụp cách đây đã ba năm. Mai tôi sẽ cho người đem đến chú.

-Và dặn họ đưa tận tay tôi, anh nhớ đấy. Tôi đã quyết định đi bước nữa và bây giờ tôi muốn kết thúc việc ấy càng nhanh càng tốt. Cho nên nếu như khuôn mặt cô ấy làm tôi thấy có chút nào đáng mến, tất nhiên trên ảnh chụp thôi, là tôi sẽ đi Giuyra ngay để gặp trực tiếp cô ta. Nhưng tôi cũng cần có cơ để đến gặp ông bố cô ấy. Anh hãy nghĩ xem giới thiệu tôi cách nào cho hợp lý.

-Dễ thôi. Tôi sẽ viết mấy chữ cho ông ta, giới thiệu chú đến đọc một số báo chí thời trước mà đã có lần tôi kể chú nghe rồi. – Mục đích để bổ sung tài liệu cho cuốn sách tôi đang viết.

-Đúng thế. Tôi hy vọng ông Noclare sẽ cho tôi gặp cô con gái chứ?

-Để chắc chắn hơn, vợ tôi sẽ nhờ chú chuyển một thứ quà nhỏ gì đấy cho cô con gái đỡ đầu của bà ấy.

Hầu tước Elie Ghiliac gật đầu.

-Hay quá rồi... sức khỏe cô ta tốt chứ?

-Rất tốt. Gia đình ấy không mắc căn bệnh di truyền nào hết, tôi có thể đảm bảo với chú.

-Điều ấy hết sức quan trọng, tôi không thể bỏ qua. Chắc chắn đến đó tôi sẽ thấy rõ được tình hình.

Hai người lại im lặng trong một lúc. Hầu tước Elie Ghiliac mân mê chiếc găng tay. Bá tước Essil nhìn chàng, trong lòng vừa bối rối vừa tò mò.

Xe ô tô đỗ lại trước cửa tòa nhà của bá tước Essil. Ông cảm ơn người em họ rồi dáng vẫn còn nhanh nhẹn, bước lên tầng ba, nơi ở của ông.

Vào đến nhà, ông thấy một vệt sáng dọi ra từ khe cửa khép hờ. Ông bước vào phòng bà vợ. Bá tước phu nhân Essil đã đi nằm và đang đọc sách. Thấy chồng vào, bà quay khuôn mặt thanh thản và dễ mến, nở một nụ cười khiến mặt bà tươi lên đôi chút.

-Mình chưa ngủ à? – Bá tước Essil tiến lại gần vợ.

-Tôi khó ngủ quá. Tối nay vui chứ?

-Rất vui. Chú Elie hôm nay tươi lắm. Và lúc nói chuyện với tôi, chú ấy đưa ra những suy nghĩ rất bất ngờ. Chẳng là chú ấy có nhã ý đưa tôi về trong xe ô tô của chú ấy. Nghe chú ấy nói mà tôi sửng sốt. Ai ngờ chú ấy có những suy nghĩ lạ lùng đến thế.

-Mình kể cho tôi nghe được không, nếu chưa buồn ngủ lắm?

-Được chứ! – Bá tước Essil ngồi vào ghế nệm êm ái kê bên giường vợ. – Mình không thể tưởng tượng nổi đâu. Con gái đỡ đầu của mình, con Valderez ấy mà, rất có thể sẽ vớ được một đám tuyệt vời đấy!

Bà bà tước nhìn chồng kinh ngạc.

-Nhưng sao mình lại nói lạc sang con Valderez? Mình định kể cho tôi nghe về chú Elie Ghiliac kia mà?

Bá tước Essil xoa tay, cười ranh mãnh.

-Mình vẫn chưa hiểu à? Chuyện đơn giản thôi. Chú Elie đang cần tìm một cô làm vợ kế. Thế là tôi giới thiệu con Valderez, con gái đỡ đầu của mình. Bà bá tước lộ vẻ sửng sốt.

-Mình điên à? Sao lại đem con bé làm trò đùa như vậy?

-Tôi không đùa chút nào hết! Chúng có là tôi có nhiệm vụ sáng mai cho người đem ảnh con Valderez sang cho chú ấy xem.

Thế là bá tước thuật lại câu chuyện giữa ông và chàng hầu tước Ghiliac vừa qua trong xe cho vợ nghe. Nghe xong bà bá tước lắc đầu.

-Tất nhiên là nếu thành thì quá may mắn cho con bé rồi... nhưng thú thật tôi chưa tin chú em họ của mình có khả năng là một người chồng tốt.

Ông bá tước bật cười.

-Tôi cũng nghĩ giống như mình. Tuy vậy hôm nay tôi có thêm linh cảm chú ấy là người biết coi trọng giá trị nội tại hơn hình thức bên ngoài. Nhưng thôi, bây giờ mình quyết định thế nào về chuyện con Valderez đây?

-Dù sao hai vợ chồng mình cũng không có lý do gì để từ chối không giúp đỡ chú Elie trong chuyện này.

-Vậy ta quyết định sáng mai cứ gửi ảnh con Valderez cho chú Elie xem nhé? Bây giờ thì mình ngủ đi. Chúc mình ngủ ngon. Khuya quá rồi.

Bá tước Essil hôn lên những nếp nhăn chẳng chịt trên trán vợ chỗ sát mái tóc.

CHƯƠNG II

Chàng hầu tước trẻ tuổi Elie Ghiliac đưa bàn tay không chút nóng vội nhấc phong bì mang nét chữ quen thuộc của bá tước Essil trên khay người đầy tớ nâng lên trước mặt chủ, rồi thông thả mở phong bì.

Chàng đang ngồi trong phòng giấy của mình, một gian phòng rộng thênh thang. Mọi đồ đạc ở đây đều đúng kiểu thức của thời Hoàng đế Louis XV, thể hiện thẩm mỹ tinh tế và quý phái rất mực của chủ nhân. Về mặt này không tòa biệt thự nào trong thành phố Paris sánh được với biệt thự dòng họ Ghiliac, đồ sộ và cổ kính. Elie đã khéo cải tiến đôi chút để đáp ứng nhu cầu sử dụng của thời hiện đại mà không làm mất đi phong cách nguyên sơ của tòa nhà. Gần đây một họ hàng của cha chàng, lãnh chúa ở Áo, đã để lại toàn bộ tài sản của ông cho chàng hưởng quyền thừa kế. Giá trị số tài sản ấy đem lại khoản lợi tức hàng năm tới vài triệu phăng, khiến cho Elie Ghiliac vốn đã giàu khủng khiếp bây giờ lại có thêm vô số tiền bạc để thỏa mãn những ham thích oái oăm, tốn kém nhất, những ham thích mà ngay trước kia chàng cũng chưa hề phải hạn chế.

Bản chất khác đời của con người Elie luôn làm mọi người ngạc nhiên, đúng như hai vợ chồng bá tước Essil đã nhận định hôm trước. Họ hàng bạn bè thân cận nhất của chàng đều coi Elie

Ghiliac là người cực kỳ khó hiểu. Con người chàng biểu lộ những nét hết sức trái ngược nhau. Nổi tiếng là tay ăn chơi sành sỏi, vậy mà cách đây hai năm chàng đã thực hiện một chuyến thám hiểm vô cùng nguy hiểm vượt qua cả một vùng đất hầu như chưa ai biết đến của Trung Hoa! Và trong chuyến đi ấy, so với đám đồng hành, đều là những nhà thám hiểm đầy kinh nghiệm, hầu tước Elie vẫn là người táo bạo nhất, dai sức nhất, chịu đựng giỏi nhất mọi thiếu thốn và hiểm nguy dọc đường.

Chính vì vậy, đám phụ nữ đông đảo vây quanh đều thán phục hết mực chàng hầu tước Ghiliac, thậm chí có thể nói là say mê chàng đến mức cuồng si. Ấy thế nhưng Elie vẫn chưa rung động trước bất cứ ai trong số họ. Trước sự sùng bái của họ chàng vẫn thản nhiên đùa cợt, thỉnh thoảng chàng lại còn trêu chọc để thích thú xem đám phụ nữ ấy ghen tuông lẫn nhau một cách rất đàn bà. Lâu lâu chàng cũng bắt thân với một cô nào đó nhưng không bao giờ kéo dài quá một mùa. Bạn bè hiểu rằng như thế nghĩa là nhà tiểu thuyết gia đã khảo sát xong một kiểu tính cách và họ sẽ được dịp nhìn lại cái tính cách ấy, được mổ xẻ bằng một tài nghệ vô song trong cuốn tiểu thuyết sắp tới. Là một cây bút châm biếm vô cùng tinh vi và chua cay, nhà tiểu thuyết gia ấy vạch ra toàn bộ cái yếu hèn, mọi sự lỗ bịch trong tính cách kia. Và ngòi bút giễu cợt của Elie Ghiliac càng chua cay khi hướng về phái yếu, khiến mọi người phải kinh ngạc và hoảng sợ. Những phụ nữ tự tin nhất khi đọc những đoạn văn ấy cũng phải rời rã ý chí.

Chính cái tính cách quái đản ấy đã làm bà bá tước Essil phải lo ngại cho cô con gái đỡ đầu non dại của bà.

Lúc này đây, Elie Ghiliac đang chăm chú ngắm nghía bức ảnh mà chàng lấy trong phong bì ra. Đúng như bá tước Essil nói, cô gái trong ảnh chỉ là một đứa trẻ mười lăm tuổi, quá gầy gò, đường nét chưa ổn định, có cặp mắt to, rất đẹp và nghiêm trang. Mái tóc dày bao quanh một vầng trán đã bắt đầu thoáng đượm nỗi lo âu.

- Xem ảnh chẳng thấy được gì, nhất là lại chụp tồi đến mức này, - chàng hầu tước lẩm bẩm một mình. - Khuôn mặt này không đến nỗi làm mình mất cảm tình. Cặp mắt thật sự là đẹp mà đây là cái quan trọng nhất. Ta phải đến gặp cô ta xem thế nào.

Chàng hồ hững vuốt nhẹ lông con chó săn Odin, thuộc loại mình thon, lông màu hung, lúc này đã chạy đến, gác mõm lên đầu gối chủ. Một con chó khác lông đen đang ngồi dưới chân chàng hầu tước ngược cặp mắt ghen tỵ lên nhìn con chó săn. Con Benaki này chàng mua ở một chợ bán nô lệ tại Châu Phi. Xưa nay nó vẫn quen chia sẻ với con Odin tình cảm của ông chủ thích ra oai và tính tình luôn tỏ ra quái đản nhưng lại rất hiền lành. Đồng thời chúng cũng làm nhiệm vụ trang trí cho phòng giấy sang trọng của chàng hầu tước Ghiliac.

Một gia nhân vào báo:

- Thừa ngài hầu tước, phu nhân Brayles đến thăm ngài.

- Mời phu nhân vào! - Elie nói.

Chàng đặt tấm ảnh lên mặt bàn, lấy chân đạp con Benaki rồi đến con Odin ra. Con chó lông đen chạy vào nằm ở góc phòng, trong khi chủ nó uể oải bước ra cửa đón khách.

Khách là một thiếu nữ trẻ, rất đẹp. Vóc người bé nhỏ, thon thả, dáng điệu hết sức thanh lịch

kiểu Paris. Cặp mắt nàng màu sắc luôn chuyển từ xanh lục sang xanh lam và ngược lại, lúc này sáng rực lên, hướng thẳng vào mắt Elie Ghiliac. Nàng đưa bàn tay một cách nồng nhiệt, trong khi chủ nhà thì thái độ không được đầm thắm đến như thế.

- Em đang lo anh không có nhà! Mà em lại rất cần gặp anh trong ngày hôm nay. Em có một việc chỉ anh giúp mới được, anh Elie ạ.

Phu nhân Brayles vốn là bạn thuở nhỏ của chàng, đã từng thân thiết với chị của chàng cũng như sau này, với người vợ đã quá cố của chàng. Thậm chí giữa hai gia đình còn có chút quan hệ họ hàng xa. Chỉ kém Elie hai tuổi, hồi nhỏ Brayles rất hay chơi đùa với chàng. Lớn lên, hai người cùng tập cưỡi ngựa với nhau và cùng tham gia hầu như trong mọi trò chơi mà Elie Ghiliac nghĩ ra. Brayles rất thán phục chàng và chàng cũng biết nàng thầm yêu mình. Đến năm hai mươi hai tuổi chàng lấy Fernande, nàng đã đau khổ tưởng không sống nổi. Sau đấy do bố mẹ năn nỉ, nàng đành nhận lời cầu hôn của bá tước Brayles mặc dù không yêu. Được ba năm chồng nàng đột ngột qua đời sau khi phá tan hết gia tài và nàng thành khất tiết.

Năm sau Fernande lại qua đời và Elie Ghiliac cũng thành góa vợ. Brayles lại bắt đầu ôm hy vọng chinh phục được tình yêu của chàng hầu tước trẻ tuổi điển trai và giàu có kia. Nàng tìm mọi cách để gặp Elie, chiều chuộng chàng bằng mọi cách, hết làm duyên lại tỏ vẻ ngoan ngoãn, vâng chịu, hy vọng thu phục được một tính cách đầy kiêu ngạo. Nhưng vô ích! Elie Ghiliac không mấy may rung động. Đối với phu nhân Brayles chàng vẫn giữ thái độ nhã nhặn kèm theo đôi chút giấu cợt, thái độ bị nhiều người cho là hỗn hào, và được chàng hay sử dụng trong cách đối xử với cả những phụ nữ khác. Riêng đối với phu nhân Brayles, chàng chỉ thêm vào thái độ trên một chút thân mật do tình quen biết từ nhỏ mà thôi.

- Cần tôi giúp đỡ? Việc gì vậy, thưa phu nhân? – vừa hỏi chàng vừa trở ghế nệm gần đấy mời khách ngồi.

Brayles ngồi xuống tạo nên tiếng sống áo xột xoạt, đồng thời hất ra sau gáy khăn choàng bằng lông thú quý để lộ ra đôi vai trần trắng nõn. Nàng đưa mắt nhìn khắp một lượt phòng giấy mặc dù nàng đã quá quen thuộc mọi thứ ở đây, rồi dừng mắt lại nơi Elie Ghiliac, lúc này cũng vừa ngồi xuống ghế nệm bên cạnh.

- Thứ này em rất tha thiết! Anh đừng từ chối em nhé, Elie?

Nàng hơi nghiêng người và cặp mắt lộ vẻ khẩn nài.

Chàng hầu tước bật cười,

- Nhưng tôi đã biết cô cần gì đâu?

- Thế này thôi. Tháng sau phu nhân Cabrols tổ chức một tối vui để lấy tiền làm một việc từ thiện. Trong tối vui có phần văn nghệ. Em vừa nảy ý định táo bạo là nhờ anh viết cho một vở kịch ngắn, một màn thôi, anh Elie ạ. Chúng ta sẽ làm cho tối vui thật sự tung bừng.

- Rất tiếc! Nhưng không thể được.

- Ôi! Tại sao vậy, anh?

Cặp lông mày của chàng hầu tước xích lại gần nhau thêm một chút. Elie Ghiliac không thích ai

hỏi lý do từ chối của chàng. Mà lý do thường chỉ là một thói đồng đánh chột hiện ra trong óc chàng.

- Không thể được, xin nhắc lại với phu nhân như vậy! – chàng lạnh nhạt nói. – Phu nhân tìm người khác. Thế nào cũng có người nhận viết và bảo đảm sẽ thành công.

- Không! Phải là anh kia! Em muốn mọi người đều phải giơ tay bái phục nếu như bọn em có thể ghi tên anh vào tờ chương trình! Cái vở kịch ngắn anh sáng tác hôm kỷ niệm sinh nhật anh năm ngoái sao mà duyên dáng đến thế.

- Tôi bằng lòng để các vị biểu diễn nó lần nữa đấy.

- Nhưng em muốn thứ anh mới viết kia!... Một vở anh soạn dành riêng cho chúng em!

Cặp môi Elie Ghiliac hé nở thành một nụ cười châm biếm:

- Dành riêng cho phu nhân Brayles chứ? – Câu nói ấy khiến cặp mắt xanh luôn chuyển màu của nàng sụp xuống. Câu nói ấy như hàm ý: “Cô muốn tỏ cho mọi người biết rằng cô có thể sai khiến tôi chứ gì?”.

Phu nhân Brayles ngược mắt lên, nói khẽ nhưng giọng chứa đầy tình cảm cháy bỏng:

- Vâng, anh Elie! Đúng thế, em rất thèm được anh viết thứ gì đó dành riêng cho em!

Trong vài giây đồng hồ, hai tròng mắt màu lam sẫm của chàng hầu tước hướng thẳng vào mắt nàng. Con người đàn ông này, hiểu rất rõ thể mạnh của mình, dường như thích thú khi thấy một phụ nữ kiêu diễm hạ mình van xin chàng ban cho một ân huệ, mặc dù chàng đã từ chối.

Lại một chuyển động nhếch mép rất nhỏ đầy giễu cợt nữa. Elie Ghiliac lạnh lùng bác lại:

- Cô đừng nên khó tính như thế. Tôi đã nói rồi, tôi không thể chiều cô được. Hãy nhờ ông Maillis hoặc ông Corlier. Hai ông ấy sẽ nhận ngay và sẽ làm rất tốt.

Một nét nhăn nhỏ rất nhẹ hiện ra trên khuôn mặt xinh đẹp của phu nhân Brayles. Nàng thở dài, nói khẽ:

- Đành thế chứ còn biết làm sao! Vậy mà em đã hy vọng... Tha lỗi cho em đã đến quấy rầy anh, Elie!

Nàng đứng lên, sửa lại khăn quàng trên vai. Mắt nàng bắt gặp tấm ảnh đang nằm trên bàn giấy. Một nét lo ngại lướt nhanh trên mặt nàng. Chắc hẳn Elie Ghiliac có nhận thấy, bởi vì chàng lộ vẻ thích thú.

- Trái lại, tôi phải cảm ơn cô đã đến đây, - chàng nhã nhặn nói. – Tối nay liệu tôi có được gặp cô ở sứ quán Anh không?

- Chắc chắn rồi! Anh có thể dành để nhảy với em một điệu không?

- Được chứ. Nhưng xin báo trước là tôi sẽ đến hơi muộn đấy.

- Không sao. Anh vẫn có thể mời em nhảy được, Elie... Và lúc đấy em sẽ còn hỏi anh một việc khác nữa. Chà, anh có bông hoa đẹp quá, không biết các bác thợ vườn ở Cannes và ở Arnelles

làm thế nào mà tạo được những bông hoa tuyệt diệu thế kia!

Elie Ghiliac rút một bông cẩm chướng màu vàng nhạt rất to trong lọ hoa trên bàn giấy của chàng, đưa phu nhân Brayles.

Nàng gỡ ngay bông hoa violet gài trên ngực áo chên của mình, cắm thay bông cẩm chướng vào đấy. Bông hoa của chàng hầu tước lát nữa sẽ dùng để làm cho đám bạn gái của nàng phát điên lên vì ghen, rồi sau đó sẽ được ép vào cuốn sách quý. Và cô gái thành Paris thế kỷ hai mươi này, hay hờn dỗi đồng thời phù phiếm, và cũng được tình yêu làm thành đa cảm, sẽ thường xuyên giở bông hoa quý giá ấy ra ngắm nghía, thậm chí biết đâu có thể còn hôn lên nữa.

Nhưng trong khi những ngón tay đeo găng gài bông hoa cẩm chướng lên ngực áo chên, mắt nữ bá tước Brayles vẫn liếc về phía bức ảnh chụp đang tiếp tục khiến nàng băn khoăn, chắc chắn là như thế.

Elie Ghiliac tiễn khách ra đến tiền sảnh rồi trở lại phòng giấy. Chàng nhắc bức ảnh lên, ngắm nghía một lúc lâu.

“Cô gái này có vẻ đáng mến”, - chàng nghĩ. – “Đối với ta thế là đủ. Còn cô ta thiếu mặt nào ta sẽ bổ sung sau. Cái chính là cô ấy phải thông minh và dễ bảo”.

Trên bàn, bông hoa violet khách vô tình hay cố ý bỏ lại vẫn nằm đó. Elie cầm quăng về phía con chó săn.

- Cho mi đấy, Odin!

Ngồi lọt thỏm trong ghế nệm, với nụ cười giấu cợt trên môi, chàng hầu tước thích thú nhìn một lúc lâu con chó dứt ra từng cánh hoa lả tả trên tấm thảm. Sau đấy chàng ấn chuông gọi đầy tớ và khi anh ta bước vào, chàng ra lệnh:

- Dọn đi, Célestin... Và bảo đóng xe cho ta, lấy hai con ngựa hồng ấy.

Cũng vào lúc đó, gia nhân của bá tước phu nhân Essil vào báo có hầu tước phu nhân Ghiliac đến. Ông bá tước ra tiếp, xin lỗi khách thay cho vợ đang bị viêm dây thần kinh không dậy được.

- Tối hôm qua không thấy chị nhà đến chỗ phu nhân Mothécourt, cho nên tôi ghé vào hỏi thăm xem bệnh tình chị thế nào, - phu nhân Ghiliac giải thích lý do đến đây.

Bá tước Essil tỏ lòng cảm ơn, nhưng trong bụng vẫn tự hỏi: “Bà hầu tước đến có việc gì đây?” bởi vì bà nữ hầu tước Ghiliac xinh đẹp và thờ ơ này không có tính dễ dàng quấy rầy ai. Chủ và khách trao đổi vài câu xã giao không quan trọng, sau đấy phu nhân Ghiliac đột nhiên hỏi thẳng:

- Anh Essil, trong số những gia đình quý tộc ở tỉnh, anh biết gia đình nào có con gái dòng dõi thuần khiết, đứng đắn và tính tình giản dị có thể làm người vợ và người mẹ hiền thảo được không?

Cặp mắt đằng sau cặp kính trắng của bá tước Essil hơi nheo lại.

- Phu nhân bảo làm vợ và làm mẹ hiền thảo ạ? Ơn Chúa, cháu biết khá nhiều cô gái làm được

như thế!

- Đã đành. Nhưng trường hợp này hơi đặc biệt. Em Elie đang tính lấy vợ kể. Nó mới vừa cho tôi biết xong. Nhưng nó muốn tìm một cô nào khác hẳn với con Fernande trước kia, tội nghiệp con bé! Anh đã biết tính con trai tôi rồi. Anh thừa biết nếu cô nào hy vọng được nó yêu thì chỉ vô ích mà thôi. Em Elie muốn một cuộc hôn nhân hoàn toàn lý trí, nó chỉ cốt kiếm một đứa con trai nối dõi và có người làm mẹ chăm sóc cho con bé Guillemette đang còn thơ dại. Cho nên nó không muốn lấy cô nào tính nết phù phiếm, cũng không muốn lấy một cô trí thức, trình độ học vấn quá cao.

- Vâng, cháu biết chú ấy rất sợ loại phụ nữ kiểu như thế.

- Nó cần một cô nào chịu quanh năm ở tại Arnelles, chịu trông nom cháu nội tôi và không cản trở tự do của chồng. Cô gái ấy cũng phải sáng dạ đến một mức nào đó chứ Elie không chịu lấy vợ đàn độn đâu.

- Cháu hiểu... học vấn trung bình... Đẹp nữa chứ ạ?

Nghe bá tước Essil đưa ra câu hỏi ấy, một ánh nhạo báng thoáng hiện qua trong cặp mắt rất đẹp của hầu tước phu nhân Ghiliac. Chà, phu nhân vẫn đẹp và vẫn rất trẻ mặc dù đã lên bà từ lâu rồi.

Cặp môi thanh tú khẽ mím lại.

- Không cần. Không cần đẹp lắm! – Bà vội vã nói, - Nếu đẹp thì thế nào cô ta cũng sẽ đòi hỏi những thứ mà em Elie không thể chấp nhận được. – Tất nhiên xấu quá thì nó cũng không chịu lấy đâu.

Một chút luyến tiếc đượm trong giọng nói, bá tước Essil không giấu giếm ánh tinh quái trong cặp mắt của ông.

- Đúng thế vậy, thưa phu nhân! Chú Elie đẹp trai đến thế kia mà, vợ xấu thì quá cách biệt, - ông vừa nói vừa cười. – Cháu đã hiểu phu nhân muốn tìm một cô con dâu như thế nào rồi, đúng ra là chú Elie muốn tìm. Nhưng cháu thấy cần thưa để phu nhân biết, chính chú Elie đã bàn chuyện với cháu, mới tôi hôm qua thôi, và cháu đã giới thiệu một cô gái trẻ có khả năng thích hợp với yêu cầu của chú ấy.

- Thật à? Cô nào vậy? – hầu tước phu nhân Ghiliac vội vã hỏi.

Bá tước Essil nhắc lại những điều mà ông đã kể cho Elie nghe về cô Valderez, con ông Noclare. Hầu tước phu nhân Ghiliac nghe rất chăm chú, lúc bá tước nói xong, bà hỏi:

- Anh có tấm ảnh chụp nào của cô ấy không?

- Cháu vừa cho người mang đến cho chú Elie sáng nay. Đáng tiếc là tấm ảnh chụp cách đây đã ba năm rồi.

- Không sao, vẫn có thể đoán ra được...

- Cho nên xin phu nhân bảo chú Elie đưa cho xem.

Một làn sương mỏng lướt qua trên cặp mắt bà khách quý.

- Em Elie rất ghét khi ai nhúng vào việc riêng của nó, - bà nói vắn tắt, - Nó không nhờ tôi tìm vợ cho nó. Tôi đề nghị anh đừng cho nó biết việc tôi đến đây gặp anh. Nhưng tôi rất nóng lòng muốn nó lấy vợ để có người trông nom cháu Guillemette... với lại tôi cũng vẫn lo lờ nó rước về một đứa con gái giống như con vợ trước. Nhiều đứa con gái khéo chải đàn ông lắm!... Còn nữ bá tước Brayles chẳng hạn, nói riêng với anh, nó không chải được con trai tôi chỉ vì nó làm lộ liễu quá, phu nhân Mothécourt đã nhận xét với tôi rất đúng.

Bá tước Essil khẽ mỉm cười.

- Xin phu nhân yên tâm, chú Elie của phu nhân không thuộc loại đàn ông mà con gái có thể chải được. Phải thừa nhận chú ấy có đầu óc rất sáng suốt, mọi mảnh lời của phụ nữ đều không qua được mắt chú ấy. Cô Brayles đại đội đâm mất thời giờ vô ích và mất cả danh giá nữa chứ. May mà Elie là quý tộc chân chính, có lương tâm. Nhưng sao đầu óc cô ấy thiển cận đến thế! Thừa phu nhân, chính cháu cũng không muốn chú Elie lấy một cô vợ kiểu như Brayles.

Hầu tước phu nhân Ghiliac cười, đứng dậy.

- Đúng là con bé thiển cận thật! Nhưng không phải chỉ như thế đâu! Nó mê thằng Elie là một phần, nó còn mê danh vị phu nhân hầu tước Ghiliac mới là cái chính... sau khi gia tài của nó khánh kiệt đến mức thảm hại!... À mà, anh Essil ạ, con bé nghèo khổ mà anh giới thiệu ấy liệu có vì mơ gia tài nhà này mà nhận lời lấy Elie không đấy?

- Cũng có phần là như thế, thưa phu nhân. Nhưng cháu tin cô gái ấy sẽ làm chuyển biến được tính nết của con trai phu nhân. Cô gái cháu nói ấy không có thói xa hoa chút nào, thậm chí không bao giờ để ý đến ăn diện nữa ấy chứ...

- Ôi, chuyện ấy thì chẳng có gì quan trọng!... Nó sẽ chỉ quanh quẩn ở thôn quê thôi mà.

Cặp mắt bá tước Essil ánh lên vẻ láu lỉnh, trong khi miệng ông vẫn đáp lại bằng giọng dịu dàng, không hề để lộ chút chua chát nào:

- Vâng, chuyện ấy đúng là chẳng có gì quan trọng!... Đúng thế!...

Trong lúc đưa tiễn khách quý ra cửa, ông còn nhắc lại lần nữa:

- Đúng thế!... Phu nhân nói rất đúng!...

CHƯƠNG III

Tuyết phủ kín cái sân rộng của lâu đài Hauts Sapins, che cho khách đi ngang qua khỏi nhìn thấy những viên gạch xộc xệch một cách thảm hại lát trên đó. Đồng thời tuyết cũng phủ kín

mái lâu đài che đi tình trạng thảm hại của những tấm đá lợp cũng như hình đắp nổi đã nhàm nhở bên trên các cửa sổ...

Cả những khe núi sâu hoắm cũng như thung lũng nơi làng Saitn-Savinien nấu mình đều trắng xóa. Cả những cánh rừng thông trải dài trên các sườn núi khá dốc cũng đều trắng xóa. Rồi những đồng cỏ nay trở nên hoang vắng cũng phủ đầy tuyết trắng.

Valderez băng qua băng lại trên sân làm tuyết lạo xạo dưới đế đôi guốc nhỏ nhắn. Nàng mang số quần áo vừa giặt xong từ phòng tắm lên tòa nhà cổ kính xiêu vẹo, đem vào đến tận bếp. Tấm tạp dề bằng vải xanh nước biển đã giặt quá nhiều lần gần thành trắng, ôm lấy thân hình nàng mà ta có thể đoán thấy rất cân đối, thon thả bên trong tấm áo liền váy đã cũ, được cắt may một cách đơn giản. Nói đúng ra Valderez vóc dáng khá lớn, nhưng chưa đến mức quá đáng. Và rất đẹp. Mũ mấn trùm đầu khiến ta không nhìn rõ mặt, nhưng qua dáng điệu của nàng, ta thấy được là nàng duyên dáng và tự nhiên đến mức hiếm có.

Valderez đột nhiên đứng lại giữa sân vì nhìn thấy một đứa trẻ gái nhỏ xiu bước ra thềm nhà:

- Em muốn gì, em Cécile của chị? – Nàng hỏi.

- Anh Bertrand bảo sao mãi chưa dọn bữa, đến giờ rồi còn gì? – giọng đứa nhỏ hơi nói lắp. – Còn cha thì gắt ầm lên vì không tìm thấy chìa khóa kho sách cũ trên trần nhà.

Valderez vội thọc tay vào túi váy.

- À phải rồi, chị quên không treo chìa khóa vào đúng chỗ qui định! Em ra đây cầm lấy rồi đưa cha hộ chị nào, Cécile.

Đứa nhỏ bước xuống sân rồi lũn cùn chạy ra. Em cần chiếc chìa khóa Valderez đưa, nhưng vẫn đứng đấy, lặng lẽ ngược cặp mắt nhìn chị ngập ngừng.

- Còn gì nữa? – Valderez vui vẻ hỏi.

- Còn... Anh Bertrand kêu đói rồi!

Một tiếng cười giòn tan đầy sức trẻ bật ra từ cặp môi của cô gái.

- Và cả tiểu thư Cécile ngoan ngoãn của chị cũng đói rồi chứ gì? Chịu khó chờ chị làm nốt, chỉ năm phút nữa thôi. Em cẩn thận đừng đánh rơi chìa khóa đấy nhé.

Nàng cúi xuống, kéo cổ chiếc áo choàng mùa đông lên che vai cho đứa em. Do đấy mà mũ mấn của chính nàng cũng tuột ra. Vừa lúc ấy, những đám mây màu tro trên cao bỗng tách ra để lộ một tia nắng dọi đúng vào khuôn mặt thanh tú với nước da trắng nõn, làn tóc mềm mại lượn sóng màu nâu lấp lánh ánh đỏ tuyệt đẹp.

- Chị Valderez, ông nào hỏi nhà mình kìa! – em bé Cécile nói khẽ.

Ngón tay tí hon của em trở về phía cánh cổng sắt. Valderez vội quay đầu ra, thấy đằng sau hàng chấn song một người đàn ông trẻ tuổi đáng cao mà nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Đúng lúc ấy, người khách lạ đang chăm chú nhìn nàng, vội đưa mắt đi chỗ khác, tay kéo dây chuông về hơi ngập ngừng. Valderez bước chân về phía tòa nhà cổ kính, định để cất cho xong

chỗ quần áo mới giặt, nhưng lại chột nghĩ, không nên bắt khách phải chờ lâu. Nàng bèn bung theo cả chậu quần áo đi ra cổng sắt, chân bước tay sửa lại mũ mấn trên đầu.

Chàng trai trẻ ngả mũ hỏi:

- Thưa tiểu thư, đây có phải là lâu đài Hauts Sapins, nhà riêng của ngài Noclare không ạ?

Valderez vừa đáp “vâng” vừa quay một vòng chìa khóa mở cánh cổng.

- Ngài Noclare có thể tiếp tôi được không ạ? Tôi từ chỗ bá tước Essil đến...

Vẻ nghiêm nghị và hơi sợ sệt biến mất, cô gái tươi mặt lên.

- Được đấy ạ! Bá tước Essil là người thân thiết với gia đình chúng tôi. Xin mời ông vào.

Chàng trai trẻ theo chân cô gái đi ngang qua sân. Cặp mắt xanh thăm chăm chú theo dõi cô gái, không để sót một cử động nhỏ nào của nàng.

- Em Cécile! – Valderez gọi.

Nhưng đứa bé nhút nhát đã biến đâu mất, Valderez quay sang người khách trẻ:

- Xin mời ông lên nhà! – vừa nói nàng vừa trở bậc thềm lung lay được tuyết phủ che lấp vẻ nham nhở. – Tôi đem cất chỗ quần áo này rồi sẽ ra đây ngay để đưa ông vào nhà.

Nàng vào khuất, trong khi người khách trẻ tuổi bước lên bậc thềm, vào gian tiền sảnh khá rộng, tường màu vàng hoen ố và chỉ lỏng chỏng vài thứ chiến lợi phẩm săn bắn, ba bốn chiếc ghế dài bằng gỗ sồi và vài chiếc tủ cũ kỹ...

- Ra đúng như thế! Mọi thứ ở đây đều bộc lộ tình trạng nghèo túng! – khách lăm bắm trong khi đưa mắt quan sát xung quanh đồng thời cởi tấm áo khoác mùa đông rất quý may bằng lông thú rất ấm, đặt trên mặt một chiếc tủ.

Valderez quay trở lại ngay, trên người không còn tạp dề và mũ mấn nữa. Nàng dẫn khách vào một phòng khách rộng nhưng hầu như rỗng không. Chỉ còn sót lại, chắc của một quá khứ sang trọng, mấy cái tủ tuy kiểu rất đẹp nhưng cũ kỹ, và bức chân dung của một vị lãnh chúa từ thế kỷ mười sáu ngực đầy những huy chương loại “Lông cừu vàng”.

- Tôi cần vào thưa với cha tôi về ông thế nào ạ?

Khi hỏi câu đó, Valderez ngược mắt nhìn vị khách. Cặp mắt của nàng màu nâu mướt, to và sâu, đẹp đến mức hiếm thấy. Cặp mắt ấy bộc lộ một ánh tự tin đồng thời hiền dịu, là thực trạng của tâm hồn trong trắng và đoan trang của nàng.

- Tiểu thư thưa giùm có hầu tước Ghiliac đến xin được tiếp kiến ngài Noclare, - khách nói và hơi nghiêng người.

Valderez giật mình và thoáng đỏ mặt. Nhìn cặp mắt nàng, hầu tước Elie Ghiliac thấy rõ một nỗi sửng sốt và dường như cô chưa tin. Cô gái tỉnh nhỏ và ít học này chắc hẳn đã nghe ai nói đến nhân vật nổi tiếng này ở thủ đô Paris và bây giờ đang hồ nghi, chẳng lẽ một nhân vật danh giá như vậy lại có công việc gì để đến vùng Hauts Sapins hẻo lánh này?

Chân bước mềm mại và vô cùng duyên dáng, nàng đi vào phía trong. Chàng hầu tước tiến đến bên cửa sổ trông ra ngoài vườn lúc này phủ đầy tuyết trắng. Cặp mắt chàng như thể dõi theo ánh nắng chiếu xuống thành từng vệt loang lổ trên mặt tuyết trắng phủ trên những cành thông.

“Kể cũng buồn cười! Ông anh Essil nhìn mình với bức ảnh chụp từ ba năm trước đây! – chàng nghĩ và nở một nụ cười châm biếm. – Thế này đâm ra ta không còn là kẻ lánh xa con gái đẹp nữa rồi! Cô gái này đẹp tuyệt vời! Bao nhiêu tiểu thư khuê các và quen làm duyên làm dáng sẽ phải thêm có cử chỉ hoàn toàn tự nhiên thoải mái, cùng với hình dáng thanh lịch hết sức quý phái của cô gái nhà quê kia, quanh năm giấu mình đằng sau thông và tuyết khiến không ai nhìn thấy, lúc nào cũng vất vả đủ thứ công việc nội trợ nặng nhọc. Ngoài những phẩm chất đó, cô gái này còn có một tâm hồn trong trắng, thơ ngây mà ta thấy rõ qua cặp mắt chân thật... Chà, đúng là một cuộc khảo sát lý thú về tính cách con người!”

Nghe tiếng mở cửa, chàng quay đầu lại. Một người đàn ông tóc hoa râm, vóc tầm thước, gầy và có dáng điệu quý phái bước nhanh ra. Ông cũng có vẻ ngỡ ngàng, nhưng rõ ràng là mừng rỡ.

- Thì ra đúng là ông hầu tước? Sao ông lại có nhã ý đến gần này! ... Giữa một ngày thời tiết xấu như hôm nay mà cũng quá bộ đến tận đây?

Do bối rối vì sự việc quá bất ngờ, lời lẽ của ông thốt ra lúng túng. Hầu tước Ghiliac làm như không chú ý đến sự lúng túng ấy, ôn tồn giải thích lý do chàng đến đây bằng vài câu nhẹ nhàng, lịch sự rồi đưa thư của bá tước Essil.

Trong lúc ông Noclare đọc, hầu tước Elie kín đáo quan sát ông già. Nét mặt ông rất linh hoạt, đường nét mềm mại chứng tỏ một tính cách hoang tàng đến mức không thể sửa chữa nổi, một tâm hồn nhu nhược nhưng đồng thời lại không rộng lượng. Chính tính tình và cách sống ấy đã đưa cả gia đình ông xuống tình trạng sa sút đến mức này.

- Chà, sao mà ông bạn quý Essil của tôi lại nảy ra cái ý nghĩ quý hóa là nhớ đến sổ tài liệu cổ được lưu trữ tại kho sách của tôi nhỉ? – Ông Noclare reo lên ngay từ khi chưa đọc đến dòng cuối cùng của bức thư. – Và từ đó đã dẫn đến cuộc viếng thăm khiến chúng tôi vừa bất ngờ vừa vinh hạnh của ông hầu tước. Thật không may tôi không còn là dân thủ đô Paris nữa, nhưng không phải vì thế mà tôi không biết hầu tước chiếm một vị trí danh giá đến mức độ nào ở thủ đô... Xin mời hầu tước ngồi xuống. Tôi rất rầu lòng phải tiếp ông trong khung cảnh như thế này! Phòng tiếp khách của chúng tôi không có lò sưởi cho nên rất lạnh...

Đúng thế. Chàng Elie Ghiliac thấy rất ân hận là đã đem cởi mất áo choàng lông thú.

- Hay thế này?... - ông Noclare ngập ngừng. - Mời hầu tước vào phòng trong, nơi ở của gia đình chúng tôi. Tôi sẽ vô cùng sung sướng được giới thiệu với hầu tước vợ tôi và được mời ông dùng một chén trà. Trong lúc đó, con gái lớn của tôi sẽ tìm sổ tư liệu cổ mà hầu tước cần đọc. Chính con gái tôi mới quan tâm nhiều đến sổ tư liệu ấy chứ thú thật, bản thân tôi lại ít lục tó.

- Đối với tôi, không có gì sung sướng bằng được ông đối xử một cách tự nhiên. Và tôi cũng rất mong được gặp và tỏ lòng kính mến của tôi đến phu nhân Noclare.

- Nếu vậy hầu tước cho phép tôi vào báo cho nhà tôi biết, - ông Noclare lui vào và quay ra ngay lập tức, mời vị khách quý đi theo.

Hai người đi dọc theo hành lang rồi rẽ vào một căn phòng căng thẳng đã ố vàng cùng với vài đồ đạc bằng gỗ bồ đào cổ kính và được chăm sóc hết sức cẩn thận. Mấy cành cầu cốt và trầm củi lơ ra khỏi miệng mấy chiếc gùi thôn đã treo trên tường. Vài con chim líu lo trong chiếc lồng treo bên cửa sổ. Trong lò sưởi xây bằng đá xám, lửa cháy bùng bùng bám vào những khúc gỗ to, tỏa hơi ấm dễ chịu ra khắp căn phòng. Một người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi đang nằm trong ghế xích đu đặt cạnh lò sưởi. Bà quay khuôn mặt nhợt nhạt, cặp mắt mệt mỏi về phía vị khách rồi đưa bàn tay ra cho khách kèm theo một lời chào lịch sự nói rất khẽ.

Rất vội vã, ông Noclare đẩy chiếc ghế bành lạnh lặn hơn cả về phía khách rồi quay ra ngoài đi tìm cô con gái lớn. Sau đó ông quay vào ngay, không muốn bỏ phí một phút nào trong cuộc thăm viếng quý hóa này. Ông hỏi thăm khách về Paris, về những hội hè và thú vui đất thủ đô. Cặp mắt của ông vừa giống cặp mắt cô Valderez vừa rất khác. Hầu tước Elie Ghiliac bắt gặp trong cặp mắt ấy nỗi tiếc nuối của ông già năm chục tuổi này đối với những kỷ niệm của thời trai trẻ chơi bời ngày xưa.

Một em gái nhỏ chừng mười bốn tuổi, gầy và xanh xao nhưng mặt mày sáng sủa bung vào đĩa bánh phết bơ. Theo sau em là Valderez bung một khay nặng đầy tách và ấm.

- Đây là con gái lớn của tôi, hầu tước đã nhìn thấy lúc nãy – ông Noclare nói. – Còn đây là con út tôi, tên là Marthe.

Valderez rót trà ra tách. Trong khi trò chuyện hào hứng và thông minh với chủ nhà, Elie vẫn không bỏ sót dù chỉ một cử chỉ nhỏ nào của cô gái.

Nàng bung tách trà đến mời khách. Chàng hầu tước đỡ lấy kèm theo một lời cảm ơn, rồi đặt tách trà lên mặt chiếc bàn mà ông Noclare vừa đẩy đến. Sau đó chàng ngược mắt nhìn cô gái mỉm cười nói:

- Tôi không được quyền quên, thưa tiểu thư, một nhiệm vụ nhỏ mà bá tước Essil, anh họ của tôi giao phó, là trao tiểu thư thứ này.

Chàng đưa Valderez một gói mỏng buộc bằng sợi ruy băng diêm dúa. Nàng đỡ lấy, cảm ơn với một vẻ rụt rè đầy duyên dáng.

Valderez quay ra để đi lấy những tư liệu cổ và chỉ khoảnh khắc sau, nàng đã trở vào, tay cầm một cuộn văn bản bằng da thuộc đã ố vàng. Chàng hầu tước Ghiliac rất nhã nhận xin lỗi là đã làm phiền nàng rồi mở cuộn văn bản bằng da.

Trong khi đọc những tư liệu cổ chàng vẫn không ngừng trò chuyện với chủ nhà. Thỉnh thoảng chàng dừng lại nhờ Valderez giải nghĩa cho một chỗ. Nàng trả lời vừa khúc chiết vừa tự nhiên, mặc dù trong thâm tâm nàng cảm thấy rất không thoải mái với vị khách vừa lạ vừa nổi tiếng, người khách có cặp mắt tuyệt đẹp lúc nào cũng như xoáy vào tận cội sâu thẳm của lòng nàng.

- Tôi rất tiếc không có điều kiện đi sâu hơn vào những tư liệu quý giá này. Nếu có thời gian, chắc hẳn tôi sẽ tìm ra được nhiều vấn đề nữa hết sức lý thú, - chàng hầu tước Ghiliac miệng nói tay cuộn lại rất cẩn thận tập bản thảo bằng da thuộc.

- Mời ông cứ đem về Paris! Và ông được thoải mái giữ lấy cho đến khi nào dùng xong! – Ông Noclare vội vã kêu lên, rõ ràng đã thực sự bị người khách trẻ tuổi này chinh phục.

- Nhưng tiểu thư còn phải dùng đến những thứ này chứ ạ? – Elie quay sang phía Valderez.

Nàng lắc đầu.

- Tôi không còn thời gian nào để nghiên cứu nữa. Mời ông cứ đem đi, đừng ngại.

Chàng hầu tước nghiêng đầu cảm ơn, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, rồi đứng dậy báo tin đã đến giờ phải tính tới chuyện ra về, nếu như chàng không muốn lỡ chuyến tàu hỏa. Chàng chào bà Noclare, tiểu thư Valderez rồi theo chân ông Noclare ra khỏi căn phòng.

- Thế này là thế nào, Valderez? Con không dạy bảo được các em hay sao? – ông Noclare gắt lên giận dữ.

Ngoài hành lang, Cécile và một đứa bé trai cùng trạc tuổi đứng bên cạnh chiếc tủ, nơi chàng hầu tước đặt áo khoác mùa đông của chàng trên đó, đang chơi trò áp mặt vào lần lông thú dính theo áo.

- Nhưng thưa ông, chuyện ấy có gì quan trọng đâu ạ! – Elie cười nói.

Valderez đã chạy ra. Mặt hơi ửng đỏ vì ngượng, nàng cầm tay hai đứa em kéo sang căn phòng cạnh đấy. Elie nghe thấy câu nói của nàng vừa dịu dàng vừa nghiêm khắc bằng một giọng rất êm tai:

- Các em nghịch áo của ông khách như thế là xấu lắm!

Một giọng trẻ con đáp lại:

- Ôi, chị Valderez ạ! Ấm lắm, mà lại êm nữa chứ.

- Hình như ông khá đông các em? – Elie nói trong lúc ông Noclare vội vã giúp chàng mặc áo ngoài. Rồi chàng tiến ra phía cửa.

Ông Noclare thở rất dài:

- Bấy đứa! Mà bà nhà tôi lại ốm yếu quanh năm! Không có đứa con gái lớn có lẽ tôi không còn biết xoay xở cách nào. Valderez trông nom các em nó tận tụy lắm. Nhưng rồi cũng đến lúc nó sẽ phải về nhà chồng, cho dù nó là đứa con gái không có của hồi môn chẳng nữa!... Bởi vì chỉ có sắc đẹp đâu đã đủ.

- Không phải thế đâu thưa ông. Nhiều khi chỉ cần sắc đẹp cũng đã là đủ... Nhưng xin ông đừng tự làm phiền mình. Tôi không muốn bắt ông phải tiễn tôi xa hơn nữa.

Lúc quay vào căn phòng tiếp khách nhỏ bên trong, ông Noclare hoan hỉ reo lên:

- Tuyệt vời thật! Ông ta giàu lắm đấy! Và lịch sự nữa chứ! Tất cả những điều tôi được nghe đồn về ông ta đều dưới sự thật hết. Ông ta thuộc loại người ai gặp cũng phải mê! Đúng không, mình?

- Đúng! – bà Noclare đáp. Rõ ràng cuộc viếng thăm vừa rồi làm bà như tỉnh táo hẳn lên. – Bà tước Essil đã ban cho gia đình ta một vinh hạnh lớn! Còn ông hầu tước Ghiliac này thì đúng là con người cực kỳ đáng yêu chỉ có hơi kiêu hãnh một chút!

- Ông ta có quyền được kiêu hãnh! Chà! Đây mới đúng là con người gặp đủ mọi may mắn trên đời! – ông Noclare nói một mình rồi thở dài so bì.

Ông bước chân chậm rãi, lông mày cau lại, hít mùi nước hoa tinh tế vẫn còn lẫn quất trong căn phòng. Valderez bước vào thu dọn lại bàn ghế và ẩm tách. Ông Noclare đứng lại trước mặt con gái.

- Lẽ ra con nên thay áo xống đi thì phải! – Ông nói giọng hơi gay gắt. – Con tưởng ra tiếp khách mà có thể mặc thứ quần áo cũ rách này được hay sao? Hầu tước Ghiliac sẽ nghĩ gì về con? Ông ta xưa nay vốn quen thấy xung quanh toàn những người ăn mặc sang trọng hết mức!

- Nhưng cha thừa hiểu rằng con kịp thay sao được? Và áo này cũ nhưng sạch sẽ... Với lại ông ta đánh giá con thế nào thì có gì quan trọng? Ông ta chỉ là khách lạ. Ông ấy cũng thấy ngay từ đầu là gia đình ta nghèo, mà nghèo đâu phải điều đáng để ta hổ thẹn? Cái chính là ta biết giữ tự trọng.

- Đúng là ông hầu tước đã nhìn thấy hết!... Buộc phải tiếp một vị khách quý như ông ta trong ngôi nhà thảm hại với chiếc áo khốn khổ này trên vai! – Ông nói, trổ chiếc áo va rơi cũ kỹ và rách rưới đang mặc. – Nếu cha mà ăn mặc thế này đến nhà ông ta, chắc chắn đầy tớ của ông ta sẽ tổng cổ ra ngoài đường ngay.

Ông nhún vai rồi tiếp tục đi đi lại lại trong căn phòng. Lúc Valderez đã ra ngoài, ông bước đến gần vợ.

- Con gái mình đúng là tính nết quái lạ! Nó chẳng biết làm dáng là cái gì! Mà nó đẹp đến thế kia chứ!

- Con Valderez đẹp thật đấy... Mỗi ngày tôi lại thấy như nó đẹp thêm lên một ít.

Bà Noclare dừng nói, ngập ngừng một chút rồi thì thầm:

- Mình có nhận thấy ông hầu tước cứ nhìn con gái mình mãi không?

Ông Noclare lại nhún vai lần nữa:

- Người ta nhìn thì đã sao? Mà con gái mình cũng đáng được đàn ông nhìn lắm chứ! Nhưng bà đừng nên cao hứng đến mức nhầm tưởng rằng ông ấy mê con gái mình. Một là ông ta không phải loại nông nổi, hề thấy gái đẹp là mê liền. Hai là con gái mình còn thiếu khá nhiều thứ để có thể hấp dẫn được một người như hầu tước Ghiliac, tinh tế, kiêu sa, cỡ lãnh chúa lớn từ đỉnh đầu cho đến gót chân và lại hết mực thông minh! Chưa kể ông ta thuộc dòng họ quý tộc bậc cao nhất nước ta, lại giàu khủng khiếp... trong khi chúng ta chỉ là những quý tộc tỉnh lẻ phá sản, nghèo thảm hại. Loại con gái nhà mình họa chăng chỉ có thể gọi ở người ta lòng thương hại kèm theo khinh rẻ mà thôi, - ông Noclare lên giọng sáng ở cuối câu ông nói.

CHƯƠNG IV

Đây là một ngày rất vất vả tại Hauts Sapins.

Trong gian nhà bếp mái vòm thênh thang, Valderez đang nhẩn nại loay hoay với đồng xoong nồi, trong khi hai em sinh đôi tóc vàng lên bảy tuổi Cécile và Bertrand chơi nghịch bên cạnh bà giúp việc duy nhất của gia đình Noclare, bà Chrétienne, lúc này đang gọt khoai cho bữa ăn tối.

Một nếp nhăn hằn sâu chạy ngang trên vầng trán thanh tú của Valderez. Vừa làm nàng vừa nhắm tính lại việc chi tiêu trong tháng qua. Mặc dù đã dè sẻn mọi cách, tổng chi tiêu vẫn vượt khoản tiền ít ỏi mà cô gái trẻ này được quyền sử dụng. Đúng là ông Noclare cha nàng có đòi phải được ăn uống khá hơn mọi người đôi chút, thỉnh thoảng một ly rượu vang, một điều thuốc lá... và ngày hôm nay Valderez tội nghiệp hoảng hốt thấy nàng đã vay nợ quá nhiều. Tuy chưa phải nhiều lắm nhưng cho đến ngày hôm nay, đã tốn bao nhiêu công sức tính toán, vất vả đồng thời nhin tất cả những khoản tiền chi cho riêng nàng, nàng cũng chỉ mới tạm thẳng bằng được ngân sách eo hẹp của gia đình.

Vả lại từ sau hôm hầu tước Ghiliac đến thăm, cha nàng trở nên âu sầu hơn, bồn gắt hơn. Nhìn thấy con người được hưởng mọi ưu đãi của số phận, con người cực kỳ may mắn, được quyền hưởng mọi lạc thú mà ông Noclare thêm khát, ông thấy thức dậy trong bản thân tất cả những nỗi chua chát của một tâm hồn yếu đuối. Hơn nữa, từ mấy hôm nay một nỗi lo nặng nề hơn đè xuống vai ông khiến Valderez phải tự hỏi hay là tình hình tài chính của gia đình đã thảm hại như thế này, sắp tới lại còn sa sút hơn nữa chăng?

- Ông đưa thư vừa qua đây! Có một lá thư của chị Alice Aubrilliers gửi cho chị đấy. – Em gái Marthe chạy vào bếp. – Cả cha cũng có một lá thư từ Paris, phong bì màu ghi nhạt trông rất sang. Ngoài phong bì lại có in huy hiệu nhỏ của một hầu tước. Hay là của hầu tước Ghiliac, chị đoán xem, chị Valderez?

- Chị không biết.

Cuộc viếng thăm ngắn ngủi của Elie Ghiliac đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng tất cả những thành viên trong gia đình này. Chỉ riêng Valderez hầu như quên cuộc viếng thăm ấy ngay sáng hôm sau, bởi đầu óc nàng đang phải lo nghĩ nhiều chuyện khác hệ trọng hơn.

Valderez nhận lá thư từ tay em Marthe, lá thư của người bạn gái gia đình ngày trước sống ở Hauts Sapins này nhưng đã dọn đến thành phố Besancon cách đây vài tháng.

- Chà, Alice sắp lấy chồng! – nàng nói sau khi đọc mấy dòng chữ đầu tiên trong lá thư.

- Lấy ai thế, chị Valderez?

- Một luật sư ở Dijon tên là Vallet, anh ấy là người rất nghiêm túc, ngoan đạo và gia đình nền nếp, chị ấy kể thế.

- Nhưng chồng chị Alice không phải quý tộc!

Valderez khẽ nhún vai.

- Quý tộc mà làm gì nếu như anh ấy có bao nhiêu ưu điểm khác quan trọng hơn. Xem chừng

chị Alice rất hạnh phúc.

- Nhưng dù sao chị cũng sẽ không chịu lấy một người không quý tộc, một anh nhà quê thô kệch!

- Lấy chứ, nếu như người ấy có trình độ học vấn như chị và tính tình hợp với chị. Em Marthe của chị ơi, ta cần xem cái gì là chính, đừng bắn khoăn quá nhiều vào những thứ không quan trọng. Vả lại gia đình ta nghèo, chị em mình làm gì có quyền chọn lựa mà bàn cho mất thời giờ.

- Sao lại mất thời giờ? – Marthe vừa nói vừa nhấc một chân quay tròn động tác múa.

Cô gái nhỏ đang đứng trước bà giúp việc là Chrétienne, lúc này đang mài gọt khoai.

- Bà Chrétienne ơi, chúng cháu có nên lấy chồng không?

Bà giúp việc ngừng tay, ngược mắt nhìn Marthe, khuôn mặt bà xanh xao, khắc khổ và nhăn nhúm.

- Còn xem thế nào đã... Với lại cháu ở nhà sướng hơn nhiều, tội gì đi lấy chồng cho gò bó. Cũng giống như chị Valderez ấy, chị cháu chẳng tội gì mà rời Hauts Sapins này đi đâu, mặc dù ở đây cũng chẳng sung sướng gì nhiều. Lấy chồng chẳng hay ho gì đâu... Bà nói thật đấy, - bà nói giọng nghiêm trang, đưa tay về phía Valderez.

- Bà nói cũng đúng... Nhưng mỗi người phải sống theo số phận Chúa đã định cho họ trên cõi đời này! – Valderez đáp, đầu khể lể.

- Đúng thế! Bà Chrétienne nói sai rồi! – Marthe sôi nổi kêu lên. – Chúng cháu sẽ lấy chồng và chúng cháu sẽ được hưởng hạnh phúc. Và bà cũng sẽ được sung sướng, mặc dù bà tiên đoán như thế. Bà không thấy chị Valderez cháu xinh đẹp đến mức có thể lấy được một Hoàng tử hay sao?

Bà Chrétienne đặt con dao xuống đầu gối, gác hai cánh tay lên nhau rồi ngược cặp mắt đã mờ đục nhìn Valderez.

- Cháu xinh đẹp của bà ạ, nếu như người nào đó lấy cháu chỉ vì nhan sắc của cháu thì bà lo cho cháu đấy. Bởi vì đẹp mấy rồi cũng phải đến lúc nhan sắc tàn phai, khi đó người ta sẽ bỏ cháu. Cháu xứng đáng được đối xử tốt hơn, bởi vì tâm hồn cháu còn đẹp hơn nhan sắc của cháu nhiều.

Câu nói đó thật bất ngờ khi thốt ra từ miệng một bà giúp việc già cả tính nết thường cau có, sầu não, quen mắng mỏ, trách cứ mấy cô chủ nhà trẻ tuổi hơn là khen họ. Valderez và Marthe ngạc nhiên nhìn bà cụ. Bà Chrétienne đưa tay về phía cô chị:

- Bà sẽ cầu Chúa ban phước cho cháu, Valderez, - bà long trọng nói.

Dứt lời, bà lại cầm dao, tiếp tục gọt khoai.

Marthe lên nhà. Valderez đọc lướt lá thư cô bạn xong cũng lại làm việc tiếp. Nhưng nàng vừa mới loay hoay một chút thì cửa mở, cha nàng bước vào, mặt đỏ bừng, rất xúc động.

- Valderez, con lên đây, cha có chuyện cần nói với con, - ông Noclare, giọng như tắc nghẹn.

- Chuyện gì thế ạ? – nàng thốt lên, đã thầm lo sợ.

Không trả lời vội, ông dắt cô con gái lớn vào căn phòng nhỏ. Valderez kêu lên hốt hoảng khi thấy mẹ nằm như bất tỉnh trong ghế xích đu.

- Không có chuyện gì đâu!... Tin vui thôi! – ông Noclare vội nói khi thấy con gái lao đến gần mẹ. – Một chuyện hoàn toàn bất ngờ, khó tin nổi, đúng thế... đúng thế...

- Chuyện gì thế ạ? – Valderez hỏi hờ hững, vừa nói vừa xếp lại lọ thuốc muối dưới lỗ mũi bà mẹ.

- Có người cầu hôn với con! Con đoán xem là ai nào?

- Cầu hôn ạ? – Nàng sửng sốt hỏi. – Con không đoán được, vì mình có quen biết ai đâu ạ?

- Thế con không quen hầu tước Ghiliac à? – Giọng ông Noclare đặc thảng như tiếng kèn khai hoàn.

- Hầu tước Ghiliac! – Lọ thuốc tuột khỏi tay cô gái, rơi xuống nền gạch vỡ tan. Valderez thẳng người lên, nhìn cha bằng cặp mắt nghi ngờ.

- Cha định nói cái ông hôm trước đến đây ấy ạ?

- Đúng thế, chính ông ta!... Ông ấy viết thư cho cha ngỏ lời cầu hôn với con đấy, Valderez, con gái yêu quý của cha ạ.

Ông Noclare nắm hai bàn tay con gái đang run rẩy vì xúc động. Valderez mặt đỏ ửng, thì thào:

- Nhưng, thưa cha... con chưa hiểu gì hết...

- Sao thế. Sao con chưa hiểu? Cha nói như vậy còn chưa rõ ràng hay sao? Chẳng lẽ cha phải nhắc lại lần nữa, hầu tước Ghiliac ngỏ lời cầu hôn tiểu thư Valderez Noclare?

Đến lúc này bà Noclare mới mở mắt. Bà chìa tay về phía con gái, nói khẽ:

- Con của mẹ! Mẹ rất mừng cho con! Một đám tốt đến như thế! Đúng là mơ cũng chẳng thể thấy được!

Đột nhiên mặt Valderez tái nhợt, bàn tay run rẩy bám chặt vào lưng ghế. Trên khuôn mặt thanh tú của nàng, không thấy một dấu vết nào của nỗi vui tràn trề trên mặt cha và mẹ nàng. Nét mặt Valderez biểu lộ nỗi hoảng sợ kèm theo sự bối rối.

- Tại sao hầu tước Ghiliac lại muốn kết hôn với một người mà ông mới chỉ thoáng nhìn thấy trong vòng có một tiếng đồng hồ? – Giọng nàng rất khẽ và hơi run rẩy. – Ông ấy đã biết gì về con đâu?

Ông Noclare bật cười vui vẻ.

- Chẳng lẽ con ít hiểu biết đến thế kia ư, con gái tội nghiệp của cha? Một nửa số đám kết hôn đều được tiến hành theo kiểu như vậy đấy. Hơn nữa ông hầu tước Ghiliac thuộc loại xét đoán người đời rất tinh... Và con gái thơ ngây của cha ơi, con không biết con có nhan sắc đến nỗi

thừa sức gây một tiếng sét đánh vào trái tim nam giới hay sao? Kiểu “tiếng sét” mà người ta thường hay nói tới ấy. Nhưng con ngạc nhiên thì cũng dễ hiểu thôi, bởi vì đây là chuyện khó có thể ngờ tới được! Ông hầu tước danh giá đến như vậy, lại tài giỏi và giàu đến mức khủng khiếp nữa! Thêm vào đó ông ta còn là người kế thừa duy nhất của công tước Versanges và sau này cái danh hiệu ấy cũng sẽ lại rơi vào ông ta...

Valderez ngăn cha lại.

- Thừa cha, tất cả những điều đó theo con chỉ là thứ yếu. Con nghĩ trong hôn nhân, những điều khác mới thật sự quan trọng.

- Cha hiểu, cha hiểu... con muốn suy nghĩ nghiêm túc, muốn thật sự vô tư. Nếu vậy, con hãy đọc thư của hầu tước và sẽ thấy những lý do ông ra căn cứ để quyết định cầu hôn với con.

Valderez đỡ lấy tờ giấy màu ghi nhạt thoang thoảng mùi nước hoa quý. Nàng đọc lướt rất nhanh. Hầu tước Elie Ghiliac ngỏ lời cầu hôn nàng bằng một giọng văn lịch sự nhưng lạnh. Chàng tỏ lòng hi vọng tiểu thư Noclare, một người con và một người chị tận tụy đến mức hoàn hảo sẽ là người vợ đoan trang mà chàng tìm được thấy cho mình, một người mẹ hiền cho đứa con gái của chàng do người vợ quá cố để lại.

“Trở thành hầu tước phu nhân Ghiliac, tiểu thư quý ái nữ sẽ không phải lo lắng về chuyện thay đổi quá đột ngột hoàn cảnh sống. Tôi hoàn toàn không hề có ý định bắt tiểu thư phải tham dự vào cuộc sống phù hoa là cuộc sống tai hại về đủ mọi phương diện. Tiểu thư sẽ sống với đứa con gái nhỏ của tôi tại lâu đài Arnelles, nơi đó cũng lặng lẽ êm đềm như tại Hauts Sapins. Trước tiên tôi cần một thiếu nữ có lý trí và phúc hậu. Tôi thấy tiểu thư Noclare đúng là người tôi mong ước.”

Có một điều trong lá thư đã lọt ra khỏi cặp mắt của cha và mẹ nàng. Do hai người quá say sưa trong kiêu hãnh và mừng vui nên không nhận thấy. Điều đó lại hiện rất rõ trong trí óc cô gái trẻ này. Giữa những hàng chữ hết sức lịch sự và đúng phép tắc, vẫn lẫn lất một nỗi lạnh nhạt, có lẽ cũng lạnh nhạt không kém gì tình cảm của nàng đối với anh chàng hầu tước Elie Ghiliac kia. Nếu như chàng thật sự bị “sét đánh” thì ít nhiều nàng cũng phải thấy bộc lộ trong lời lẽ của lá thư. Đằng này nàng hoàn toàn không thấy. Cũng có thể do tài tiêu khiển ngôn ngữ của chàng chăng? Trong lá thư cầu hôn đầy căn chương kia, nàng nhận thấy được dụng ý của ông trong việc cầu hôn này: hầu tước Ghiliac cần một người mẹ cho đứa con gái nhỏ của ông ta và ông ta nghĩ rằng một cô gái nghèo, đã quen với cuộc sống khó khăn, quen trông nom đàn em bé bỏng sẽ thích hợp cho cái chân ấy. Chắc hẳn hầu tước đã có những thông tin cần thiết về hoàn cảnh của nàng và muốn tiến hành một cuộc hôn nhân lý trí, ông ta đã không thêm bỏ công viết những lời thừa thãi cho con bé nghèo khổ nơi tỉnh lẻ, người được ông ta ban cho hậu hĩnh một danh hiệu quý tộc cao quý bậc nhất của nước Pháp.

Valderez nhận ngay ra được điều ấy, một cách lờ mờ thôi, bởi vì nàng còn quá ít kinh nghiệm và nàng cũng chưa có lúc nào rảnh rang để nghĩ đến chuyện lấy chồng, việc mà nàng coi là xa vời.

Nàng trả lại cha lá thư sang trọng thoang thoảng mùi nước hoa quý mà nàng có ấn tượng rất xấu về nó.

- Thế nào, con thấy sao? Ông ta đặt vấn đề một cách nghiêm chỉnh đấy chứ? Ông ta không muốn lấy một người vợ phù phiếm, con thấy rồi đấy... Nhưng như thế không có nghĩa sau khi cưới ông ta có thể ngăn cấm con sống theo ý thích của con. Có được một vị trí thuận lợi đến như vậy tội gì mà không khai thác, phải không con?

- Thế ra cha vẫn chưa hiểu mấy về con, thưa cha. Con lại thích một cuộc sống bình lặng và vui lòng chấp nhận nếu như... nếu như người cầu hôn không phải “ông ấy”.

- Sao lại thế, tại sao lại nếu không phải ông ấy? – ông Noclare kêu lên, còn bà mẹ thì hơi ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn con gái.

- Vâng, đúng thế! Bởi vì con không thấy mến ông hầu tước ấy và con cũng không tin rằng sau này sẽ mến ông ta.

- Con không thấy mến? – Bà Noclare lấp bắp. – Ông ta được mọi người coi là nhà quý tộc điển trai nhất nước Pháp!.

Ông Noclare thoát đầu chưng hửng, giờ thì bật cười vang.

- Hay con có chuyện gì trục trặc trong vụ này? – Ông vừa nói vừa đập bàn tay lên trán. – Trời bỗng nhiên ban cho con một đám tuyệt vời đến như thế. Một người cao sang như vậy cầu hôn thì còn phải bàn bạc làm gì nữa? Chỉ việc chấp nhận, đó là dịp may quá lớn. Ôi, con gái tôi không thấy mến ông ta! Hầu tước Ghiliac là con người mà bất cứ ai được ông ta cầu hôn cũng vội vã chấp thuận ngay! Con thật điên rồi! Bất cứ cô gái nào, thuộc dòng dõi cao sang nhất không phải chỉ trong nước Pháp mà của Châu Âu, nếu nhận được lời cầu hôn này cũng phải mừng đến phát điên lên được. Hay là con chưa nhìn kỹ dáng hình ông ta? Hay mắt con mù. Mà bây giờ con lại thốt lên với cha mẹ cái câu: “Con không thấy mến ông ta”!

Cũng như những người có bản chất nhu nhược, ông Noclare rất dễ nổi nóng và phũ phàng với người dưới quyền. Valderez thấy cha sắp nổi cơn thịnh nộ. Tuy vậy nàng vẫn can đảm nói tiếp:

- Thưa cha, con chỉ muốn nói rằng, mới chỉ gặp ông ta có một lần con chưa thể kết luận gì được. Tính tình, thói quen, trình độ học vấn của ông ta liệu có phù hợp hơn với con không? Chính cha cũng đã nhận xét là ông ta rất hào hoa, phù phiếm. Con cũng đã nhận thấy như thế qua cách ông ta ăn mặc. Thứ gì cũng rất sang trọng, cầu kỳ, thậm chí sang trọng đến mức quá đáng là đằng khác... Rồi còn nét giễu cợt đượm trong nụ cười của ông ta, chắc hẳn cha cũng đã thấy được...

- Chà, thì ra bây giờ tôi mới biết, cô con gái ngoan đạo của tôi rất biết cách nhận xét và đánh giá người xung quanh! – Ông Noclare ngắt lời con gái, giọng mỉa mai một cách giận dữ. – Nhưng tất cả những điều cô vừa nói chỉ là chuyện trẻ ranh! Mà đây là chuyện nghiêm túc, Valderez!

- Thưa cha, con đang nói chuyện nghiêm túc đấy chứ ạ. Con hiểu chuyện này không thể đem ra mà đùa. Con xin nói thật rằng, ông hầu tước Ghiliac có cái gì đó khiến con sờ sợ và con chưa biết sẽ làm vợ ông ta ra sao được đây.

Câu cuối cùng giọng nàng run run, bởi nàng biết trước sẽ làm cha nổi điên. Nhưng nàng

cũng biết rằng, bốn phận buộc nàng phải nói.

- Valderez? – bà Noclare rên rĩ.

Mặt ông Noclare đỏ bừng. Ông đưa bàn tay nắm chặt vai con gái khiến nàng loạng choạng.

- Nghe đây, - giọng ông rít lên, - tôi nói cho cô biết nếu cô từ chối đám này thì hậu quả sẽ ra sao. Tôi gom góp toàn bộ số vốn liếng cuối cùng của gia đình ta vào một vụ kinh doanh tưởng là có triển vọng. mấy hôm vừa rồi, tôi nhận được nhiều nguồn tin cho biết vụ kinh doanh ấy đang thất bại. Và như thế có nghĩa là chúng ta sắp khốn khổ! Cô hiểu chưa? Khốn khổ đến mức tột cùng. Chúng ta sẽ phải bán dinh cơ ở Hauts Sapins này đi để có tiền sống lần hồi cho qua bữa. Rồi sau đấy chúng ta sẽ phải đi ăn mày trên các nẻo đường.

Valderez choáng váng trước cái tin sét đánh ấy, không còn biết nói sao. Ông Noclare vẫn tiếp tục:

- Nếu cô lấy hầu tước Ghiliac tình hình sẽ khác. Bởi không lẽ ông ta để mặc gia đình vợ trong tình trạng túng quẫn. Các em cô cũng sẽ được học hành...

- Không, không cần phải như thế. Con sẽ đi làm. Con sẽ làm bất cứ công việc gì... Chỉ xin cha đừng bắt con phải lấy ông ta! – nàng kêu lên, cổ họng nghẹn lại.

- Tôi chưa biết cô sẽ làm gì để nuôi đàn em, cũng như mẹ cô và tôi? – Ông Noclare mĩa mai nói. – Xin cô đừng nói những lời lẽ ngu xuẩn ấy ra với tôi.

Valderez cúi đầu. Cha nàng nói đúng. Sức nàng rất hạn chế và dù cố gắng đến mấy nàng cũng chỉ lấp được phần một trăm cái miệng vực mà do lằm lẩn, ông Noclare đã mở ra trước cuộc sống của cả gia đình.

- Cuộc hôn nhân này sẽ là tấm ván, cứu thoát cho cả nhà ta đang sắp chết đuối, sẽ tạo lại an toàn cuộc sống cho chúng ta, đảm bảo cho tương lai của cô trở thành mệnh phụ bậc nhất của nước Pháp.

- Ôi! Con ấy ư? – Valderez kêu lên, giọng như thốn thức.

Nàng bắt gặp luồng mắt của mẹ, cầu khẩn và xót xa. Bà Noclare cũng không che chở con gái nữa. Tâm hồn bà vốn yếu đuối, bây giờ lại thêm thể xác tiều tụy. Xưa nay bà chỉ biết dựa vào chồng, thậm chí không biết cả cách chăm nom con cái. Chính cô con gái lớn của bà đã đảm nhiệm việc giáo dục đàn em. Đối với mẹ, Valderez bao giờ cũng thương xót, bao dung, kèm theo lòng kính trọng. Nàng luôn tìm mọi cách tránh cho mẹ những nỗi lo toan. Cho nên lúc này nàng hiểu ngay nỗi lòng thầm kín của bà.

- Mẹ bảo con nên nhận lời ạ? – nàng nói rất khẽ, trái tim thắt lại, đầu nghiêng về phía bà Noclare.

- Nếu con chịu! Nhưng lấy ông ta, cả gia đình ta sẽ được yên ổn, con ạ! Mẹ rất mong con lấy chồng khá giả... Và cả nhà sẽ được dựa vào con! Đừng ngập ngừng nữa, Valderez!

- Dù sao con vẫn phải suy tính thêm, - cô gái nói, giọng kiên quyết. Nàng đứng thẳng dậy, quay sang phách. – Một việc hệ trọng như thế này không thể hấp tấp được. Với lại ta cũng

nên dò hỏi thêm về hầu tước Ghiliac, phải không thưa cha? Cha con mình đã biết gì về ông ấy đâu?

Ông Noclare bật ra một cử chỉ sốt ruột.

- Ta cũng không thể đòi hỏi quá. Thôi được rồi! Con cứ suy nghĩ cho kỹ. Nhưng đừng quên rằng đây là chuyện cả gia đình ta đói hay no! Mọi thứ đều tùy thuộc vào quyết định của con đấy. Cha sẽ viết thư ngay cho bá tước Essil.

CHƯƠNG V

Không đâu, nàng làm sao có thể quên điều ấy được, nàng Valderez tội nghiệp! Suốt đêm trằn trọc, hết trở mình bên này lại trở mình bên kia, nàng cân nhắc hai khả năng: một bên là cả gia đình nàng đói khổ, cuộc sống sẽ là địa ngục đối với nàng và một bên là cuộc hôn nhân với con người kia.

Tại sao việc lấy ông ta lại khiến nàng sợ hãi đến như vậy? Nàng không giải thích được rành rọt. Bản chất khả ái hiếm thấy trên đời, nàng rất chín chắn trong một số mặt. Do những trách nhiệm nặng nề đè xuống hai vai và do cách sống kham khổ. Valderez giữ được cách xử sự hồn nhiên đến mức vô cùng đáng yêu, đồng thời cũng giữ được khả năng để rung động của một đứa trẻ thơ ngây. Tính tình vốn đã hết sức nghiêm khắc, lòng ngoan đạo tuyệt đối giúp thêm cho nàng tránh được ảnh hưởng của lối suy nghĩ mơ màng, của thói quen thèm khát lạc thú và danh vọng. Cho nên trong lần gặp gỡ đầu tiên với hầu tước Ghiliac, nàng ít quan tâm đến hình thức bề ngoài đầy hấp dẫn của người khách lạ mà lại nhận ra được những sắc thái tinh vi ẩn trong vẻ mặt, cặp mắt, nụ cười của ông ta. Tất cả những ấn tượng ấy đã khiến nàng khó hiểu và lo sợ. Đúng như đã thổ lộ với cha, nàng linh cảm thấy ông khách kia hoàn toàn khác nàng, cô gái Valderez nhà nghèo, quen sống trong cảnh túng thiếu, quen làn công việc nặng nhọc, không hề biết đến những thứ xa xỉ, kiểu cách. Nàng trái ngược hoàn toàn với những phụ nữ của xã hội thượng lưu thường ngày ông ta vẫn tiếp xúc. Liệu nàng có thể làm vợ một con người hào hoa bậc nhất như vậy không? Sự khác biệt giữa hai người phải chăng là quá lớn?

Đấy chính là câu nàng đưa ra hỏi vị linh mục già ở nhà thờ Saint-Savinien sáng hôm sau, khi cả một đêm thức trắng trôi qua, nàng vùng dậy, vội vã đến nhà thờ để xin ý kiến.

- Con tội nghiệp của ta. Đây đúng là một điều hết sức khó cân nhắc. – Vị linh mục già lắc đầu nói. – Nhưng con băn khoăn nhiều đến như thế cũng chứng tỏ thêm là con không phải lo sẽ sa vào cuộc sống phù hoa đâu. Ông ta cần một người vợ đoan trang. Nguyên chuyện ấy cũng đủ làm con tự hào và tin cậy ở ông ta rồi.

- Nhưng nếu con không yêu mà đã nhận lời cầu hôn như thế có phải trái đạo lý không ạ? Thậm chí làm như thế là phạm tội giả dối nữa!

- Đúng thế. Nhưng như thế nào à con bảo là giả dối?

- Con cũng chưa hiểu, thưa cha... Ông ấy quá khác những người con đã được gặp trước đây. Cặp mắt ông ấy khi nhìn khiến con không sao hiểu nổi, vừa làm con mến vừa làm con sợ. Rồi thái độ cử chỉ của ông ta vừa lịch sự, đàng hoàng, vừa lạnh lùng kiêu kỳ... Và con có cảm giác ông ấy có thói hay giấu cợt và ông ta hoài nghi mọi thứ. Thưa cha, tóm lại con thấy con không hiểu được con người ấy và con thấy sợ.

- Bá tước Essil không kể gì thêm về ông ta ư?

- Cha con sắp viết thư hỏi bá tước. Bá tước là cha đỡ đầu của con, vốn bản chất trung thực và nghiêm túc. Bá tước sẽ kể hết những gì mà ông biết, chắc chắn là như thế. Rồi vấn đề tín ngưỡng cũng làm con băn khoăn. Con có cảm giác hầu tước Ghiliac là người vô thần.

- Con tội nghiệp của ta. Đúng là hoàn cảnh của con rất nan giải. Nếu như chỉ dừng đến mỗi mình con thì cha khuyên con từ chối, bởi vì con thấy sợ ông ta. Nhưng quyết định của con lại ảnh hưởng đến những người ruột thịt... Mọi người cần con phải hy sinh. Con có đủ nghị lực để chấp nhận sự hi sinh đó, Valderez ạ. Bây giờ vấn đề là xét xem con có quyền nhận sự hy sinh ấy không. Bởi vì hôn nhân là việc thiêng liêng, không thể coi là chuyện vặt được. Con chỉ có quyền nhận lời ông hầu tước nếu như con đã xác định, không phải chỉ làm tròn mọi bổn phận đối với ông ấy, mà còn phải xua tan nỗi sợ hãi, nỗi nghi ngờ và làm mọi thứ để yêu ông ta, vì đây là lời Chúa răn dạy. Nếu như con thấy trước là không đủ sức làm được như thế thì con có bổn phận phải từ chối dù phải trả giá đắt đến đâu cho sự từ chối ấy.

Valderez nắm chặt hai bàn tay run rẩy và lạnh giá của nàng:

- Con không biết nữa! – nàng thầm thì. – Ôi, nếu như ít nhất con cũng biết rõ hơn một chút về tính tình của ông ấy! Lời lẽ trong lá thư thì đúng là đứng đắn, nghiêm túc... nhưng con người ông ta ra sao? Lạy Chúa, con phải làm thế nào bây giờ?

Nước mắt tuôn chảy trên má nàng. Vị linh mục già nhìn cô gái con chiên, lòng tràn đầy ái ngại. Ông biết rất rõ cô gái này rất có nghị lực nhưng đồng thời cũng vô cùng mềm yếu. Người quý tộc xa lạ kia trong khi cầu hôn có hiểu được phần nào những phẩm chất hiếm có ấy và biết quý chúng không? Một tâm hồn tuyệt đẹp, một trái tim giàu yêu thương mà ông ta sẽ được hưởng sự tươi mát đầu tiên. Than ôi! Qua lời kể của cô gái, vị linh mục hình dung ra một con người mà chính ông cũng đam mê. Và ông rất muốn khuyên cô chối từ! Khốn nỗi ông già cũng lại biết rõ tình cảnh thảm hại của gia đình Noclare, biết rõ rằng nếu Valderez từ chối, cha cô sẽ không bao giờ tha thứ cho con gái và cuộc sống trong gia đình sẽ là cả một địa ngục đối với cô. Cho nên nếu như việc hy sinh không tổn hại đến những nguyên tắc về lương tâm thù cũng nên chấp nhận sự hy sinh đó, phải chăng là như thế?

Vị linh mục già giải thích cho Valderez hiểu điều đó và nói thêm rằng việc hầu tước Ghiliac không ngoan đạo mới chỉ là dự đoán, và trong trường hợp đặc biệt này, không đáng coi là trở ngại quan trọng. Cái quan trọng là ông ta để vợ tự do tín ngưỡng và tiến hành giáo dục con cái ông ta theo giáo lý.

- Không phải với mọi người ta đều nói ra những lời này đâu, con ạ. Niềm tin Chúa yếu ớt ở người chồng sẽ ảnh hưởng đến niềm tin Chúa của vợ và con cái. Nhưng con là cô gái có niềm tin Chúa sâu sắc. Con lại thông minh và thẳng thắn. Về mặt giáo lý con đã thông hiểu và do đó

con sẽ còn tiến xa về mặt ấy. Do vậy nguy cơ đối với con là không đáng ngại, thậm chí con còn có thể tác động tốt đến việc củng cố niềm tin Chúa cho chồng tương lai của con nữa.

- Dù sao thì đấy cũng là điều rất đau lòng cho con, - nàng nói và thở dài. - Ông ấy mà có được niềm tin Chúa như con thì hay biết mấy!

- Con tội nghiệp của ta! Ta cũng rất mong ông hầu tước được như thế. Con hãy suy nghĩ và hãy cầu nguyện thật nhiều. Valderez! Con hãy suy nghĩ xem có thể chấp nhận được một cuộc hôn phối như vậy không. Theo như con kể ta nghe về lời lẽ trong thư của ông hầu tước thì hiển nhiên ông ta cần một cuộc hôn nhân lý trí. Hiện giờ ông ta chưa thể đòi hỏi con được điều gì ngoài việc làm tròn mọi bổn phận của con đối với ông ta và tạo dần mối quan hệ tình cảm với ông. Con sẽ có được chức phận đáng quý bên cạnh đứa trẻ mồ côi mẹ kia và một bổn phận thứ hai, tế nhị hơn, đồng thời cũng cao quý hơn là sống bên cạnh hôn phu. Tất cả những thứ đó chính là điều khích lệ đối với con, nếu như những tin tức mà con sắp thu lượm được không có gì đi ngược lại cuộc hôn nhân.

- Nhưng con lại phải xa đàn em tội nghiệp! - Valderez nói giọng rưng rưng. - Thiếu con bên cạnh, các em con sẽ ra sao đây?... Nhưng điều con vừa nói thật là ngu xuẩn, bởi vì không ai là kẻ mà người khác không thể thiếu được.

- Dù sao con cũng là người rất cần thiết. Chỉ có điều các em con đều đã bước vào tuổi đi học và em Marthe của con rất có thể thay thế được con. - Thêm nữa con đâu có quyền lựa chọn nữa! - Vị linh mục già thở dài kết luận. - Con hãy về và ngày mai ta sẽ tiến hành một buổi cầu kinh để Chúa ban phước cho con.

Chỉ Chúa và phần nào ông linh mục già vốn là người Valderez luôn thổ lộ nỗi lòng là hiểu được nỗi đau khổ mà nàng phải chịu trong suốt ba ngày nay. Đã bao nhiêu lần nàng ghen tị với cô bạn Alice Aubrilliers. Trong lá thư của cô bạn, hầu như mỗi dòng đều toát ra niềm hạnh phúc dựa trên tình cảm yêu mến lẫn nhau giữa đôi uyên ương.

Và câu nói của cha nàng luôn nhắc đi nhắc lại, như mũi kim đâm vào tim óc nàng: "Con may mắn quá đấy! Phải nói con đã có những bà tiên trên trời chăm lo cho con!" Còn mẹ nàng thì lầm rầm những lời như ngủ mê: "Chị nữ hầu tước tương lai của mẹ!" Em gái nàng, Marthe thì mỗi ngày đến hàng trăm lượt hỏi chị: "Chị còn ngần ngại gì nữa? Em thì em đã gạt đầu ngay lập tức rồi!"

Hình như không ai nghĩ rằng nàng có thể từ chối. Và Valderez, trái tim thất lại, nghĩ rằng sẽ không một sức mạnh nào của người trần gờ được nàng thoát ra khỏi cuộc hôn nhân này.

Thư trả lời của bá tước Essil đến rất nhanh. Ông kể một cách thành thật tất cả những điều ông biết về hầu tước Ghiliac, bộc lộ hết những điều bản thân ông cũng nghi ngại, băn khoăn, thậm chí nhiều điều còn đáng ngạ hơn vẻ bề ngoài của chàng hầu tước đã khiến Valderez lo lắng.

Ông Noclare không đưa con gái đọc lá thư này.

Ông giấu đi những câu bất lợi mà chỉ nhấn mạnh mặt thuận lợi, rằng cách xử thế của hầu tước Ghiliac không ai chê trách bao giờ, rằng tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng hầu tước là một tín

đồ rất ngoan đạo.

- Lạnh lòng ă? – Valderez lẩm bẩm buồn bã.

- Rồi con sẽ làm cho ông ta trở thành sùng tín chứ sao? Nguyên cái việc ông ta để yên cho vợ được tin Chúa cũng đã đáng mừng rồi, cha tưởng thế?

Valderez vò hai tay vào nhau mà không hề biết.

- Con rất khổ, thưa cha! Con thú thật với cha rằng, nếu như gia đình mình không gặp khó khăn đến mức này thì con xin cha cho con không chấp nhận một lời cầu hôn như thế.

Ông Noclare bật lên.

- Con điên rồi! Đúng ra là phải trối chị lại! Không ai thể ngờ có đứa con gái nào lại suy nghĩ như chị! Không còn có thể nói năng, bàn bạc gì với chị, một khi chị có lối suy nghĩ kỳ quái và điên rồ như thế. Ngay bây giờ, tôi sẽ viết thư trả lời hầu tước Ghiliac, chị phải quyết định dứt khoát đi: nhận hay không nào?

Một sự ngập ngừng cuối cùng làm Valderez bối rối. Nàng thầm nhủ: “Lạy Chúa! Nếu như bốn phận đòi con phải chấp nhận sự hi sinh này, con đành cam chịu. Vì cuộc sống của gia đình, con đành cố gắng làm tròn mọi bốn phận của con đối với “ông ấy”. Nàng lấy giọng quả quyết đáp:

- Vâng, con nhận.

CHƯƠNG VI

Vài ngày sau, hầu tước Ghiliac đến Hauts Sapins.

Valderez đã mặc bộ phục sức chủ nhật, tấ áo dài màu xanh lam thẫm, giản dị và cắt rất vụng do bàn tay chị thợ may trong làng. Mặt nhợt nhạt, mắt thâm quầng vì bao đêm không ngủ và vì những nỗi nghi ngại giày vò, nàng ngồi trong căn phòng nhỏ, bên cạnh mẹ. Hầu tước Elie Ghiliac bước vào, theo sau là bà già Chrétienne. Bà đứng đó, cặp mắt bên dưới hàng mi hum húp chăm chú xét nét người khách từ gót chân lên đến đỉnh đầu. Ông khách chào bà Noclare, nghiêng mình trước Valderez, nói một câu cảm ơ rất cầu kỳ và được chọn lọc kỹ càng, rồi nâng bàn tay vẫn còn run rẩy của Valderez đưa nhẹ lên môi và đeo chiếc nhẫn đính hôn vào ngón tay nàng.

Tính ưa nói nhiều của ông Noclare cùng với thái độ hoàn toàn thản nhiên một cách khinh khỉnh của ông hầu tước đều có tác dụng trợ giúp cho nàng, lúc này cổ họng khô khốc, nói lí nhí không ai nghe thấy gì hết. Hầu tước Ghiliac vui vẻ thuật lại mọi tình tiết ông bắt gặp dọc đường làm nổi lên rất rõ tính cách của người dân vùng này. Chốc chốc ông lại quay sang nói với Valderez. Nàng chỉ đáp ngắn gọn, cảm thấy hết sức lúng túng trước tài tiếp chuyện xuất sắc của khách mà nàng linh cảm là con người thích nhạo báng kẻ khác. Đồng thời nàng cũng bị trấn áp

bởi cặp mắt sắc và bí hiểm chốc chốc lại hướng về phía nàng.

- Valderez, trời nắng rồi đấy. Con nên đưa hầu tước Ghiliac ra chỗ sân cao ngắm phong cảnh một chút, - đột nhiên ông Noclare nói.

- Ông có muốn xem phong cảnh ở đây không ạ?

- Muốn lắm chứ, thưa tiểu thư! - Ghiliac nói và lập tức đứng lên.

Valderez trèo lên đầu chiếc mũ nhỏ bằng dạ nâu rồi dẫn Ghiliac ra phía vườn. Trên lối đi chính, họ đi bên nhau. Valderez vẫn chưa xua đi được nỗi rụt rè, không tìm được câu nào để nói với chàng, vị hôn phu quá sang trọng đồng thời nhã nhặn một cách quá bình thản và lạnh lùng kia. Nhưng Elie Ghiliac đâu phải loại người chịu nổi rồi dù bất cứ chàng rơi vào tình huống nào. Chàng hỏi Valderez về phong tục tập quán vùng này. Và Valderez trả lời, cố gắng quên đi nỗi sợ hãi. Giọng tuy giản dị, nhưng nàng cũng để lộ ra một khối óc thông minh, tinh tế, rất am hiểu khiến Ghiliac không ngờ nàng có học vấn cao đến như thế. Bởi vì đột nhiên chàng thốt lên:

- Tôi vẫn định ninh tiểu thư chưa hề bao giờ đi ra khỏi nơi thôn quê hẻo lánh này. Thì ra tiểu thư hiểu biết rất rộng.

- Em được theo học ở Tu viện Bénédictiens bên cạnh Nhà thờ Saint-Jean ngay gần đây cho đến năm mười sáu tuổi. Ở tu viện chương trình học rất rộng nhờ Mẹ Cả rất giỏi. Ngay về đây, lúc rảnh em cũng đọc thêm... Nhưng về những kiến thức mới thì ông đừng hy vọng em hiểu biết gì nhiều đâu. - nàng mỉm cười nói thêm, một nụ cười rụt rè và hết sức duyên dáng, tạo cho vẻ mặt nàng vẻ yêu kiều không thể tả được.

-Ồ không đâu! Tiểu thư đừng lo! - Ghiliac vội vã đáp lại - Tôi lại nhận xét thấy người ta đang nhồi nhét cho những cô gái tân học đủ thứ kiến thức nhưng kết quả xem chừng lại vô cùng hạn chế.

Hai người đã đến chân một bệ cao. Họ chậm chạp bước lên từng bậc. Tuyết đông cứng lạo xạo dưới chân họ. Elie Ghiliac tỳ khuỷu tay lên thành đá, ngắm rất lâu lòng thung lũng trắng xóa, những cánh rừng thông với tán lá phủ tuyết tinh khiết, những sườn núi lởm chởm đá và giữa chúng là những khe sâu hoắm. Phong cảnh nơi đây đẹp một cách hùng vĩ, dưới ánh nắng nhạt tạo thành những khoảng lấp lánh trên mặt tuyết, và những cánh thông đỡ từng mảng tuyết cũng ánh lên long lanh như dát bạc.

- Phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp, nhưng một vẻ đẹp nghiệt ngã, - Elie Ghiliac nói và quay về phía Valderez. - Tiểu thư sống ở đây chắc hơi buồn?

- Em có lúc nào rảnh mà nghĩ đến chuyện buồn hay vui? Với lại em rất yêu vùng này. Phong cảnh thiên nhiên ở đây, ngay mùa đông em cũng thấy rất đẹp.

- Nếu vậy thì tiểu thư cũng sẽ mến vùng Arnelles đấy. Lâu đài của chúng ta may mắn ở địa điểm đẹp nhất của miền Anjou. Phong cảnh xung quanh rất đẹp. Đến đấy tiểu thư sẽ làm quen với một số gia đình rất đáng yêu. Tiểu thư có thích một cuộc sống náo nhiệt không?

Chàng đưa ra câu hỏi đó khá đột ngột.

Valderez trả lời ngay:

-Ồ không đâu! Em rất dốt về điểm này, nhưng bằng vào những điều em được nghe kể thì em không thấy thích chút nào hết. Xưa nay em chỉ thèm cuộc sống bình lặng, bận rộn và có ích.

Elie đưa mắt nhìn bao quát khuôn mặt nàng. Những nét thanh tú, được ánh nắng dịu mùa Đông chiếu vào, làm đậm thêm những ánh vàng óng trên mái tóc tuyệt đẹp được chải một cách giản dị. Người có óc quan sát sẽ thấy ngay được vẻ chân thật tuyệt đẹp trong cặp mắt nâu vô cùng đẹp của cô gái.

-Tiểu thư nói có lý và tôi chỉ biết tán thành những lời đầy hiểu biết của tiểu thư, - chàng nói giọng nghiêm trang. - Tôi thấy trước là con bé Guillemette sẽ may mắn gặp được người giáo dục tốt là thứ mà lâu nay nó phải chịu thiệt thòi, có lẽ thế.

Có lẽ thế! mấy chữ ấy khiến Valderez hơi lạ tai. Nàng rụt rè hỏi:

-Liệu cháu có mến em không? Tính nết cháu thế nào ạ?

-Tôi xin thú thật với tiểu thư là tôi không biết rõ về cháu lắm. Cho nên tôi không thể kể gì về cháu với tiểu thư được... À, phải rồi, tôi nhớ có được nghe, do mẹ tôi kể lại, là con bé hơi lì xì do sức khỏe không được tốt. Nhưng nó rất hiền.

-Ông không gặp cháu luôn ạ? - Valderez ngược mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt kiêu hãnh đang hướng về phía nàng.

-Thỉnh thoảng thôi, khi nào tôi có công việc về Arnelles. Nhưng việc chăm sóc cháu không phải của tôi. Mẹ tôi vẫn đảm nhiệm việc ấy và từ nay là tiểu thư, bởi vì tiểu thư đã làm một việc đáng quý là chấp nhận dòng họ của tôi.

Giọng chàng hầu tước quyết đoán và lạnh như băng, khiến Valderez ngạc nhiên và sợ hãi trước tình nghĩa cha con mà nàng thấy thờ ơ đến như vậy! Rất có thể Elie Ghiliac nhận thấy phản ứng của nàng khi nghe chàng nói như vậy! Nhưng chàng không thêm giảm bớt thái độ của mình. Cắt đứt đề tài ấy, Elie hỏi, mắt liếc nhìn chiếc nhẫn đính hôn hạt kim cương, trên đó đang lấp lánh, ánh ra những tia phản chiếu rực rỡ.

-Tiểu thư thích chiếc nhẫn này không? Tôi chọn theo sở thích của tôi, rất có thể không thích hợp với sở thích của tiểu thư. Nếu đúng như vậy, tiểu thư cứ thành thật cho biết.

-Em cũng thích, thưa ông. Với lại em rất ít hiểu biết về các thứ trang sức.

Nàng rất muốn nói thêm: “Chuyện này quá nhỏ so với những điều khác đang khiến em băn khoăn!”

-Tiểu thư thích dùng trang sức chứ?

-Chưa bao giờ em nghĩ đến chuyện thích hay không thích những thứ ấy, thú thật là như vậy.

-Tôi sẽ rất vui lòng được tặng trang sức cho tiểu thư. Nhưng tôi muốn biết sở thích của tiểu thư.

-Ông cứ chọn theo sở thích của ông thì hơn.

-Cũng được, - chàng nói với giọng của một người đàn ông đưa ra câu hỏi hoàn toàn nhã nhặn, nhưng lại được giải đáp theo cách rất hợp lý.

Hai người rời khỏi bệ xây. Ông Noclare cùng cô con gái thứ hai Marthe đã ra đón họ. Cả bốn người quay về lâu đài. Trước khi vào, chàng hầu tước Ghiliac ngắm nghía kiến trúc cổ xưa của nó. Khi đến cửa phòng khách, Valderez xin phép lui. Bà Chrétienne đang ốm. Nàng phải xuống giúp bà lo bữa ăn trưa, hôm nay hơi phức tạp hơn mọi ngày.

Trong lúc nàng mặc tạp dề, bà Chrétienne đang cúi xuống bếp than, ngẩng đầu lên nói bằng giọng trịnh trọng:

-Cô nhận lấy cái ông đẹp trai dân Paris ấy là sai lầm. Ông ta không phải thứ người thích hợp với cô đâu.

-Bà căn cứ vào đâu, bà Chrétienne? - Valderez hỏi và gượng cười.

-Khó gì mà chẳng thấy? Quả ông ta có mã người và cách thức dễ làm xiêu lòng con gái, nhưng cô đâu thuộc loại con gái ấy? Cô phải kiếm một cậu nào đứng đắn kia. Còn ông này ấy à? Dù có là hầu tước, dù có giàu đến mức không biết dùng tiền làm gì cho hết, ông ta vẫn không thể đem lại hạnh phúc cho cô... Rồi cả thứ này nữa.

Bà giúp việc già trở chiếc nhẫn kim cương đang lấp lánh trên ngón tay cô chủ:

-Cũng không phù hợp với cô. Tôi sợ rồi hai người sẽ chẳng hòa hợp được với nhau đâu.

-Ôi sao bà vội đoán toàn điềm gở cả như thế, bà Chrétienne? Hy vọng những điều bà tiên đoán sẽ không thành sự thật.

Bà già lắc đầu, lẩm nhẩm câu gì đó nghe không rõ. Bà ta nhìn vào đâu cũng chỉ thấy toàn điềm gở, ông Noclare thường hay phàn nàn về bà giúp việc này như vậy. Mà quả như thế. Bất cứ thấy gì bà cũng đoán ngay đấy là điềm gở báo trước một chuyện chẳng lành.

Nhưng trong trường hợp này, Valderez thấy bà già đoán không phải hoàn toàn sai. Nàng cảm thấy đằng sau vẻ ngoài nhã nhặn của hầu tước Ghiliac, vốn quen sống trong giàu sang danh vọng, là một trái tim băng giá khiến nàng lo lắng.

Mà quả đúng như thế. Không ai đi hỏi vợ lại bình thản như Elie Ghiliac. Suốt trong bữa ăn, hầu như chàng chỉ nói chuyện với ông Noclare về săn bắn, các rạp hát, về những môn thể thao quý phái, toàn những thứ ông bố vợ tương lai thích thú nhưng vị hôn thê thì lại hoàn toàn chẳng biết gì hết. Hai hoặc ba lần, mặc dù thấy cha cau mày, nàng vẫn lảng tránh dậm chân kiếm có phải làm một công việc gì đó cần thiết, nhưng nàng làm với thái độ giả dối, đáng mếu và đáng hoàng khiến nàng vẫn y nguyên là một tiểu thư quý tộc duyên dáng.

Elie Ghiliac tỏ ra như không thấy gì hết. Đúng là kiểu một lãnh chúa cỡ lớn, chàng rất biết cách thích ứng với mọi tình huống, và lần này trong hoàn cảnh của một gia đình nghèo chàng cũng giữ được sự thoải mái không khác gì trong nhà chàng. Tại đó mặc dù có cả đám đầy tớ hầu hạ, chàng vẫn rất khắt khe trong từng đòi hỏi nhỏ. Và chàng ăn rất ngon miệng bữa cơm giản dị nhưng được nấu nướng khéo léo giống như khi ăn những bữa cầu kỳ do đầu bếp lành nghề điều khiển và chàng phải trả những khoản tiền rất lớn cho họ.

Có một lúc Valderez đích thân thay món cho mọi người. Elie Ghiliac đưa mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn, hình dáng rất đẹp, chỉ hơi bị chuyển sang nâu và thô đi một chút do phải làm lung quá nhiều. Rồi chàng đưa mắt nhìn sang bàn tay của bản thân mình, trắng mịn, được chăm sóc tỉ mỉ như bàn tay của cô gái nhàn rỗi và ăn diện nhất. Một nụ cười khế nở dưới hàng ria chàng, trong khi một ánh mắt khó xác định thoáng hiện lên trong đôi mắt chàng lúc chàng liếc nhìn khuôn mặt yêu kiều ửng hồng do hơi ấm trong phòng và trước hết là do xúc động.

Bữa ăn kết thúc, chàng hầu tước cáo từ ngay để ra ga cho kịp chuyển tàu tối. Trước đó họ đã thỏa thuận là đám cưới sẽ tổ chức sau đây đúng sáu tuần lễ.

-Sớm quá! - Valderez bất giác thốt lên.

Nàng đỏ mặt trước cặp mắt ngạc nhiên và hơi giễu cợt đột nhiên quay nhìn nàng.

-Sau thời gian ấy tôi rất bận, cho nên tôi mong muốn tổ chức hôn lễ càng sớm càng tốt, - Ghiliac nói. - Tuy nhiên, nếu tiểu thư thấy gần quá, chúng ta có thể lùi lại theo ý tiểu thư thấy bao giờ là thích hợp.

Nhưng Valderez đã kịp nghĩ lại. Nàng cũng hiểu rằng đã quyết định rồi thì không nên kéo dài. Thế là ngày tiến hành hôn lễ được ấn định theo đúng như Elie Ghiliac đề nghị.

Chàng rể kỳ quái này không hề nói năng gì thêm, ngoài việc mỗi ngày gửi đến cô dâu một lẵng hoa là thứ làm cho bà Noclare và cô em Marthe của nàng trầm trồ thán phục.

Trong khi ấy bà giúp việc già Chrétienne thì lắc đầu, lẩm bẩm:

-Đúng là phí tiền không đâu! Tại sao lại không chịu vác mặt đến thăm vợ chưa cưới kia chứ, cái nhà ông bánh trai ấy?

Riêng Valderez thì nghĩ, chính như thế này lại hơn. Ít ra trong những ngày cuối cùng còn ở nhà với bố mẹ, nàng cũng được thanh thoi, không bị quấy rầy, để có thể thoải mái suy nghĩ, tự củng cố tinh thần thêm bằng cách cầu nguyện và nghe cha linh mục già khuyên nhủ về tương lai sắp đến, cái tương lai đáng lo ngại, khi nàng đã bị đặt dưới quyền lực của con người xa lạ kia, con người mà nàng vừa mong muốn hiểu rõ hơn, vừa sợ hãi sự hiểu rõ hơn ấy.

Người ta đem đồ dẫn cưới ấy. Valderez thán nhiên nhìn cha mẹ nàng rõ ra những tấm lụa quý, những bộ lông thú, những cuộn đăng ten, lô ra hai bộ trang sức, một đính kim cương, một đính ngọc lam...

-Tất cả những thứ này đúng là vô giá! - bà Noclare nói, giọng ghen đi vì thán phục - Mình xem tấm áo khoác bằng lông thú này! Sang trọng như trang phục của vua chúa vậy! Rồi thứ đăng ten Alencon này nữa!

-Hừm? Ông ta thừa sức trả tiền tất cả những của này cho vợ ông ta và còn trả nhiều thứ khác nữa ấy chứ! - Ông Noclare đáp lại vợ bằng cái giọng khi lòng kiêu căng được thỏa mãn, nhưng đồng thời cũng kèm theo một chút ghen tị. - Con có thể tưởng tượng cái bọc này trị giá bao nhiêu không? - Chà, nó không thêm nhìn nữa kia kìa! Có cô dâu nào như chị không? Chị mơ màng những gì mà mặt mũi dờ dẩn thế kia?

-Thưa cha, con đang tự hỏi, ông hầu tước gửi những thứ này cho con làm gì, bởi con sẽ sống

ở thôn quê kia mà?

-À, ra chị nghĩ chuyện ấy? Tôi thì bây giờ không còn tin vào cái điều ông ấy nói kia nữa. Tôi tin rằng, sau khi chồng sắp cưới của chị thấy vợ đeo trang sức lên người nổi hơn bất cứ bà mệnh phụ nào khác, ông ấy sẽ dành cho chị một cuộc sống sang trọng hơn là chị tưởng đấy.

-Con không mong như thế! - Valderez nói, giọng hơi hoảng hốt.

-Thôi đi! Để xem, rồi vậ vào chị lại không mê mãi ấy à? Chị sẽ làm mọi người phải trầm trồ cho mà xem, cứ yên trí là như thế... Khiếp thật. Ông ta quả là tay sành chơi. Đồ xa xỉ ông ấy thông thạo không ai bằng! Con chịu khó học ông hầu tước rồi con sẽ trở nên sành sỏi về nữ trang hơn bất cứ ai. Ông ấy là một bậc thầy về ăn diện đấy, con gái ạ. Này, con thấy không, ông ấy cho toàn những thứ rất hợp với nhan sắc của vợ chưa cưới nhé! Mấy viên lam ngọc này sẽ rất nổi khi nằm trên mái tóc của con đấy, Valderez ạ.

Ông Noclare ướm chiếc vương miện lên đầu con gái, còn Marthe thì quàng lên vai chị tấm lụa mềm mại thêu chỉ bạc.

-Ôi con gái tôi đúng là sinh ra để mặc những thứ quý giá này, con yêu quý của mẹ ạ! - bà Noclare kêu lên sung sướng.

Valderez lặng lẽ nhắc vương miện ra, đặt vào hộp như cũ, rồi gấp tấm lụa diêm dúa lại. Sau đấy nàng lên nhà kho lấy sổ quần áo giặt gần đây nhất.

Nàng sẽ sung sướng biết bao nếu đổi được tất cả những thứ đắt tiền kia dù chỉ để đổi lấy một chút tình yêu và lòng mến mộ nhau giữa ông hầu tước và nàng.

Một tấm thiệp nhỏ đề tên nàng được gửi kèm theo tất cả những thứ ấy. Lời lẽ trong mảnh giấy là cả một kiệt tác về lịch sự, tinh tế, về giọng điệu nhã nhặn và về sự chu đáo một cách lạnh lùng. Dù sao cũng phải thừa nhận hầu tước Ghiliac có một ưu điểm hiển nhiên là không tự hạ mình để bày tỏ những tình cảm mà chàng chưa thấy có.

Valderez cảm thấy có bốn phận phải đáp lời ông ta. Xưa nay nàng vẫn có lối viết giản dị và đáng mến, nhưng lần này nhiệm vụ vượt quá khả năng của nàng. Trái tim nàng chưa hề rung cảm với vị hôn phu. Thật ra nàng chưa hiểu gì về ông ta. Hơn nữa trí óc mỗi một của nàng cũng không chịu mất công lựa chọn một vài câu phải phép.

Nàng thấy váng đầu và hôm sau chuyển thành cơn sốt khá nặng. Do đấy ông Noclare đành phải viết thư trả lời chàng rể tương lai thay cho con gái đồng thời báo ông ta biết về bệnh tình của Valderez.

Vẫn chu đáo như mọi khi, hầu tước Ghiliac gửi ngay bức điện hỏi tin tức và tiếp tục gửi như thế cho đến hôm ông Noclare đánh điện báo tin “Valderez đã hoàn toàn bình phục” chàng mới thôi.

Ngồi tại Hauts Sapins, cô gái Valderez suốt ngày phải nghe những lời ca ngợi vị hôn phu của nàng bằng đủ mọi giọng điệu, cung bậc. Đúng thôi, các thành viên gia đình Noclare không thể có thái độ nào khác đối với ông hầu tước, ngoài một niềm biết ơn to lớn. Rất tế nhị, hầu tước Ghiliac gửi biểu bố vợ tương lai một khoản lợi tức mà con số lớn đến mức không ngờ, khiến

ông Noclare mừng như được bay lên cung trăng. Cùng với bọc đồ cưới cho cô dâu, chàng còn gửi cho bà Noclare và cô em vợ Marthe mỗi người một số quà, đính theo một tấm danh thiếp với lời lẽ thân thiết. Hiển nhiên chàng hào phóng và hào phóng ở tầm rất cao. Nhưng đấy cũng có thể là tác phong của dòng họ, nhân tiện chàng lại quá giàu, điều đó có thể dùng để thay thế cho nhược điểm là tâm hồn băng giá.

Lạy chúa! Xin hãy để cho tôi được tự do gắn bó với ông ấy! - Valderez suốt ngày phải van xin mọi người. - Xin hãy để cho ông ấy trở thành người chồng tốt bụng và chung thủy của tôi,

Và hình ảnh mỗi lúc hiện ra trong óc nàng đều vẫn y hệt thế: ông hầu tước đang ngồi chuyện phiếm với cha nàng về những cách ăn chơi hoặc ông ta đứng với nàng trên bệ cao, bọc lộ thái độ thờ ơ đối với đứa con của chính ông ta! Vậy thật ra ông ta là người thế nào? Điều bí mật ấy với nàng vẫn còn sâu lắng và đáng sợ.

Hầu tước Ghiliac đến Hauts Sapins trước hôm tiến hành hôn lễ ở nhà thờ hai ngày. Chàng trao cho vợ chưa cưới tấm ảnh chụp của đứa bé Guillemette và báo tin chàng mới đến thăm con gái ở lâu đài Arnelles. Và chàng cũng đã kiểm tra lại công việc chuẩn bị để đón tân hầu tước phu nhân sẽ về ở đấy.

-Tôi đã báo họ biết tiểu thư sẽ đến đó, - chàng nói thêm. - Tôi tin rằng tiểu thư sẽ rất nhanh chóng biến đổi được cuộc sống của đứa trẻ ấy, hiện còn đang non dại và những cô giáo dạy nó đã lười biếng không chịu nghiên cứu bản chất của đứa nhỏ.

Valderez ngấm nghĩa khá lâu khuôn mặt non nớt, trái xoan, hơi gầy và cặp mắt to đầy u buồn.

-Cháu không giống ông, họa chăng chỉ có mỗi đôi mắt, - nàng nói và ngược nhìn hầu tước Ghiliac.

-Đúng thế! Nó giống mẹ, - ông ta đáp ngắn gọn, lông mày hơi nhíu lại.

Trong căn phòng chỉ có hai người. Bà Noclare viện cớ hơi mệt để tránh lên lầu. Ông Noclare thì loay hoay tìm một tư liệu cổ mà ông muốn đưa chàng rể tương lai xem. Cả hai ông bà đều cho rằng, cặp cô dâu chú rể này quá ý tứ nên cần phải để họ ngồi riêng với nhau.

Elie Ghiliac cầm chiếc cặp còi than, khom lưng để dựng lại một khúc củi vừa đổ xuống lò sưởi. Chàng nói:

-Mai tiểu thư sẽ gặp mẹ tôi và chị Eléonore của tôi, cũng là tử tước phu nhân Trollens. Cô em út Claude của tôi, còn gọi là phu nhân bá tước Serbeck hiện đang ở Áo, rất tiếc không về dự được.

-Nhưng phu nhân đã gửi cho em một lá thư rất đáng yêu kèm theo cả quà tặng rất quý nữa! Chắc phu nhân tính tình dễ thương lắm.

-Đúng, cô Claude này rất hiền và rất đáng yêu, tôi tin tiểu thư sẽ mến cô ấy, hơn là chị Eléonore nhiều. Chị Eléonore là kiểu phụ nữ tân tiến khiến tiểu thư sẽ thấy hơi quái đản. Dù sao cũng phải thừa nhận chị Eléonore rất thông minh và có tên tuổi trong văn đàn với tư cách

tiểu thuyết gia kiêm thi sĩ. Tiểu thư đã đọc thứ gì của chị ấy chưa?

-Có, em đã được đọc vài bài thơ của tử tước phu nhân Trollens, em có nhớ.

-Tiểu thư có thích không?

Cặp mắt nhung màu nâu của Valderez thoáng lúng túng.

-Em phải thú thật với ông rằng em không hiểu được những bài thơ ấy, - nàng thật thà đáp.

Elie bật cười, tiếng cười trẻ trung, không hề gợn một chút giễu cợt nào, hoàn toàn khác tiếng cười của chàng mọi khi.

-Ôi! Đây mới đúng là thơ tượng trưng thuần túy! Tiểu thư không am hiểu về thứ đó... thậm chí bản thân tôi cũng vậy, cho nên tiểu thư an tâm. Về vấn đề ấy giữa tôi và chị Eléonore đã nhiều lần cãi nhau. Thật khó mà thuyết phục nổi một phụ nữ đã cho mình là có trí tuệ cao siêu như vậy, nhất là chị ấy lại thấy ông chồng cũng ca ngợi hết lời những sáng tác lù mù nhất của vợ! Anh Anatole Trollens tội nghiệp ấy đúng là ngu xuẩn không ai bằng.

Hôm nay có vẻ Elie rất vui và đã bớt lạnh lùng đi được khá nhiều. Hình như chàng hầu tước đang phát huy toàn bộ sức quyến rũ không ai cưỡng nổi của chàng để chinh phục tinh thần của cô vợ chưa cưới bé bỏng và chất phác. Chính vì vậy buổi trưa hôm nay chàng chăm sóc nàng nhiệt tình hơn mọi khi. Thỉnh thoảng cặp mắt chàng dịu dàng hẳn lại, hướng về phía Valderez. Giọng chàng trở nên trìu mến. Và Valderez vừa choáng ngợp vừa bối rối thầm nghĩ, việc phát hiện những mặt tốt của chàng và tạo sự gắn bó giữa hai người xem chừng không đến nỗi khó khăn lắm.

-Ta vẫn còn chưa bàn đến chuyện du lịch trăng mật, - lát sau Elie nói. - Tiểu thư có muốn ta bắt đầu chuyến ngao du trăng mật liền ngay sau khi làm xong hôn lễ hay để về nghỉ ở Arnelles vài ngày đã?

-Em muốn được làm quen ngay với cháu Guillemette, nếu ông không phản đối, - nàng đáp.

-Được thôi! Rồi sau đây ta sẽ bắt đầu chuyến ngao du. Tiểu thư muốn đi đâu? Nước nào tiểu thư thích đến thăm nhất?

-Có lẽ em thích Italia!

-Đúng là một chuyến đi theo công thức. Nhưng chính tôi cũng rất yêu một số vùng của nước Ý tươi đẹp ấy và tôi rất vui nếu được giới thiệu những nơi đó với tiểu thư. Dọc đường ta sẽ dừng lại ở Menton để tôi có dịp giới thiệu tiểu thư với những họ hàng thân thiết nhất của tôi, công tước và công tước phu nhân Versanges, hiện đang nghỉ ở đấy. Trên đường du lịch trở về ta có thể nghỉ ít ngày ở Cannes, nơi đó tôi có một biệt thự và một trại giống hoa. Ta sẽ tổ chức dạo chơi trên chiếc du thuyền mới của tôi, hiện đang đóng và hai tháng nữa sẽ hoàn thành. Chiếc du thuyền chắc sẽ làm tiểu thư thú vị nếu như tiểu thư chịu được sóng biển. Sau đây ta về Paris bởi phiên trực của tôi ở viện Hàn lâm là vào cuối tháng Tư.

Valderez nghe, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa bối rối. Vậy trong suốt thời gian nàng ngao du với chồng như vậy thì con bé Guillemette làm thế nào? Nó không được khỏe, đang cần được chăm sóc. Với lại ông hầu tước mới đây chẳng bảo nàng sẽ thường xuyên sống ở lâu đài

Arnelles là gì?

Thâm tâm nàng cũng hơi sợ sự thay đổi nơi cư trú. Tội nghiệp Valderez, nàng chưa bao giờ đi đâu quá thành phố Besancon. Và do không hiểu được giá trị của bản thân mình, nàng tự coi mình thấp hơn rất nhiều so với vị trí mà hầu tước Ghiliac đón đợi ở nàng.

Nàng còn có thêm một nguyên nhân nữa để sợ hãi: đây là gia đình tương lai. Nữ bá tước Serbeck, em gái út của hầu tước Elie Ghiliac, rồi công tước Versanges, ông trẻ của chàng cùng với phu nhân với phu nhân vợ ông đã gửi quà cưới rất giá trị tặng nàng kèm một lá thư hết sức tình cảm. Nhưng lá thiệp kèm theo quà của bà hầu tước phu nhân Ghiliac, mẹ chồng tương lai của nàng, cũng như của bà Eléonore Trollens thì rất lạnh nhạt. Hai người này khiến Valderez lo ngại. Nàng biết rằng họ rất kiêu ngạo, phù phiếm. Và nàng nghĩ, hay là việc hầu tước Ghiliac chọn nàng đã không được mẹ và chị tán thành? Tuy nhiên cả hai người ấy vẫn chịu khó thu xếp để đến vùng núi Giuyra này giữa mùa đông lạnh giá bất chấp bao nhiêu vất vả dọc đường cũng như tại đây, trong thời gian lưu lại cho dù không đến nỗi dài lắm. Nếu như mẹ và chị chồng nàng không ưng cuộc hôn nhân này thì họ thiếu gì lý do để không đến dự đám cưới?

Nàng sẽ giữ thái độ thế nào trong cách cư xử đối với họ, những phu nhân quyền quý khác biệt với nàng? Nếu chỉ riêng nàng thì không cần quan tâm đến thái độ của họ, nhưng bây giờ nàng lại rất mong, một niềm mong muốn mới mẻ, là không để xảy ra chuyện gì khiến Elie Ghiliac có thể kém vui.

-Ông phải cho em biết những gì em cần phải làm, bởi vì em rất dốt về cách thức giao tiếp trong giới quyền quý, được không? - nàng đã hỏi vị hôn phu như thế lúc sau bữa ăn, khi chàng cáo lui để nghỉ.

Hầu tước Elie Ghiliac đưa mắt và bắt gặp cặp mắt lo lắng tuyệt đẹp của Valderez.

-Rất vui lòng, nếu như tôi thấy cần phải nhắc. Nhưng tiểu thư được trời phú cho một bản năng tuyệt vời thừa sức giúp tiểu thư nhanh chóng thích ứng được với mọi tình huống.

Valderez hơi đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy một lời khen thốt ra từ miệng chàng. Cặp mắt Elie Ghiliac lúc này gợi lên trong lòng Valderez một nỗi xúc động trước đây nàng chưa hề thấy bao giờ.

CHƯƠNG VII

"Tôi viết thư này cho mình trong lúc đang sững sốt và rất bối rối. Lúc nhận lời làm nhân chứng cho cuộc hôn nhân của đứa con gái đỡ đầu của mình, tôi không ngờ lại gặp phải nỗi sững sốt do chú Elie gây ra cho tôi. Mình nhận xét rất đúng, Elie là loại người khác thường. Chú ấy tuyên bố không muốn lấy vợ đẹp, vậy mà..."

"Nhưng để tôi thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện. Buổi trưa hôm ấy, đám chúng tôi đến Hauts Sapins bằng xe trượt tuyết, gồm có hầu tước phu nhân Ghiliac, cô Eléonore và chồng, chú Anatôlơ

Trollens, hoàng thân Sterkine, bạn Elie và tôi. Ông Noclare tiếp chúng tôi. Ông như người vừa lột xác, giá mình gặp cũng khó nhận ra được. Ông ta chẳng còn nhìn thấy ai khác ngoài chàng rể tương lai. Chúng tôi vào phòng khách. Elie giới thiệu ông Noclare và cô dâu với chúng tôi. Bỗng dưng một "cú đóng màn"⁽¹⁾ ! (thuật ngữ sân khấu để nói một chỗ kịch diễn biến đột ngột gây ấn tượng rất mạnh cho khán giả). Trước mắt chúng tôi hiện ra một sắc đẹp siêu phàm, chưa bao giờ tôi được thấy ai đẹp như con Valderez lúc ấy. Chao ơi! Sao mà con bé biến hóa nhanh đến như vậy. Và lại có dáng điệu cử chỉ đáng hoàng, lịch thiệp của bậc mệnh phụ, mặc dù vẻ nhút nhát vẫn chưa hết hẳn. Mình đoán được nỗi kinh ngạc của tất cả đám khách khứa chúng tôi chứ? Và chắc mình cũng đoán được con bé Valderez gây ấn tượng mạnh mẽ đến mức nào cho bà hầu tước đáng thương ấy. Mặc dù bà ta giữ nhan sắc giỏi đến như thế, nhưng vẫn không thể địch nổi với con dâu tương lai của mình. Và mặc dù bà hầu tước rất giỏi xử sự trong giới thượng lưu nhưng cũng vẫn không giấu được hết toàn bộ nỗi tuyệt vọng của bà. Sau đấy, hoàng thân Sterkine nói nhỏ vào tai tôi một nhận xét rất chính xác:

"-May mà bà hầu tước không tác động được đến ông con trai và ông ấy vẫn hoàn toàn chủ động được đời tư và cũng may mà tiểu thư kia sẽ được chồng hết sức yêu chiều chứ nếu không được như thế thì thật quá oan uổng cho nàng!

"Hết sức yêu chiều ấy ư? Tất nhiên sẽ phải xảy ra như thế. Nhưng tôi buộc phải nhận xét rằng chú Elie không có vẻ một kẻ đã mê vợ. Và điều làm tôi ngạc nhiên hơn nữa là con bé Valderez của mình cũng lại không có vẻ đã yêu chú ấy.

Đã đành hai bên chưa hiểu rõ nhau là bao nhiêu! Nhưng chúng ta quen thấy nhiều cô chỉ nhìn thấy chú ấy trên ảnh chụp mà đã yêu mê yêu mết. Cho nên tôi vẫn cứ đinh ninh rằng con bé Valderez tất sẽ bị choáng váng ngay từ phút đầu tiên nhìn chú Elie. Thật ra chú ấy có tỏ ra khá lạnh lùng trong thái độ với con Valderez...Và mình biết không, cho đến nay tôi vẫn tự hỏi, không biết vợ chồng chúng mình nhúng tay vào việc giới thiệu đôi này với nhau là đúng hay sai? Nên hay không nên? Nhìn nét mặt chú rể buổi trưa hôm nay mà tôi thấy lo. Trong lúc chú ấy giới thiệu cô dâu với khách khứa và người thân, tôi ngắm Elie và bắt gặp trong đôi mắt chú ấy ánh lên một chút giễu cợt, trên cặp môi chú ấy thoáng có nét mỉa mai chua chát là thứ mà tôi rất khó chịu mỗi khi nhìn thấy. Tất nhiên con người ăn chơi ấy có tính thích được quan sát đủ mọi sắc độ biểu hiện khác nhau nhưng tất cả những sắc độ ấy đều được núp kín đằng sau nỗi sững sốt lồ lộ trên nét mặt những người ruột thịt của chú ấy và của cả một người bạn là Hoàng thân Sterkine. Và tất nhiên tôi cũng nằm trong số những họ hàng thân thích tròn xoe mắt này. Tôi chưa biết rồi mẹ chú ấy, hầu tước phu nhân Ghiliac liệu có phát điên lên vì ghen tị với cô con dâu tương lai không? Cả chị chú ấy, cô Eléonore nữa chứ. Phải chăng chú ấy khoái trá lắm?

Mà có thật chú ấy sẽ giam vợ ở Arnelles không? Lúc lên xe trượt tuyết để đến tòa thị chính, hoàng thân Sterkine đã nói thầm vào tai chú Elie:

"- Anh bạn ơi, thật là bất ngờ quá chừng! Hiển nhiên là vì nữ hầu tước Ghiliac trẻ tuổi kia sẽ làm chấn động tất cả những phòng tiếp tân của thành phố Paris mất."

"- Anh nhầm rồi, tôi không nhằm để vợ tôi tham gia vào cuộc sống phù phiếm ngu ngốc ấy, - chú Elie đã đáp như vậy để tỏ cho ông bạn thân gốc Slaver kia là ông ta đã đưa ra một nhận xét vô vấn.

" Cô con gái đỡ đầu của mình quả là một cô bé tuyệt diệu, cả nhan sắc cũng như tâm hồn. Không, dùng chữ "con bé" ở đây quả là không còn đúng nữa. Nó đã thật sự là một thiếu nữ, một

thiếu nữ còn nguyên vẹn sự tinh khiết, nguyên vẹn sự tinh tế tâm hồn, liệu chú Elie có đánh giá được đầy đủ cái kho vàng mà chú ấy vừa chiếm được không? Cái con người đã no nê đến mức chán chường mọi thứ, con người tìm trơ ấy liệu còn có thể xúc động trước một tâm hồn tươi trẻ, một trái tim mà tôi đoán là tha thiết được yêu thương và vô cùng nhạy cảm đồng thời cũng rất dễ bị tổn thương ấy không? Liệu khối óc của chú Elie có lấn át mất trái tim chú ấy hay không?

"Mình à! Tôi thú thật là tôi vẫn không gạt đi được nỗi lo ngại của tôi về ngày mai, lúc cô dâu chú rể sẽ phải đứng thề trước bàn thờ Chúa! Ôi, nếu như cuộc chung sống của chú ấy với Valderez không suôn sẻ thì tôi thề sau này sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện đời tư của chú ấy nữa.

"Bây giờ tôi kể mình nghe một vài tình tiết nhỏ xung quanh chuyện ăn ở của chúng tôi trong hai mươi tư giờ qua. Tôi nghỉ ở lâu đài Hauts Sapins. Hầu tước phu nhân Ghiliac và cô Eléonore đến nghỉ tại lâu đài Viret gần đây, nơi chủ nhân cho ông Noclare tạm thời sử dụng. Cả chú Elie và hoàng thân Sterkine cũng sang ở bên đó.

"Họ đã sửa sang những gian phòng trong lâu đài Hauts Sapins, nhanh đến mức có thể, tất nhiên là phí tổn do chú Elie chịu. Ông Noclare thú thật với tôi là ông ta đang đứng trước một sự phá sản hoàn toàn thì nhận được lời cầu hôn của chú Elie Ghiliac, việc này đã cứu họ thoát khỏi tai họa khủng khiếp đang chờ đón họ. Tôi ngờ rằng con Valderez đã chịu nhận lời chỉ vì thấy cần phải hy sinh cho cuộc sống của gia đình.

"Hy sinh mà lấy chú Elie! Nghe hai chữ "hy sinh" ấy chắc hẳn rất nhiều cô gái sẽ thấy chói tai, mình đồng ý với tôi không? Nhất là phụ nữ như cô bá tước Brayles thì không sao tin được có người nghĩ như thế. Nhưng con Valderez thuộc loại người khác hẳn. Nếu chú Elie không yêu nó tha thiết và chân thành thì nó sẽ rất đau khổ. Bởi tôi không tin nó là loại phụ nữ có thể mãn nguyện trước tình cảm hời hợt của chồng. Con Valderez không thể yêu một cách mù quáng, bất kể chồng tốt hay xấu, có yêu vợ thật hay không, như rất nhiều phụ nữ khác.

"Mình thấy chưa tôi vẫn chưa hết lo cho con bé. Tôi sẽ tìm cách gặp riêng chú Elie thăm dò xem ý nghĩ thật của chú ấy là thế nào. Nhưng việc ấy rất khó, thậm chí không thể thực hiện được.

"Sắp đến giờ ăn rồi. Tôi phải dừng bút, mình yêu quý ạ. Cô dâu xinh đẹp nhờ tôi chuyển tới mẹ đỡ đầu của nó mọi tình cảm yêu quý và những ấn tượng đẹp nó vẫn còn giữ về mình. Bà Noclare cũng vậy. Tôi rất ngạc nhiên thấy cuộc hôn nhân này của con gái không hề khiến hai ông bà Noclare băn khoăn lo lắng gì hết. Cả hai vợ chồng đều bị choáng ngợp trước chú Elie. Chú ấy có một sức quyến rũ thật ghê gớm! Ngay đến tôi, nếu không tỉnh táo cũng bị chú ấy áp đảo rất nhanh. Nhưng dù thế nào, nếu ở vào địa vị ông bà Noclare, tôi cũng không giao con gái cho chú ấy một cách dễ dàng như họ.

"Con bé Marthe rất xinh". Thằng Roland em con Valderez cũng đẹp trai và ngoan. Nó có cặp mắt trong xanh giống như chị lớn của nó. Ông Noclare kể với tôi là nó muốn sau này sẽ làm linh mục nhưng ông ta không chịu. Vì e không khéo nó sẽ thành kẻ chơi bời và nhu nhược giống bố nó mất.

"Tôi sắp dừng bút đây. Hai ngày nữa tôi sẽ có mặt ở nhà và sẽ thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện xảy ra ở đây cho mình nghe, kể cả những câu nói chua chát của bà hầu tước Ghiliac. Bà ta chắc hẳn

cũng đã nghi ngờ ngay từ khi nghe con trai kể về hướng tìm vợ của chú ấy, mặc dù hôm đi Hauts Sapins về chú ấy đã kể với tất cả chúng ta: Tiểu thư Noclare nhận thực hiện mọi đề nghị của tôi và sẽ là một người mẹ kế tuyệt vời của cháu Guillemette. "Chắc hẳn là hầu tước phu nhân phải tha thiết xem mặt cô con dâu tương lai lắm thì mới chịu vất vả đến tận đây giữa mùa đông lạnh giá thế này và chịu thiếu thốn mọi thứ trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ chứ!"

Cuộc tiếp khách buổi tối sắp tàn. Phòng khách lớn của lâu đài Hauts Sapins được trang hoàng vội vã nhưng rất lịch sự, với những cành cầu cốt và trầm cử treo trên tường, tối nay bỗng có một hình dạng khác hẳn mọi ngày. Đã từ lâu lắm rồi, nơi đây không hề diễn ra một cuộc họp mặt kiểu này. Gian phòng cổ kính chắc hẳn cũng phải ngạc nhiên giống như cô dâu trẻ tuổi kia, lần đầu tiên tiếp xúc với một số trong những nhân vật danh giá nhất của xã hội thượng lưu, cái xã hội mà sắp tới đây cô sẽ nhập cuộc.

Tối nay Valderez mặc tấm áo liền váy mỏng do người thợ giỏi nhất của thành phố Besancon may cắt. Màu hạt dẻ nhạt vô cùng ăn nhập với nước da nõn nà của nàng. Bên cạnh bộ trang phục cực sáng và quý của hầu tước phu nhân Ghiliac, bộ cắt may theo kiểu rất độc đáo của phu nhân Eléonore Trollens - cả hai đều là những nữ quý tộc đặc biệt cao sang - bộ phục sức của Valderez tuy giản dị vẫn không hề bị mờ nhạt.

Nàng nói rất ít. Hầu tước phu nhân Ghiliac kiêu diễm, dáng vẻ sang trọng, cặp mắt lạnh giá khiến nàng khiếp sợ. Phu nhân Eléonore Trollens trẻ tuổi, dáng điệu dứt khoát, rất điệu bộ cũng làm nàng không ưa, đúng như chồng tương lai của nàng đã nói trước. Ông nam tước Trollens thì không có gì đặc biệt. Riêng khuôn mặt của hoàng thân Sterkine là làm nàng thấy mến. Còn bá tước Essil thì chẳng nói làm gì bởi nàng xưa nay vẫn kính trọng và yêu mến.

Trong lúc tiến hành hôn lễ và trong bữa tiệc, nàng biết mình đang là đối tượng để tất cả mọi người liên tục kín đáo xem xét. Chỉ trong thâm tâm và không để lộ ra, nàng cảm thấy không thoải mái trước sự chú ý ấy, nhưng nàng vẫn giữ được thái độ tự nhiên mọi khi: giản dị đáng yêu, hơi dè dặt một cách nhã nhặn mà vẫn kiêu hãnh. Do đấy sắc đẹp của nàng hôm nay có thêm một vẻ đặc biệt.

Chú rể Elie Ghiliac tối hôm nay rất nổi. Cách ăn nói và tiếp chuyện của chàng rõ ràng đã thu được lòng thán phục và yêu mến của đám khách khứa mà ông Noclare mời đến, kể cả vị linh mục già. Nghe chàng nói, Valderez vừa mừng, vừa lo sợ. Con người kỳ lạ kia kiến thức uyên thâm, đưa ra những lý thuyết tinh thần không thể bác bỏ được. Nhưng đang vui vẻ nói đột nhiên một ánh mĩa mai xuất hiện trên miệng, mắt chàng hơi nheo lại giễu cợt. Những biểu hiện ấy không lộ liễu nhưng nàng vẫn nhận ra được khiến nàng hoang mang. Cô dâu tội nghiệp này đành chỉ biết phó thác và hy vọng mà thôi.

Ngày hôm nay hai người chưa có dịp nào ngồi riêng với nhau. Không vị khách nào nhận thấy chú rể chăm bẵm cô dâu. Valderez cảm thấy chồng trở về thái độ lạnh lùng mọi khi. Thì ra mỗi chân thành buổi trưa hôm qua chỉ là ngoại lệ, giống như nguyệt thực và trái tim nàng thất lại.

Gần mười một giờ, những khách ở Hauts Sapins đứng dậy cáo lui. Valderez đứng dậy, ra khêu những ngọn đèn bằng nhựa cây lúc này đã hơi tàn, nổ lách tách. Nàng hơi giật mình, nhìn thấy hầu tước Ghiliac đột nhiên đứng ngay bên cạnh.

- Đưa tôi làm cho. Áo em bằng vải mỏng dễ bắt lửa lắm đấy.

Chỉ vài động tác nhỏ, Elie đã khêu xong đèn. Chàng quay sang cô dâu:

- Em mặc bộ này rất đẹp. Em còn có thể xinh hơn nhiều nếu như tối nay không bị quá mệt. Trong bữa tiệc em cũng chẳng ăn uống gì được. Vào nghỉ đi, Valderez yêu quý của ta!

Chàng nói khẽ khiến giọng nghe thân tình khác hẳn mọi khi.

Valderez ngược cặp mắt long lanh cảm động nhìn chồng. Hàng lông mi của chàng hơi chuyển động và một nét gì đó làm cặp mắt chàng hiền dịu hẳn đi. Chàng hầu tước cúi xuống nâng bàn tay vợ lên hôn một cách lịch sự và duyên dáng không ai bắt chước nổi. Nhưng lần này cái hôn kéo dài lâu hơn thường lệ. Và chàng ngẩng đầu lên, Valderez cảm thấy mặt nóng bừng và nàng nhận thấy trong ánh mắt màu thắm của chồng đang chăm chú nhìn mình có một biểu hiện mà nàng chưa thấy bao giờ.

Tối hôm đó, lúc một mình trong phòng riêng, Valderez cảm thấy trên cả một tấm màn u ám đáng lo ngại bao phủ tương lai đã lóe lên một tia sáng hạnh phúc, tuy chưa rõ rệt, mới chỉ giống như một chút hừng sáng lúc trời đêm sắp chuyển sang buổi bình minh. Nàng thấy tim đập rộn ràng.

CHƯƠNG VIII

“Một cô gái dòng họ Noclare lấy chồng đúng ngày mưa tuyết sẽ dễ gặp bất hạnh trong cuộc sống gia đình.”

Bà già Chretiënne lẩm bẩm câu ca dao ấy lúc thức dậy vào sáng sớm hôm sau là ngày cuối cùng của hôn lễ. Cuộc hôn nhân giữa hầu tước Ghiliac với cô chủ hoàn toàn thoát ra ngoài những suy nghĩ của bà già và bà chỉ nhìn thấy trong đó toàn những điều tốt.

Bà Noclare bước vào kiểm tra cách phục sức của con gái. Nhưng vì mệt mỏi và cũng do quá xúc động bà lại ra ngay để về phòng nghỉ ngơi chút ít trước khi cùng mọi người ra nhà thờ. Marthe nán lại để giúp chị sang sửa bộ quần áo và trang sức.

- Hôm nay chị xinh quá, chị Valderez ạ! Chắc hẳn hầu tước Ghiliac sẽ phải...

Vừa lúc đó một tiếng gõ nhẹ ngoài cửa. Marthe ra mở cửa và thấy bà hầu tước Ghiliac trong bộ y phục vừa lịch sự, sang trọng vừa nhã nhặn đã được bà chọn lựa công phu để dùng trong đám cưới tại vùng thôn quê này.

- Tôi vào gặp tiểu thư có được không?

- Được ạ, thưa phu nhân! – Valderez vội vã nói rồi bước ra đón bà mẹ chồng tương lai.

Bà hầu tước chìa tay.

- Ta vừa được biết mẹ con về phòng để nghỉ ngơi chút ít, nên ta nghĩ nên đến xem con có cần ta giúp ý kiến gì không trong việc phục sức.

- Ôi, phu nhân quan tâm quá! – Vaderez nói.

Nàng rất cảm động vì suốt ngày hôm qua lúc nào nàng cũng thấy bà hầu tước tỏ thái độ lạnh lùng và dè dặt với nàng.

- Con rất biết ơn phu nhân, nhưng con đã xong xuôi cả rồi ạ.

- Con đúng giờ như thế là rất tốt, bởi vì Elie rất khó chịu mỗi khi phải chờ đợi ai.

Vừa nói bà hầu tước vừa nghiêng đầu sửa lại một chi tiết trên mái tóc của con dâu tương lai.

Cặp môi hơi bặm lại. Trong khi đưa mắt ngắm nghía khuôn mặt tuyệt đẹp của cô gái, bà bắt gặp luồng mắt màu nâu có ánh vàng như được thiên nhiên tạo ra để bắt những trái tim sắt đá nhất cũng phải mềm lại.

- Con mặc thế này là rất hợp... Chắc hẳn con thấy buồn sắp phải rời xa gia đình về ở với một gia đình xa lạ chứ? ... Bởi vì con đã hiểu con trai ta nhiều đâu.

Bà hầu tước chăm chú nhìn khuôn mặt cô gái đang lo lắng.

- Đúng thế, thưa phu nhân, đấy chính là điều con đang lo ngại, bởi vì con rất muốn làm tròn mọi bổn phận làm vợ, nhưng cho đến nay con hầu như chưa hiểu gì về tính nết, sở thích của chồng con. Con chưa hiểu hầu tước thích gì và không thích gì. Con muốn được phu nhân cho con vài lời khuyên, kể cho con biết vài nét tính tình của chồng con...

Một nét run rẩy khẽ lướt trên mặt bà hầu tước. Bà quay đi để tránh luồng mắt tin cậy và chân thực của cô gái. Valderez ngạc nhiên nhìn thấy vẻ thương hại hơi chua chát hiện ra trên mặt bà Ghiliac.

- Con hỏi ta ư? Vài lời khuyên ư? Nhưng ta chỉ có thể khuyên con đôi điều nếu như con gạt đi hết mọi ảo tưởng về con trai của ta. À mà theo con thì bổn phận làm vợ của con là những gì?

- Thưa phu nhân... là yêu chồng, tận tụy với chồng, tuân theo tất cả những chỉ bảo nào đúng đắn, không trái với lương tâm của con...

Phu nhân Ghiliac ngắt lời cô gái bằng một nụ cười ngắn.

- Tận tụy và phục tùng đúng là cần thiết. Nhưng còn về tình yêu... thì tốt hơn hết là con chỉ nên giữ mức vừa phải thôi, nếu như con không muốn phải chịu đau khổ giống như vợ trước của Elie...

- Chị ấy đã phải chịu đau khổ ư?... Tại sao lại như thế được, thưa phu nhân? – Valderez run rẩy hỏi.

- Bởi vì sẽ không bao giờ con nhận được tình cảm đáp lại ở chồng con đâu. Ngày Fernande còn sống, nó đã hiểu ra được phần nào. Nó yêu chồng đến mức điên cuồng, nhưng để đáp lại nó

chỉ gặp thái độ lạnh nhạt khinh khỉnh, làm nguội đi mọi nhiệt tình của vợ. Elie rất khó chịu khi thấy một biểu hiện nhỏ của lòng ghen tuông nơi vợ. Elie không hề yêu vợ. Nó lấy Fernande chỉ vì dòng dõi của chị ấy ngang tầm với dòng dõi của gia đình chúng tôi và vì chị ấy biết cách ăn mặc lịch sự và sang trọng. Hồi ấy Elie coi đó là điều quan trọng nhất. Nhưng ta thấy cần phải nói để con biết, bây giờ nó không nghĩ như thế nữa. Con trai ta đã chọn con chỉ vì tính tình con giản dị, vì con không hề biết cung cách giao tiếp trong xã hội thượng lưu hào hoa. Con trai ta muốn có một người vợ đoan trang và có đủ thông minh để không bắt chước vợ trước của nó, chị Fernande tội nghiệp kia, cụ thể là không cản trở chồng, để mặc cho chồng hoàn toàn tự do là thứ mà Elie coi là quan trọng nhất trên đời. Fernande đã gây phiền cho con trai ta thực ra chỉ vì chị ấy quá yêu chồng. Con trai ta mắc thói độc đoán rất nặng. Ngay từ khi còn nhỏ nó đã thích gì làm nấy, không ai có thể lay chuyển được. Nhưng được cái nó rộng rãi hào phóng và rất quý phái. Nó chỉ mắc mỗi một cái tật là không có khả năng yêu ai. Chính ta là mẹ nó mà cũng khổ tâm về cái tính ấy của nó. Nó chỉ có óc mà không có tim!

Bà ấu tước Ghiliac nói giọng ôn tồn, bình thản, Đến câu cuối cùng, trong giọng bà mới xen vào một nét chua chát.

Valderez lắng tai nghe mà người lạnh toát. Cặp mắt đầy lo âu nhìn chăm chú vào bà mẹ chồng tương lai. Bà hầu tước vẫn tiếp tục nói:

- Tuy vậy, người phụ nữ nào thực tế, không mơ mộng và không đa cảm vẫn có thể thấy hạnh phúc trong khi sống với con trai ta. Nếu ai chỉ yêu chăm sóc đôi chút, chứ không đòi can thiệp vào công việc của chồng, không lo lắng mỗi khi chồng muộn hay đi đâu xa như kiểu chị Fernande xấu số kia ngày trước. Do chăm lo đến chồng nhiều quá, chị ta làm Elie bức bối. Nỗi bức bối ấy mỗi ngày mỗi tăng dần đến tình trạng con trai ta đã định rẫy một thứ nước hoa phương đông có cái mùi mà Fernande rất sợ vào mọi thứ, từ phòng ở đến xe cộ cốt để vợ phải tránh xa. Nhưng giá Fernande là người phụ nữ đứng đắn và biết điều thì tránh được những đại đột ấy. Vì vậy ta khuyên con hãy hiểu thân phận của mình, biết được rằng con trai ta mà chịu lấy vợ kể hoàn toàn chỉ vì hy vọng có con trai nối dõi. Nếu đưa trẻ sinh ra lại là gái thì nó sẽ thất vọng hoàn toàn và không bao giờ tha thứ cho đứa trẻ ấy. Elie không hề biết đến tình cảm bố con, cũng như tình cảm vợ chồng. Ta nghĩ nên nói thật với con, bởi vì con cầu xin ta kể về tính tình của con trai ta. Ta thấy cũng phải nói thêm cho con biết, Elie là loại đàn ông có kiểu tâm lý không ai bắt chước nổi. Con trai ta nhìn vào ai cũng chỉ thấy toàn những thích thú dờ hoi, những mong muốn nhỏ nhen nực cười của họ. Nó đã nghiên cứu khảo sát chán chê những loại phụ nữ thuộc loại phù phiếm rồi, bây giờ nó muốn khảo sát đến loại phụ nữ non trẻ, khờ khạo, thơ ngây. Ta đoán vì thế nó mới cầu hôn với con. Ta tin rằng nó muốn nghiên cứu tác động của nó vào một trái tim non trẻ để lấy tư liệu dùng trong cuốn tiểu thuyết sắp viết. Cho nên con sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ nếu như con ôm hy vọng chinh phục được trái tim của Elie. Bởi vì rồi sẽ đến lúc con tỉnh ngộ, hiểu ra rằng con trai ta chỉ coi con là vật để nghiên cứu khảo sát, kiểm nghiệm. Đến khi khảo sát xong nó sẽ chán con.

Valderez mặt tái nhợt, hơi lùi lại, giọng run rẩy:

- Vậy là... Không! Con không thể lấy ông hầu tước được!... Con không thể! Nếu tình hình đúng là như thế...

- Sao con lại nói vậy, con yêu quý của ta? Hay con có ôm ấp một ước mơ thật? Thái độ con trai ta đã khiến con đặt hy vọng vào thứ gì chẳng?

Ai tinh ý có thể thấy được những âm sắc lúng túng trong giọng nói của bà hầu tước. Nhưng đầu óc Valderez đang choáng váng không còn để ý thấy gì khác nữa.

Đột nhiên nàng nhớ lại không khí cuộc gặp gỡ ngắn ngủi tối hôm qua, lúc hầu tước Ghiliac giục nàng về phòng ngủ. Valderez còn nhớ giọng nói ấm áp, dịu dàng của chàng, cặp mắt của chàng lúc đó đắm thắm làm sao, rồi cái hôn, đến giờ nàng vẫn như còn thấy môi chàng đọng trên làn da môi nàng. Lúc đó nàng đã thấy bao nỗi lo âu dường như tan biến hết.

Vậy mà bây giờ, theo như bà hầu tước, nói nàng chỉ là “vật khảo sát”, là trò chơi trí tuệ của chồng! Chẳng lẽ lại như thế?

Không! Không thể có chuyện ấy được!

Tuy nhiên, những điều nàng vừa nghe lại có phần trùng hợp với những gì nàng linh cảm thấy trước kia, thái độ lạnh lùng, vẻ mặt khó hiểu, nụ cười hoài nghi, cả lời thú nhận của chàng là không có cả tình phụ tử đối với đứa con. Tất cả những cái đó đã từng gọi lên niềm linh cảm nghi ngại và nỗi lo lắng của nàng đối với Elie Ghiliac.

Đáp lại câu hỏi của bà hầu tước, Valderez chỉ nói rất khẽ:

- Con đã ôm hy vọng là tình cảm sẽ dần dần nảy nở giữa hai chúng con. Nhưng vừa rồi phu nhân đã cho con biết rằng ông hầu tước sẽ không yêu con và cũng sẽ không chấp nhận tình yêu của con...

Khuôn mặt cô gái lúc trước đã ửng hồng lên đôi chút bây giờ lại tái dần. Giọng nàng như vỡ vụn và lảm nhảm mới cất lên được.

- Ý ta muốn khuyên con là tình yêu của con đối với Elie chỉ nên ở mức độ vừa phải thôi và đừng gây phiền cho nó, thế là được. Ta rất tiếc là đã làm con lo lắng, - bà hầu tước nói thêm, sau khi thấy nét mặt Valderez biến sắc. - Ta thấy con dễ bị xúc động quá đấy. Con nên tập cho quen cách trấn tĩnh, nếu không con sẽ luôn đau khổ bên cạnh con trai ta. Elie rất ghét thói đa cảm. Con hãy tình vào nhận xét của ta, Valderez, hãy cố giữ cho trái tim luôn luôn bình thản, hãy bằng lòng với một vài điều mà con có thể được hưởng và đừng bao giờ mơ tưởng những điều không bao giờ có. Con trai ta sẽ là người chồng tốt nếu con sống đúng đắn phục tùng. Nó sẽ không làm phiền con nhiều bởi vì nó sống ở Paris là chính. Con sẽ được hưởng một cuộc sống rất thanh bình, rất sung sướng trong lâu đài tuyệt đẹp ở Arnelles.

Những lời lẽ vừa rồi vẫn lẩn quẩn bên tai Valderez. Phải chăng nàng đang ngủ và đây là giấc mơ đau đớn? Nhưng không! Bà hầu tước đang đứng trước mặt nàng, vẻ mặt rất trang nghiêm và chân thành nữa. Bà đã dè chừng trước cho con dâu, chỉ do xuất phát từ lòng tốt, do thương nàng thơ dại, đồng thời bà có kinh nghiệm về lần kết hôn trước của con trai bà rồi. Vả lại có ai hiểu Elie bằng mẹ chàng?

Bà hầu tước đặt bàn tay lên vai Valderez.

- Cái đầu xinh xắn này có ôm ấp đôi ba mộng tưởng hão huyền chứ gì? - bà khẽ nói, - cũng

dễ hiểu thôi! Con không mơ tưởng ta mới lạ. Bởi vì nếu vậy con sẽ là người phụ nữ đầu tiên không hề mê con trai ta chút nào. Ta khuyên con đừng bắt chước Fernande. Chị ta đã phải chịu quá nhiều đau khổ. Con hãy ghìm tình cảm lại. đừng yêu con trai ta, bởi vì nó sẽ không bao giờ yêu con đâu.

Tiếng Marthe hỏi bên ngoài:

- Chị xong chưa, chị Valderez?

- Chúng tôi xuống ngay bây giờ đây, - bà hầu tước Ghiliac đáp.

Rồi cầm bàn tay cô gái đang lạnh giá bên trong chiếc găng, bà nói thêm, rất khẽ:

- Con đừng giận ta là đã hủy hoại một vài mơ ước của con. Chỉ do con đề nghị, ta mới nói để con biết thực chất của con trai ta.

Một vài ước mơ! Than ôi! Những ảo tưởng bé nhỏ thảm hại ấy, những niềm hy vọng thơ đại ấy nay đâu rồi?

- Không đâu, thưa phu nhân. - Valderez vội vã trả lời. Giọng nàng run rẩy. - Con phải biết ơn phu nhân chứ. Phu nhân đã giúp con thấy rõ hơn vai trò mà con là vợ có bốn phận thực hiện bên cạnh ông hầu tước. Con thú nhận là khi nhận lời cầu hôn, con không biết như thế. Nếu con biết thì...

Nàng không nói hết câu, vậy mà môi nàng đã run lên bần bật.

Hầu tước phu nhân Ghiliac không nói gì thêm. Bà mở cửa, bước ra. Valderez theo sau. Khi hai người vào đến phòng khách, tiếng xì xào tán phục một cách kín đáo lan nhanh trong tất cả những người có mặt. Hầu tước Ghiliac ngừng ngay cuộc trò chuyện với hoàng thân Sterkine và cậu bé Roland, quay ra nhìn cô dâu rất lâu. Valderez đẹp lộng lẫy trong tấm áo cưới đuôi dài lê thê quét trên sàn, làm dáng đi của nàng càng thêm vẻ cao quý. Tấm mạng làm khuôn mặt nàng thêm nét lý tưởng. Sau đấy Elie Ghiliac bước đến nâng tay nàng lên hôn...

- Tiểu thư làm soa thế này? Người lạnh toát! - Chàng lo lắng hỏi. - Tiểu thư có thấy trong người khó chịu không?

- Không đâu, cảm ơn hầu tước... em chỉ hơi mệt thôi, - nàng đáp, cố giữ giọng bình thản và đưa mắt sang nơi khác.

Nàng bước sang chào phu nhân Trollens. Lát sau, nàng đã ngồi cùng với cha nàng trong cỗ xe trượt tuyết phủ nệm xa tanh trắng và lưng ghế bọc lông thú sang trọng mới được đưa tới Haust Sapins ngày hôm qua.

Suốt dọc đường ông Noclare không để con gái lúc nào được rảnh rang suy nghĩ, sắp xếp lại những nỗi băn khoăn. Do quá vui mừng và hãnh diện, ông đắm thành lắm lời, không ngớt miệng ca ngợi chàng rể cùng dòng họ danh giá của chàng. Valderez được cha đỡ tay, bước như người mộng du vào ngôi nhà thờ nhỏ cổ kính chất đầy hoa đem từ vùng biển Địa Trung Hải lên. Trước đây hai ngày, hầu tước Ghiliac đã báo cho ông Noclare biết hôm sau sẽ có hai người trồng hoa ở trại hoa của chàng tại Cannes đem tới toàn bộ số hoa cần thiết cho việc trang hoàng nhà thờ. Đây là xa xỉ duy nhất trong nghi lễ này. Những dây hoa cánh trắng, mỏng manh

và thơm mát che lấp bức tường nham nhở bao quanh nhà thờ, phủ trên bàn thờ Chúa, trang hoàng ngăn dành cho dàn đồng ca và kéo dài đến tận chỗ cô dâu chú rể quỳ gối làm phép cưới.

Nhưng Valderez không còn nhìn thấy gì hết. Hai tay ôm đầu nàng thăm gào lên với Chúa nỗi lo lắng của tâm hồn nàng chất đầy băn khoăn. Biết làm sao được? Nếu như sự thật là như vậy? Nếu như kẻ mà nàng kết hôn chỉ là một thứ người ăn chơi, có trái tim lạnh giá, một người chồng và người cha tồi tệ như bà hầu tước Ghiliac đã kể sự thật ra với nàng?

Mà chắc bà nói đúng. Một mệnh phụ cao quý và rõ ràng là rất hiểu biết kia đòi nào thêm hạ mình đi đặt điều cho ai, nhất là ch con trai của bà! Hơn nữa tất cả những điều bà kể đều có lý. Ngay từ buổi đầu mới gặp mặt hầu tước Elie, nàng đã linh cảm thấy ông ta là người như thế rồi. Hôm đính hôn, thái độ ông ta mới lạnh nhạt làm sao. Chắc hẳn ông ta làm thế để ngăn chặn nàng khỏi đi vào vết xe của người vợ trước và đừng quá gắn bó với ông.

Nàng giật mình khi ngẩng đầu lên, thấy chú rể đứng ngay bên nàng, hai tay khoanh lại.

Vị linh mục già bước ra, theo sau là dàn đồng ca trẻ em. Ngồi trước cây đàn đại phong cầm là cô con gái ông kiểm chứng viên thị trấn Saint Savinien đang đàn bản nhạc dạo. Những âm thanh trầm như rên rỉ rất ăn khớp với tâm trạng lo âu của Valderez. Mùi thơm có phần quá đậm của những bông hoa kia tỏa khắp ngôi nhà thờ nhỏ. Đầu óc Valderez quay cuồng và trước mắt nàng như hiện lên một con đường tối tăm mà nàng đang phải dò dẫm đi vào.

- Lạy Chúa! Lạy Chúa! Con phải làm gì đây? – nàng thốt lên lời cầu nguyện từ trong đáy trái tim.

Vị linh mục bắt đầu nói lời răn dạy. Valderez nghe như đang trong giấc mộng. Nhưng nàng cũng cố tìm trong những câu chữ văng vẳng ấy xem có câu nào giúp được nàng trong cách thức xử sự sau này...

“Ông có bốn phận phải yêu quý hôn thê như Chúa Jesus đã yêu Giáo Hội của Chúa. Thế nghĩa là sao? Phải chăng Chúa đã yêu Giáo Hội, hôn thê (trong ngữ pháp tiếng Pháp, từ “giáo hội” thuộc giống cái) của Người đến mức hy sinh tất cả cho Giáo Hội. Phải chăng Chúa đã hằng ngày chăm sóc Giáo Hội một cách triu mến? Phải chăng Chúa đã coi Giáo Hội quý hơn mọi của cải, đẹp hơn mọi kỳ quan trên Thiên Đường cũng như dưới thế gian do đấng Thánh Cha tạo nên? Ông cần phải yêu quý người sắp trở thành hôn thê của ông trước sự giám sát của Chúa...”

Bất giác Valderez ngược mắt lên nhìn chồng, hầu tước Ghiliac hơi nghển cổ chăm chú nhìn vị linh mục, nét kiêu hãnh không biểu lộ một cảm xúc nào. Rất có thể lúc này nhà tiểu thuyết gia đang nghiên cứu một kiểu linh mục thôn quê và trong bụng đang cười thầm sự ngây thơ của con người chất phác kia, con người đang cố khuyên ông hầu tước hãy yêu vợ, yêu một cách tận tụy quên mình, yêu hơn mọi thứ trên đời, noi theo gương đức Chúa.

“Còn bà, bốn phận của bà còn là gì khác nữa ngoài việc gắn bó với hôn phu của bà giống như Giáo hội gắn bó với vị thủ lĩnh thiêng liêng?... Bà có bốn phận chung thủy với hôn phu của bà trong lúc sung sướng cũng như lúc gian khổ. Bà có bốn phận yêu hôn phu tha thiết, sẵn sàng hy sinh mọi thứ vì hôn phu, phải chăng chỉ trừ mỗi một trường hợp là khi bà cần cứu rỗi linh hồn của bản thân bà?”

Yêu ông ta ư?

Nhưng lúc này đây, nàng đâu dám yêu? Nỗi sợ biến thành kẻ bị mắc lõm, sợ thấy mình biến thành vật khảo sát phục vụ cho óc hiếu kỳ của nhà tâm lý gia, cho sự tiêu khiển của một kẻ quen thói chơi bời... nỗi sợ ấy khiến thâm tâm nàng luôn luôn nghi hoặc. Ôi tại sao bà hầu tước Ghiliac đem nói tất cả những chuyện đó ra với mình nhỉ? Valderez trước đó đã cố gắng dùng cầu nguyện dùng nghị lực để buộc mình phải sẵn sàng làm tròn bốn phận mới, buộc mình phải gấn bó một cách nhẫn nại với người chồng chưa quen thuộc kia! Vậy mà bây giờ nàng không còn biết mình phải làm gì nữa. Giá như bà hầu tước không nói ra thì nàng vẫn cứ ngây thơ trao trái tim mình một cách đơn giản và tin cậy...

“Tin vào cái gì đây? Ôi, ta biết tin vào cái gì bây giờ?” Nàng đã hoang mang tột độ.

- Kìa, Valderez !

Hầu tước Ghiliac hơi nghiêng mình, nói rất khẽ, giọng ngạc nhiên. Valderez sực tỉnh, nhận thấy đã đến lúc phải bước lên gần ban thờ Chúa. Nàng đưa chân như cái máy tiến lên vài bước, đứng vào bên cạnh chú rể. Mắt nàng mờ đi. Vô vàn bông hoa đường như nhảy nhót loạn xạ trước mắt nàng.

Tiếng hầu tước Ghiliac trả lời ngắn gọn và rất rành rọt “có” đáp lại câu hỏi của vị linh mục làm nàng tỉnh hẳn. Vị linh mục hỏi tiếp:

- Bà Valderez , bà có bằng lòng chấp nhận ông Elie Ghiliac là hôn phu chính thức, hợp pháp không?

Ngôi nhà thời hoàn toàn lặng lẽ. Valderez nghe rõ tiếng tim đập rất mạnh trong lồng ngực mình. Một nỗi lo sợ xoáy vào sâu thẳm trong lòng khiến nàng run lẩy bẩy. Nàng ngược mắt nhìn vị linh mục. Ông cụ già phúc hậu ấy đã nhận ra câu nàng muốn hỏi. Con chiên nhỏ tội nghiệp này đang cần ông cứu giúp. Nhưng có chuyện gì vậy? Valderez cảm thấy luồng mắt của hầu tước Ghiliac hướng thẳng vào mình. Xung quanh nàng, mọi người đều căng thẳng chờ đợi.

Người ta bắt đầu nhận thấy một nỗi ngập ngừng khó hiểu trong lòng cô dâu...

Giọng rất khẽ, hơi nghẹn, nàng bật lên cái tiếng nói sẽ buộc nàng vào chung số phận với hầu tước Ghiliac

Thế là xong. Nàng đã trở thành vợ ông ta! Chàng hầu tước nâng bàn tay vợ để lồng nhẫn cưới. Nhưng bàn tay Valderez run rẩy quá khiến chàng phải hai lần giữ lại mới lồng được chiếc nhẫn vào ngón tay cho nàng.

Mọi người dự lễ đều nhìn thấy mặt cô dâu méo xệch. Và khi nàng tựa vào cánh tay chú rể bước trên lối đi hẹp, tiếng thì thào lan ra trong số khách dự: “Đẹp đôi quá!” Rồi “ Nhưng sao mặt cô dâu nhợt nhạt thế kia?”

Hầu tước Ghiliac đỡ vợ lên xe, đắp tấm lông thú lên người nàng rồi ngồi xuống bên cạnh. Suốt chặng đường ngắn thôi, từ nhà thờ đến lâu đài Haust Sapins, hai người không nói với nhau một lời. Valderez hơi quay đầu đi để tránh cặp mắt mà nàng biết đang nhìn mình với vẻ ngạc nhiên, dò hỏi. Bỗng tim nàng đập loạn xạ. Chắc hẳn suốt đời Valderez không bao giờ quên

cái bữa tiệc cưới hôm ấy. Trong lúc lòng dạ mỗi lúc một tan nát thêm, vì lo âu giằng xé thì nàng vẫn cứ phải trò chuyện, cười nói và làm mục tiêu cho mọi người ngắm nhìn, dò xét. Lúc bữa tiệc kết thúc thì cũng là lúc nàng tưởng như không còn đủ sức chịu đựng thêm được nữa. Mọi người đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Chồng nàng cúi xuống bảo nàng:

- Đã đến lúc em phải chuẩn bị lên đường rồi đấy, Valderez . – chàng nói rất khẽ.

Cổ họng nghẹn lại, nàng không sao nói ra được thành tiếng, đành chỉ gật đầu. Nàng lên ra khỏi phòng ăn, rẽ vào một căn phòng nhỏ.

Ôi lúc này nàng mới được ngồi một mình, cách xa tất cả mọi người, nhất là xa “ông ta” là người lúc nào nàng cũng thấy đang chăm chú nhìn nàng trong suốt thời gian bữa tiệc. Nàng cần ngồi một mình để được suy nghĩ, được tự nhủ rằng mình đã phạm tội, một tội tày đình.

Đúng là tội lỗi, bởi vì nàng nói tiếng “có” trong lúc nỗi lo sợ đã xâm chiếm toàn bộ con người nàng, trong lúc hình ảnh hồ sâu tinh thần gần cách hầu tước Ghiliac và nàng đã ngự trị trong trái tim nàng. Nàng đã nhượng bộ trước nỗi phẫn khởi của tất cả những người lúc đó có mặt tại nhà thờ, sợ nếu nàng trả lời “không” thì sẽ gây nên cơn thịnh nộ của cha nàng và sau đấy nàng sẽ nhìn thấy biết bao hậu quả khủng khiếp khác nữa.

Valderez đã nói “có” và như thế mặc nhiên nàng đã hứa hẹn yêu chồng. Và nàng sẽ phải thực hiện lời hứa bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ chồng nàng đối xử với nàng ra sao. Nhưng bây giờ làm sao nàng yêu được, khi mà nỗi nghĩ hoặc, lo sợ trong đáy lòng nàng vẫn tồn tại?

Trong căn phòng bên cạnh, cửa vẫn để ngỏ và một tiếng chân tự tin và mềm mại đang giẫm lên sàn. Valderez rùng mình sợ hãi khi thấy một bóng đàn ông tiến về phía nàng. Theo bản năng, nàng lùi sâu vào tận trong góc.

Hầu tước Ghiliac đứng lại một lúc. Nét mặt chàng hơi cau lại. Rồi chàng tiến về phía vợ, nói bằng một giọng thản nhiên kèm chút giễu cợt:

- Hình như tôi làm em nghĩ tôi là con ngáo ộp ư? Valderez ? Em có thể cho tôi biết nguyên nhân được không?

Vẻ nhợt nhạt trên mặt Valderez bây giờ chuyển sang thành đỏ rực. Cả một khối lẫn lộn sợ hãi và nghi ngờ khiến nàng như phát điên. Nàng bỗng thấy cần phải nói thật. Giọng nàng run run:

- Em đã phạm một tội lỗi... Em đã phạm tội là tuân theo sức ép của cha mẹ, bởi vì đối với ông, em chỉ thấy sợ chứ không thấy có một tình cảm nào khác. Mới vừa rồi đây, lúc nghe cha linh mục kể ra những bốn phận của người vợ tín đồ đạo Thiên Chúa, em cảm thấy không bao giờ em có thể... đối với ông...

Valderez không dám nhìn thẳng vào mặt chồng, như nàng dám dũng cảm nói lên tất cả những gì nàng thấy có bốn phận phải nói, một cách hoàn toàn thẳng thắn để chồng hiểu rõ tình cảm thật của nàng.

- Ôi, thì ra những thứ vật vãnh của một cô gái ngoan đạo làm cho phu nhân băn khoăn?... Bởi

vì ông già linh mục kia bảo với phu nhân rằng vợ có bốn phận phải yêu chồng nhưng phu nhân lại thấy không thể làm tròn cái bốn phận ấy được chứ gì? Phu nhân yên tâm, tôi không khắt khe như ông già ấy đâu. Và nếu phu nhân không ban cho tôi tình cảm thì tôi cũng sẽ bỏ qua chuyện ấy. Tôi không coi đó là một tội, phu nhân hãy tin là như thế.

Chàng nói bằng cái giọng lạnh lùng châm biếm, càng làm nổi bật thái độ thung dung và hài hước của lời tuyên bố trên. Valderez rùng mình. Ngược mắt lên nàng bắt gặp một cái nhìn vừa kiêu kỳ, vừa nhạo báng, vừa bức dọc rất khó xác định.

- Ông hiểu việc hôn nhân theo cách đúng là kỳ quái! – Valderez nói và cố giữ cho giọng được bình tĩnh.

- Xin lỗi, nhưng đây không phải là tại tôi! Chính phu nhân vừa thú nhận với tôi một điều không lấy gì làm êm tai cho tôi. Vậy ra là tôi đã gây cho phu nhân một cảm giác khiến phu nhân muốn tránh xa tôi. Và như thế lòng tự trọng buộc tôi phải trả lời phu nhân cái câu vừa rồi. Hình như khi nói phu nhân không hề nghĩ đến là điều nói ra sẽ đẩy tôi đến tâm trạng tuyệt vọng chắc?

Ôi, nàng đâu có nghĩ đến chuyện ấy. tội nghiệp Valderez . Nhưng nàng cũng không ngờ chồng đáp lại với giọng lạnh lùng và giấu cợt đến như vậy, sau khi đã nói và nhìn nàng một cách đầm ấm như tối hôm qua.

... Còn về quan niệm của tôi về hôn nhân thì tôi không rõ tôi có đánh giá nó thấp hơn quan niệm của một cô gái nữ để người khác nắm chặt lấy tay bắt ép lấy một người mà cô ta có thể sẽ gây cho anh ta nỗi đau khổ, để rồi sau khi nhận phép cưới xong xuôi mới bộc lộ ra cho chồng biết tình cảm thật của mình.

- Ông hâu tước!

Mặt Eli Ghiliac hơi ửng đỏ.

Tôi xin phu nhân tha lỗi nếu như lời tôi nói có xúc phạm đến phu nhân. Nhưng chính phu nhân là người đầu tiên thú nhận với tôi...

- Là em đã quá vâng lời cha mẹ. Lúc ấy em hy vọng tình cảm sẽ nảy nở giữa hai vợ chồng và em đã quyết định sẽ làm tròn mọi bốn phận của người vợ. Ông hãy tin em không nói sai. Nhưng mới vừa rồi em mới được hiểu rằng em đã lầm, rằng em sẽ không bao giờ có thể...

- Thì đã muộn chứ gì? Chuyện đã xong rồi không thể làm lại được, trừ phi phu nhân yêu cầu huỷ bỏ cuộc kết hôn này với lý do là đã bị ép buộc.

- Ôi đúng thế, đúng thế!

Lời kêu lên ấy là bột phát. Một vẻ giấu cợt làm nhếch cặp môi của hầu tước Ghiliac

- Liệu phu nhân có đủ dũng khí để nhìn vào cuộc sống của phu nhân nơi đây sau một việc dứt đoạn như thế không?

Valderez rên rỉ hạ cặp lông mi dài và vàng óng xuống như khối để ai nhìn thấy cặp mắt đau khổ của nàng.

- Ôi, ông không biết rằng em sẵn sàng chịu đựng mọi nỗi khổ chỉ cốt khỏi phải nói cái tiếng đã gắn kết em vào với ông suốt đời!

Hầu tước Ghiliac hơi lùi lại. Mặt chàng đánh lại và cặp mắt tối sầm xuống, gần như thành đen.

- Đứng trước một nỗi ghét bỏ được nói toạc ra như thế, bốn phận người quý tộc buộc tôi phải khuất phục, - chàng nói giọng lạnh như băng. – Nhưng tôi hoàn toàn không muốn việc huỷ hôn này diễn ra quá ầm ĩ. Trước mắt mọi người phu nhân vẫn là nữ hầu tước Ghiliac. Nhưng thực ra phu nhân và tôi sẽ sống riêng biệt, mỗi người đều giữ độc lập của mình. Tôi xin được hân hạnh đưa phu nhân đến Acnen, và tôi hy vọng phu nhân sẽ theo đúng điều cam kết, nghĩa là trông nom bé Guillemette. Bây giờ xin phu nhân cho phép tôi báo tin , chúng ta chỉ còn mười lăm phút nữa là phải rời khỏi HaustSapins.

- Cho em ở lại đây... như thế hợp lý hơn nhiều, - Valderez nói giọng lạc hẳn đi.

- Hay tôi phải nhắc phu nhân để phu nhân nhớ lại lời răn: “Vợ phải theo chồng!” Tôi xin không yêu cầu phu nhân bất cứ điều gì ngoài một điều duy nhất ấy.

Nàng chấp tay tiến về phía chồng, Valderez van vớ:

- Em Valderez ông, cho em ở lại đây!

- Hầu tước Ghiliac đưa mắt đi chỗ khác, lạnh lùng đáp:

- Về điểm này quyết định của tôi là không thể lay chuyển. Phu nhân thay quần áo. Tôi đợi phu nhân ngoài phòng khách.

Eli Ghiliac mở cửa trước mặt Valderez . Nàng chờ dẫn bước ra, đi về phía cầu thang gác. Nhưng đến chân cầu thang nàng phải đứng lại vì hai chân tê bại như bằng gỗ.

Một bàn tay khế đặt lên vai nàng. Tiếng Roland thì thầm:

- Chị làm sao thế, chị Valderez ?

- Chị hơi mệt. Không sao đâu, em đừng lo.

- Bao giờ thì chị về chơi, chị Valderez ? Liệu ông hầu tước có cho chị được về thăm nhà luôn không? - Cậu bé nhìn chị trù mếu. Trong đàn em, Valderez quý Roland nhất vì cả hai chị em đều tế nhị và thẳng thắn cho nên bao giờ cũng hợp ý nhau.

Valderez cúi xuống cầm bàn tay đưa em trai.

- Em hãy luôn cầu Chúa cho chị, Roland ạ, - nàng thì thầm.

Nàng quay đi rồi vội vã bước lên thang gác để ghìm đi khỏi oà khóc. Vả lại nàng rất không muốn “họ” nhìn thấy nàng đau khổ, tất cả những người mà vì họ nàng chấp nhận sự hy sinh.

Bây giờ thì nàng hiểu được, ít nhất thì bà hầu tước Ghiliac cũng nói đúng một điểm: Eli chỉ là kẻ ích kỷ, lạnh lùng, không có tim.

Và nàng không còn hồ nghi gì nữa, ông ta đã nói toạc ra, ông ta không cần quan tâm đến vợ có yêu ông ta hay không.

Ôi, giá như ông ta quát tháo, chửi rủa, nàng còn thích hơn nhiều so với kiểu nói nhỏ nhẹ nhưng đầy mỉa mai chua chát ấy.

Chỉ cần một tiếng thôi, một tiếng nói ra phúc hậu và rộng lượng đối với cô gái trẻ kia, vừa mới thật thà tự buộc tội mình, có phải đã đánh tan được nỗi nghi ngờ, nỗi sợ hãi trong lòng cô không?

Nhưng bây giờ?

Valderez thay quần áo một cách hờ hững, rồi nàng đưa mắt ngấm căn phòng rộng cũ kỹ chỉ có vừa đủ những đồ đạc hết sức cần thiết, nhưng nghèo nàn. Nơi đây nàng đã lo lắng bao nhiêu công việc gia đình nhưng nàng không phải chịu nỗi đau khổ kiểu như hiện nay. Valderez quỳ xuống trước cây thánh giá treo trên đầu giường, chấp tay cầu nguyện:

- Lạy Chúa! Nếu như con đã phạm tội lỗi, cầu Chúa hãy thương xót, hãy hiểu cho rằng chỉ vì con ngu dốt! Và cầu Chúa nâng đỡ con trên con đường mà con sắp phải bước vào.

- Chị Valderez , chị xong chưa? Hầu tước Ghiliac nhấn chị là đã đến giờ lên đường rồi đấy, - tiếng cô em gái Mactor bên ngoài.

- Chị ra đây.

Ôi, giây phút lên đường! Mới tối hôm qua nàng còn chưa thấy sợ nó, vậy mà hôm nay!...

Valderez chào tất cả những người ruột thịt, trong lòng đau đớn. Nàng hứa sẽ viết thư về luôn, viết luôn...

- Con sẽ có dịp về thăm cha mẹ với các em chứ, Valderez ?... Eli, anh cho phép em nó về chơi chứ? – Bà Noclare hỏi, thấy mặt con gái tái nhợt cũng hơi thương.

- Valderez muốn về lúc nào cũng được! Phu nhân được quyền hoàn toàn thoải mái đi bất cứ đâu! - Hầu tước Ghiliac đáp, cúi đầu chào mẹ vợ.

Trong lúc chàng chia tay với gia đình bên vợ thì Valderez đi ra ngoài cửa. Lúc này nàng cảm thấy muốn rời cho nhanh khỏi HaustSapins.

- Tôi sẽ cầu Đức Mẹ Đồng trinh phù hộ cho cô, cô Valderez ạ, tôi tin rằng cô sẽ còn phải chịu đựng nhiều nỗi khổ tâm.

Đấy là bà cụ Chrétienne đứng bên cạnh cửa nói những lời như thể tiên tri.

Valderez cúi xuống hôn vào hai má nhăn nhúm của bà cụ.

- Chào bà Chrétienne. Phải rồi, bà hãy cầu nguyện cho Valderez này nhé.

Nói xong nàng vội vã ra sân, bởi vì nước mắt trào ra làm cổ họng nàng tắc lại.

Sau mười lăm phút, cỗ xe trượt tuyết chở hầu tước Ghiliac và nàng ra đến ga xe lửa. Cùng đi với hai vợ chồng là bà hầu tước đi Cannes, hai vợ chồng Trollens, bá tước Essil và hoàng thân Sterkine về Paris.

Hầu tước Eli Ghiliac xếp vợ vào ngăn toa xe lửa chàng đã dành chỗ trước, rồi hỏi nàng có cần gì không, sau đó giở xấp thư từ người hầu phòng của chàng vừa chuyển đến. Thế là Valderez có thể khóc thầm, trán áp vào cửa kính, nhìn bóng hình đồi núi, hình ảnh thời quá khứ con gái tuy khắc nghiệt nhưng ấm áp do tình thương mến của đàn em. Mọi thứ đó đang lùi dần về phía sau.

Bây giờ số phận nàng nằm trong bàn tay của người đàn ông mà nàng chỉ vẫn coi là người xa lạ.

CHƯƠNG VIX

Xe ô tô của chàng hầu tước Ghiliac lăn bánh trên con đường rộng và được chăm sóc chu đáo chạy từ ga xe lửa Vrinières đến lâu đài Arnelles. Valderez hơi mệt mỏi, hồ hững ngắm phong cảnh bên ngoài rất đẹp. Chàng hầu tước ngồi bên cạnh, chỉ cho nàng thấy vài điểm cần biết.

Bầu trời hôm nay sáng sủa và mát dịu. Gió lạnh bên ngoài lọt qua khe cửa kính mà Elie đã hạ xuống theo đề nghị của nàng. Mùi nước hoa là lạ tỏa ra bên trong xe.

Hầu tước Ghiliac tỏ ra đúng đắn đến mức không thể chê trách được. Chàng không sao nhãng chút nào trong công việc chăm sóc theo cách lịch sự của người quý tộc có giáo dục đối với phụ nữ. Dọc đường đi, chàng sai mang đến cho nàng báo chí để đọc, trò chuyện với nàng về những xứ sở chàng đã đi qua. Đến Paris, nơi họ phải nghỉ lại một ngày trước khi lên đường đi Arnelles, chàng hỏi Valderez xem có muốn nán lại lâu hơn không, tất cả mọi việc ấy đều được thực hiện bằng một thái độ hoàn toàn lạnh lùng, chứng tỏ mối quan hệ giữa họ từ nay sẽ tiếp tục như vậy.

Valderez từ chối lời mời của chồng. Nàng ở lại Paris lâu hơn để làm gì? Nàng mong đến Arnelles cho sớm, để chóng chấm dứt nỗi vất vả của hầu tước Ghiliac bấy lâu nay, để được sống một mình trong hoàn cảnh mới và làm cái bổn phận giúp nàng được thanh thản là chăm sóc một đứa trẻ có lẽ lúc này cũng đang mong chờ nàng.

Nỗi mệt mỏi về tinh thần nặng nề hơn về thể xác. Tại biệt thự ở Paris của gia đình Ghiliac, nàng nghỉ trong gian phòng đã từng được dành cho người vợ trước của chàng. Mặc dù thời gian chuẩn bị cưới ngăn ngủi, hầu tước Ghiliac đã kịp biến đổi hoàn toàn bộ mặt của gian phòng, tuy vẫn giữ dáng vẻ quý phái, vừa giản dị vừa sang trọng đúng với thẩm mỹ của nàng. Valderez vốn quen với đất Hauts Sapins, nhà cửa của các bạn nàng ở đó đều xoàng xĩnh, lúc này hơi ngỡ ngàng lúng túng trước những vật dụng quá sang trọng và cách hầu hạ quá chu đáo của cả một đám gia nhân phục sức tuyệt đẹp.

Nàng chỉ thấy mặt chồng vào bữa ăn, khi hai người ngồi riêng với nhau. Giá như không phải Ghiliac mà là người khác thì những lúc này nàng phải thấy gò bó lắm. Nhưng chàng hầu tước có biệt tài giải tỏa những tình huống cực kỳ căng thẳng bằng cách trò chuyện hấp dẫn mặc dù vẫn giữ thái độ lịch sự, nhã nhặn nhưng lạnh lùng. Chàng không hề nhắc hoặc ám chỉ đến câu chuyện hôm trước giữa hai người. Hiển nhiên là vấn đề đã được chàng chôn vùi xuống ba thước đất rồi.

... Xe tô tô rời khỏi đường lớn, rẽ vào một lối đi tuyệt đẹp giữa hai hàng cây cổ thụ. Đột nhiên chàng hầu tước nói:

- Arnelles kìa rồi, phu nhân Valderez!

Bên kia bãi hoàn toàn trống là một cánh cổng sắt được đúc rất đẹp có hình gia huy Roveyre. Đi ngang qua một cái sân rất rộng, Valderez nhìn thấy tòa lâu đài xây theo kiểu thời phục hưng hai bên là thềm rộng dẫn ra hồ nước trong xanh.

- Phu nhân có thấy mến nơi này không? – chàng hầu tước hỏi và kín đáo quan sát nàng.

- Tuyệt vời! So với những điều ông đã kể em nghe thì sự thật còn hơn rất nhiều.

- Cũng may! Nếu như làm phu nhân thất vọng thì tôi sẽ rất ân hận, - chàng nói, giọng nửa nghiêm chỉnh nửa như giễu cợt khiến người nghe bao giờ cũng vậy, không thể xác định được tình cảm thật của chàng.

Hai người đi theo nhau bước lên bậc tới một thềm cao, nơi hai đầy tớ mặc theo lối gia nhân

của dòng họ quý tộc Ghiliac đã từng thẳng người đón họ. Hai vị chủ lầu đài bước vào gian phòng ngoài. Cách thức trang hoàng lộng lẫy như kiểu cung điện vua chúa khiến Valderez lóa mắt và phải nhắm lại. Nàng sẽ làm gì trong cái tòa nhà vương giả này? Ôi, lúc này nàng thấy Hauts Sapins mới xa xôi làm sao khiến nàng tiêng tiếc. Cả những công việc nặng nhọc thường ngày, những bốn phận vất vả chăm sóc mẹ và đàn em ở đó nữa!

- Antoine! Báo cho tiểu thư Guillemette biết chúng tôi đợi ở phòng khách trắng. Và bảo dọn một bữa trà, - hầu tước Ghiliac ra lệnh.

Chàng dẫn Valderez đi ngang qua hết phòng khách này đến phòng khách khác, khiến mỗi lúc nàng một hoa mắt thêm, chỉ thấy lơ mờ những công trình nghệ thuật tuyệt mỹ hiện ra tiếp nối nhau. Cuối cùng hầu tước đưa nàng vào một gian nhỏ hơn, chẳng rèm lụa trắng muốt thêu hoa màu nhã, với những đồ gỗ tuyệt đẹp, đồ mỹ nghệ tinh xảo đến mức Valderez cảm thấy có mơ cũng không thể gặp được.

- Nếu phu nhân thích phòng này, phu nhân có thể dùng làm nơi tiếp khách riêng của mình, - hầu tước Ghiliac vừa giúp nàng cởi áo ngoài vừa nói. - Mặc dù gian phòng này là một trong những phòng tôi mến nhất của tòa lầu đài, nhưng cho đến ngày hôm nay nó vẫn phải chịu số phận hẩm hiu. Cả mẹ tôi lẫn Fernande ngày trước đều ghét nó, bảo những bức rèm lụa màu trắng kia làm nước da của hai người giảm hẳn giá trị. Nhưng có lẽ phu nhân thì không bị mắc những thói khắt khe kiểu ấy?

Valderez đáp với giọng lạnh lùng bình thản:

- Đúng thế. Chưa bao giờ em có thời giờ để bàn khoản những chuyện như thế.

- Tôi rất quý cách suy nghĩ đầy hiểu biết của phu nhân. Nhưng liệu ở đây phu nhân có sợ nữ công tước Claude hiện hồn không?

- Nữ công tước Claude là ai vậy? - Valderez vừa hỏi vừa bước tới gần lò sưởi để hơ bàn tay lên gần ngọn lửa đang cháy rùng rục, mặc dù lò sưởi điện đã tỏa hơi ấm ra khắp gian phòng.

- Một trong những tổ tiên của tôi, xưa kia đã từng là nữ chủ nhân của tòa lầu đài Arnelles này. Rất xinh đẹp, thông minh, giàu nghị lực đồng thời lại rất tế nhị. Nữ công tước Claude bấy giờ là linh hồn của Đảng Liên minh thần thánh mà đức Công tước chồng bà là thủ lĩnh. Công tước tên là Elie. Tên tôi được đặt chính là để kỉ niệm tên của Ngài, một trong những tổ tiên vinh quang của gia tộc chúng tôi. Tại lầu đài này thời bấy giờ đã diễn ra nhiều đêm hội huy hoàng mà nữ công tước Claude bao giờ cũng được suy tôn là hoa hậu. Trong số khách được mời có một tiểu thư xấu xí, hơi có tật, bao giờ cũng phục sức lố lằng và lại là chị họ của bà Nữ công tước. Bà tiểu thư này tên là Francoise d'Etigny, không hiểu do khờ khạo thế nào lại ôm lấy hy vọng làm vợ công tước Elie, bấy giờ nổi tiếng là nhà quý tộc điển trai nhất nước Pháp.

“Nhưng công tước đã có vợ rồi và vợ Ngài lại quá xinh đẹp, đức hạnh và tài hoa. Thế là nổi ghen tị nảy sinh trong trái tim hèn hạ của tiểu thư Francoise d'Etigny kia. Bà ta ngấm ngấm căm ghét nữ công tước Claude và che giấu rất khéo.

Nhưng đến một hôm, nữ công tước Claude đột nhiên biến đâu mất tăm. Mọi người chia nhau tìm kiếm rất lâu. Chồng bà quá đau đớn đã hứa thưởng một số tiền lớn cho ai biết được

số phận của vợ Ngài hiện ra sao. Nhưng lạ một điều là không ai nhìn thấy bà Claude ra khỏi tòa lâu đài. Đám sĩ quan canh phòng thề rằng không hề lơ lửng một phút. Với lại một nữ quý tộc trẻ, đẹp đến như thế, lại đang sống hạnh phúc, được chồng yêu say đắm, một con chiên ngoan đạo của Chúa, một người tận tụy với bốn phận làm vợ, làm mẹ đời nào lại tự ý bỏ trốn khỏi lâu đài? Công tước Elie cho người mò dưới hồ, sục sạo tất cả những góc ngách lâu không ai ngó đến trong các pháo đài và tường thành của tòa lâu đài. Nơi nào cũng được kiểm tra, cũng được lật mở ra. Nhưng vẫn không thấy nữ công tước phu nhân Claude đâu.

Công tước Elie Versanges phát điên lên vì tuyệt vọng, đành lui về ẩn dật trong phòng riêng. Đầu óc Ngài mỗi lúc một rối trí thêm. Ngài quả quyết rằng vợ Ngài vẫn ở trong lâu đài này và hiện rên rỉ trong một góc tăm tối nào đó, đang kêu gào chồng đến cứu. Mặt khác một cô hầu phòng lại cho biết có nhìn thấy bà chủ hiện ra lúc đêm khuya vẫn mặc tấm áo thêu bằng sợi bạc như lúc bà mất tích. Bà hiện hình ngay trong phòng này là gian phòng ngày trước bà nữ công tước thích nhất. Và đã có lần trong phòng hành lang ngay gần chỗ này...”

Hầu tước đứng dậy mở một cánh cửa. Valderez bước đến, kêu lên thán phục.

- Phòng hành lang này ngày xưa đã từng là một trong những kỳ quan của thời Phục hưng vì chứa đựng cả một bộ sưu tập vô giá những tác phẩm nghệ thuật. Chính Ngài Đại công tước Françoise Versanges đã đích thân ra lệnh trang hoàng nó. Ngài hoàn tất công việc của cha Ngài đã khởi đầu. Đại công tước Françoise tính cứng rắn, nghiệt ngã và nghe đồn còn biết pháp thuật nữa. Điều rõ ràng là Ngài rất biết cách thủ tiêu những ai gây trở ngại cho Ngài và sau đấy không ai biết được những con người ấy số phận ra sao nữa.

Valderez bước vào phía ngoài của phòng hành lang. Ánh sáng nhợt nhạt lọt vào qua những ô kính màu tuyệt đẹp. Nàng dừng lại trước bức chân dung một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mặc dù bộ áo quần cầu kỳ nặng nề kiểu thế kỷ mười sáu, đeo đủ thứ trang sức quý giá. Bên cạnh, trên cái nền tối sẫm là hình một vị lãnh chúa trẻ tuổi, vẻ mặt kiêu hãnh, có nét gì đó hao hao giống hầu tước Ghiliac.

- Nữ công tước Claude và công tước Elie, - chàng hầu tước trở nói.

- Sau đấy tình trạng Ngài công tước ra sao ạ? – Valderez hỏi.

Hầu tước Ghiliac nhếch nụ cười mỉa mai.

- Chao ôi! Con người đau khổ tưởng không gì an ủi nổi ấy rút cuộc đã lấy bà Françoise d'Etigny do cảm động. Bà ta cùng than khóc với ông em rể, và cùng với người con gái do bà Claude bất hạnh kia để lại, chăm sóc ông quá tận tụy. Vài tháng sau người con trai trưởng của nữ công tước Claude bị đầu độc. Không may lần này bà công tước phu nhân mới lên này đã làm không khéo và bị một phụ nữ mà bà tâm sự tố cáo. Liền ngay sau đó, người ta buộc tội bà, không phải không có lý do, là đã phạm tội gây ra vụ mất tích kỳ quái của nữ công tước Claude. Thấy bị vạch mặt, bà Françoise xấu xí và độc ác kia nhảy ngay xuống hồ tự tử, cho nên đến giờ vẫn không ai biết số phận của nữ công tước Claude thật sự ra sao. Còn Ngài công tước Elie thì sau đấy mất trí hoàn toàn, đập đầu vào lò sưởi bằng đá hoa cương chết. Phu nhân thấy tòa lâu đài Arnelles này đã qua nhiều kỷ niệm bi thương đấy chứ? Liệu phu nhân có sợ bà nữ công tước Claude kiêu diễm và bà Françoise hiểm ác kia hiện hồn không? Nghe đâu đến nay bà ta

thỉnh thoảng vẫn còn hiện hình trên mặt hồ.

- Ồ, không! Ở Hauts Sapins chúng em cũng lắm chuyện đồn đại còn khủng khiếp hơn nhiều. Nhưng em không thấy sợ bao giờ.

- Như thế chúng tỏ thần kinh phu nhân rất vững. Càng hay thôi! – chàng hầu tước nói bằng giọng đơn giản.

Hai người quay ra phòng khách. Một em bé gái xanh xao, gầy gò, tóc xoăn vàng óng đứng giữa nhà. Khuôn mặt bệnh hoạn của em lại có được cặp mắt to rất đẹp nhưng rụt rè và buồn bã.

- A! Con đấy à, Guillemette? – hầu tước Ghiliac nói ngắn gọn. – Lại đây chào mẹ của con đi.

Nhưng Valderez đã bước nhanh tới, bồng em lên hôn vào trán.

- Bé Guillemette yêu quý! Mẹ rất vui được làm quen với con! Hôn mẹ đi, con yêu quý!

Cặp mắt mở to của em nhìn nàng một lúc lâu, vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi. Rồi em áp cặp môi nhợt nhạt một cách dè dặt lên má nàng.

Trái tim của Valderez đang khép lại lúc này được mở ra đôi chút. Nàng thấy trước công việc chăm sóc một đứa trẻ mồ côi mẹ sẽ làm nàng thích thú. Nàng đặt đứa bé xuống đất, cầm tay em dắt đến gần hầu tước lúc này đang đứng bên lò sưởi.

- Con gái ông xinh xắn và em sẽ yêu nó lắm đấy. Nhưng con nói gì với cha đi chứ, Guillemette?

Em bé ngược mắt nhìn cha và Valderez nhận thấy thái độ của đứa trẻ vừa sợ hãi vừa trù mến khiến nàng cảm động.

- Chào cha! – em nói rất khẽ.

Hầu tước Ghiliac lạnh lùng đưa bàn tay xoa những vòng tóc vàng, nói:

- Chào con, Guillemette! Con phải luôn luôn ngoan ngoãn với mẹ đấy... Bây giờ con có thể về phòng học với cô giáo được rồi.

Viên đầu bếp bung khay lên. Valderez rụt rè hỏi:

- Hầu tước cho phép bé Guillemette ngồi lại đây một lúc được không ạ?

- Tùy phu nhân! – chàng thản nhiên đáp.

Trong lúc Valderez tháo găng tay, chàng hầu tước ra hiệu cho viên đầu bếp lui rồi hỏi:

- Phu nhân có mệt lắm không? Có thể pha trà được chứ?

Nàng gật đầu. Không mệt về thể xác, nhưng về thần kinh thì nàng rã rời. Không khí tòa nhà này gây cho nàng một ấn tượng hết sức nặng nề. Và nàng rất thèm được tránh xa con người quý tộc lạnh lùng kia. Thái độ lịch sự quá đáng của chàng hầu tước khiến nàng cảm thấy như một sự mỉa mai độc địa.

Valderez pha trà, mời mọc rồi gọi chuyện bé Guillemette. Nhưng không kết quả, đứa trẻ quá ít nói.

Hầu tước Ghiliac ngồi đối diện với nàng đưa mắt hờ hững, lúc hướng về phía nàng, lúc về phía đứa trẻ.

- Phu nhân mặc nó, cái con bé dần độn ấy! – đột nhiên chàng nói giọng bực dọc. – Có tôi ở đây nó sẽ không chịu mở miệng đâu, dù phu nhân cố gắng mấy đi nữa. Đúng là một đứa trẻ không được dạy dỗ.

Vừa nói chàng vừa đứng dậy, sau khi đặt tách trà xuống.

- Bây giờ tôi dẫn phu nhân vào nhìn qua căn phòng dành cho phu nhân. Bởi vì sau đây tôi còn một vài công việc mà hôm nay mới làm cũng đã bắt đầu muộn rồi.

Valderez gạt đầu ngay, rồi cầm tay Guillemette, dắt em cùng đi theo hầu tước Ghiliac bước lên thang gác. Nếu như đầu óc nàng không rối bời, chắc nàng đã thán phục cầu thang, một trong những công trình tinh xảo nhất của tòa lâu đài này. Gian phòng dành riêng cho nàng cũng là gian phòng đẹp nhất ở đây, có bao lơn nhìn ra phong cảnh tuyệt diệu bên ngoài và được trang hoàng một cách rất lịch sự và trang nhã.

- Đây chính là phòng riêng của nữ công tước Claude xinh đẹp ngày xưa, - hầu tước Ghiliac nói. – Tiểu thư để ý trên các bàn, tủ, trên trần đều có hai chữ C quấn vào nhau. Đây là để nhắc đến câu châm ngôn của nữ công tước: "*Candidior candidis*".

- Tinh khiết hơn cả những gì tinh khiết nhất. Đây cũng là châm ngôn của vị Hoàng hậu Claude nổi tiếng dịu dàng của nước Pháp, là mẹ đỡ đầu của mẹ bà nữ công tước ở đây. Nếu thích phu nhân có thể thay đổi cách kê dọn, thậm chí chọn phòng khác. Đừng quên rằng bây giờ phu nhân đã là bà chủ của tòa lâu đài này.

Hầu tước ra rồi, Valderez tiếp tục gọi chuyện đứa trẻ. Lúc này em đã đỡ sợ sệt. Hầu tước nói đúng, có mặt cha, em sợ hãi không dám nói gì hết.

- Tại sao con không chịu nói gì với cha? – Valderez hỏi.

Cặp môi Guillemette run rẩy:

- Cha không yêu con! – em khẽ đáp.

Valderez sững sốt và xót xa. Nàng đặt đứa trẻ lên đầu gối và quàng tay ôm nó.

- Ai bảo con thế?

- Con biết chứ! Cả cô Frida cũng nói thế.

- Frida là ai?

- Cô coi trẻ người Áo trông nom con.

- Thế con có yêu cha không?

Đứa trẻ không trả lời, gục đầu vào vai Valderez khóc thổn thức.

CHƯƠNG X

Hầu tước Ghiliac nán lại lâu đài Arnelles tám ngày. Trong thời gian ấy chàng dẫn Valderez đi khắp lâu đài, giới thiệu và dọn dò mọi thứ, đồng thời cũng giới thiệu nàng với một số gia đình quý tộc trong vùng.

Còn lại một mình, việc đầu tiên của nàng là thay cô giáo người Anh hiện giờ mà nàng rất không ưa. Sau đấy nàng viết thư cho bà Nhất ở tu viện xưa kia nàng đã học. Vài hôm sau, một cô giáo người Anh đến. Cô này trẻ, đứng đắn, nghiêm túc và lập tức được nàng mến ngay. Em bé Guillemette cũng vậy. Nàng đã biết tiếng Anh, bây giờ nàng học thêm tiếng Đức để kiểm tra đầy đủ hơn cách đối xử của Frida, cô quản gia, với đứa trẻ. Thế là nàng lại có thêm công việc để quên đi nỗi phiền muộn.

Sáng sáng nàng đến nhà thờ cầu nguyện rồi thăm một gia đình bất hạnh nào đó do cha linh mục mách cho, đem đến giúp họ một chút vật chất, một lời an ủi và đôi lời khuyên chân tình. Nàng không muốn mở rộng giao tiếp. Vài ba gia đình mà hầu tước Ghiliac dẫn nàng đến thăm và giới thiệu, sau đó họ có đến đáp lễ. Họ làm việc đó một cách vồn vã, chứng tỏ danh hiệu của nàng bây giờ đã có giá. Nhưng mặc dù họ tha thiết mời mọc, nhất là gia đình Oubignies, nàng cũng không đến thăm họ thêm lần nào tuy không hề ác cảm gì với họ.

Thời gian càng trôi, Valderez càng nhận thấy sự vắng mặt của hầu tước Ghiliac và cách sống của nàng ở đây như kẻ lưu đầy khiến xung quanh bắt đầu dị nghị. Vốn nhạy cảm, Valderez lại mang trong lòng thêm một nỗi chua chát nữa. Nàng càng muốn sống ẩn dật hơn, cố tránh gặp mặt tò mò của những người xa lạ.

Hầu tước Ghiliac không hề cho nàng biết gì về cuộc sống của chàng mà chỉ gửi sách báo đều đặn đến Arnelles. Chính nhờ những sách báo này mà nàng đoán được đầy đủ hơn về cuộc sống của chồng. Báo chí văn chương luôn nhắc đến tên tuổi Elie Ghiliac một cách trang trọng nhất. Trên báo chí nàng được đọc một tác phẩm mới của chồng. Hầu tước vừa đi thăm Tây Ban Nha và được Vua nước ấy cho bệ kiến. Hiện giờ chàng đang ở Paris. Bây giờ thì Valderez biết chồng nàng cưới ngựa giỏi, say mê chơi bóng nước và săn thỏ rừng. Giở trang khác nàng thấy một bức ảnh chụp chàng giữa ngày hội do một nhân vật danh tiếng người Nga tổ chức tại Biarritz.

Nếu như trước đây Valderez chưa thấy được hồ sơ cách biệt hai người thì tất cả những thứ trên cũng buộc nàng phải thấy. Một bên là cô gái miền núi Giuyra đơn giản, chất phác và một bên là xã hội thượng lưu náo nhiệt nơi kinh thành với những thú vui mà hầu tước Ghiliac thường xuyên tham dự. Valderez càng thấy buồn và để quên đi, nàng tăng cường những chuyến thăm hỏi từ thiện, phân phối hết khoản tiền to lớn để sẵn trong ngăn bàn mà chồng nàng dành cho vợ tiêu dùng cá nhân. Riêng nàng vẫn giữ lối sống giản dị và ăn mặc đơn sơ. Nỗi buồn mỗi lúc một day dứt hơn. Đã có lúc nàng oán hầu tước Ghiliac lôi nàng ra khỏi Hauts Sapins để làm gì? Để trông nom đứa con của ông ta chăng? Chắc không phải, vì ông ta có tha thiết gì đến đứa bé đâu. Hay để trả thù nàng là người phụ nữ đã không say mê ông?

Một tháng trôi qua, nàng không nhận được tin tức gì trực tiếp của chồng. Một buổi chiều, người đưa thư trao cho nàng lá thư của ông Noclare. Thư chứa lời lẽ ca tụng chàng rể hào phóng đã giúp lâu đài Hauts Sapins lập lại được vẻ khang trang ngày xưa:

“Nhưng cha không hiểu tại sao con lại không cùng với chồng con đi Paris. Con ngại cái gì? Bởi vì chắc chắn là ông hầu tước rất mong đưa vợ hòa nhập vào xã hội thượng lưu. Hay là con vẫn còn ôm ấp hy vọng cải tạo chồng theo hướng tư tưởng của con? Đây là một sai lầm nguy hiểm, và cha mong con đừng cố làm cái chuyện ấy nếu như con không định làm cho chồng con phát điên”.

Gấp lá thư, Valderez mỉm cười chua chát. Trong thư gửi về cho cha mẹ, nàng không hề nói gì về cuộc sống của nàng tại đây. Và họ vẫn tưởng nàng sung sướng lắm, vẫn tưởng nàng đang cố biến chồng nàng thành một thứ đàn ông ru rú xó nhà!

Một đầy tớ bung vào bữa ăn thêm của Guillemette vì đứa trẻ thích được cùng ngồi ăn bữa đêm này với mẹ yêu quý, như cách bây giờ em thường gọi Valderez.

- Ngài hầu tước vừa gọi điện báo sáng mai sẽ về đây trên chuyến tàu hỏa mười giờ sáng và dặn báo tin để phu nhân biết.

Tin này khiến Valderez khá bối rối. Một mặt nàng không muốn gặp chồng, nhưng mặt khác việc chồng nàng về lại khiến mọi người thôi không nghĩ nàng bị chồng bỏ rơi nữa. Dù sao thì đêm hôm đó nàng cũng trần trọc không ngủ được. Sáng sớm nàng vẫn dậy và ra nhà thờ làm lễ như thường lệ. Nàng vẫn đi bộ như mọi khi, bởi nàng không bao giờ có ý nghĩ sai đóng xe ngựa. Trên đường về nàng ghé thăm vài gia đình nghèo khổ và dừng lại lâu hơn một chút ở nhà một ông già bị liệt không sống được bao lâu nữa. Lúc ra khỏi túp lều rách nát nàng bắt gặp một trận mưa rào. Nàng đi nhanh về lâu đài nhưng áo khoác ngoài vẫn bị ướt sũng. Vừa bước vào tiền sảnh, nàng đã thấy hầu tước Ghiliac ngồi ở đó, vừa được ô tô chở từ ga xe lửa về.

Chàng khẽ kêu lên:

- Kìa, phu nhân đi đâu thế?

- Em vào làng. Về hơi bị chậm...

- Vào làng? Mà lại đi bộ giữa lúc thời tiết như thế này? Đúng là tôi...

Chàng vội ngưng câu nói giữa chừng vì nhớ ra có một số đầy tớ đang đứng gần đấy.

- Lên thay quần áo khô mau lên, Valderez!

- Em gặp mưa là chuyện thường, hồi ở Hauts Sapins ấy! Với lại cái áo choàng này che mưa khá tốt.

Do cảm động và bối rối khi nhìn thấy chồng, nàng quên cả đưa tay ra. Chính chàng hầu tước tự bước đến, nâng tay vợ lên hôn.

- Lên thay mau... Lát nữa tôi sẽ hỏi phu nhân về những tin tức đằng nhà và tin tức riêng của phu nhân, - chàng nói.

Valderez lên thay quần áo và nán lại một lúc trong phòng riêng. Nàng muốn càng chậm gặp

chồng càng hay. Cho đến lúc chuông đồng hồ điểm mười một rưỡi, nàng mới quyết định xuống nhà và vào ngay phòng đọc sách là nơi nàng thường ngồi đó làm việc. Phòng này trang hoàng rất đẹp theo mỹ thuật thời phục hưng, với những tủ đựng rất nhiều sách hiếm và tất cả những tác phẩm chủ yếu về văn chương, nơi nàng rất thích vào. Những cửa sổ lớn trông ra hồ với những vườn cây trên bờ đang trổ lá xanh mướt sau mùa Đông lạnh giá.

Valderez ngồi bên lò sưởi cao, lấy kim chỉ ra khâu một thứ cho người nghèo. Thời gian hàng ngày của nàng được phân chia cho việc kim chỉ, dạo chơi với Guillemette, thăm viếng từ thiện và đọc những tác phẩm giá trị sẵn có trong tủ sách. Nàng đã tiếp tục đàn piano, trở lại với thú vui mà nàng bỏ dở từ ngày rời khỏi tu viện, do ở Hauts Sapins quá bận rộn. May mà trong phòng riêng của nàng có đàn. Nàng không dám dùng cây đàn kê ngoài phòng khách vào những ngày hầu tước có mặt ở lâu đài. Bởi vì hôm đến thăm gia đình Oubignies, Valderez nghe thấy chồng nàng bảo không chịu nổi nghe ai đó đàn tồi. Nàng tự nghĩ nàng đàn chẳng giỏi giang gì, trong khi hầu tước Ghiliac lại rất sành âm nhạc.

Chiếc kim đang đưa trên bàn tay nhanh nhẹn cả nàng đột nhiên dừng lại. Hầu tước Ghiliac bước vào, theo sau là bé Guillemette.

- Con nó vừa mách tôi nơi phu nhân ẩn náu. Phu nhân phải là người có sở thích nghiêm túc lắm mới thích được căn phòng này hơn bao nhiêu gian phòng khác trang hoàng sang trọng hơn rất nhiều.

Chàng kéo ghế bành, ngồi xuống đối diện với vợ, trong khi Guillemette ngoan ngoãn ngả đầu lên đầu gối nàng.

- Phu nhân thấy ở đây thế nào? Có còn tiếc không khí trong lành ở Hauts Sapins lắm nữa không? – Chàng hỏi bằng giọng lịch sự và ân cần.

- Em không để ý nữa, kể cho đến ngày hôm nay. Khí hậu ở đây cũng dễ chịu lắm.

- Tôi đã nghe nhiều người cũng nói thế. Nhưng cũng không nên vì vậy mà suồng sã. Tôi chưa hiểu tại sao phu nhân Ghiliac lại đi bộ trên đường lầy lội trong khi được toàn quyền sử dụng các phương tiện sẵn có trong lâu đài: ô tô, xe ngựa.

- Thú thật là em chưa bao giờ tán thành những ai tuổi còn non, sức còn khỏe mà hể đi một bước là dùng xe cộ.

- Phu nhân nghĩ thế cũng được, nhưng đấy là lúc thời tiết tốt, còn hôm nay... Tính giản dị và khiêm nhường là đáng quý nhưng tôi e phu nhân để chúng lên cao quá mức đấy.

- Em đã quen với cách sống đơn giản và có phần nghiêm ngặt rồi cho nên nhiều thứ người khác coi là vất vả đối với em lại bình thường. – Nàng đáp giọng lạnh lùng, hơi quay đi để tránh cặp mắt lúc nào cũng như giễu cợt của chồng.

- Đành là thế. Nhưng rồi sẽ đến lúc phu nhân nhiễm rất nhanh những cách thức của một kiểu sống khác và khi ấy phu nhân phải lấy làm lạ sao ngày trước có thể chịu đựng nổi cách sống ở Hauts Sapins.

- Ô, không đâu! Không bao giờ! Sẽ không thứ gì làm em có thể quý hơn thời quá khứ của em

cũng như mảnh đất Hauts Sapins mà bây giờ em vẫn rất thích thêm được trở lại.

Câu nói đó nàng buột ra miệng một cách không suy nghĩ. Nhưng vừa nói ra, mặt nàng đỏ bừng vì nhận thấy là nói lỡ lời. Hầu tước Ghiliac cau mày, môi mím chặt trong một lúc. Sau đấy chàng tỳ khuỷu tay lên thành ghế, điềm tĩnh nói:

- Tình hình gia đình trên đó vẫn yên ổn cả chứ?

Cố giữ cho giọng nói khỏi run rẩy, Valderez kể về sức khỏe của mẹ nàng hồi này đã khá hơn, về cha nàng gần đây trẻ ra. Marthe viết thư kể như thế và nói thêm rằng đám em không chịu vâng lời nó. Sau đấy nàng hỏi thăm tin tức về hầu tước phu nhân, mẹ chồng nàng, về gia đình bá tước Essil, về những chị và em gái của chồng. Nỗi ngượng ngập giữa đôi bên giảm dần rồi tan biến. Chàng hầu tước thấy không nên chấp nhậ những câu vợ nói. Điều ấy chứng tỏ chàng không có thói quen để bụng, ít nhất thì cũng lúc này.

Valderez khâu tiếp. Hầu tước Ghiliac đọc báo. Đôi vợ chồng cả hai đều diện trai đẹp gái cùng với đứa con gái xinh xắn ngoan ngoãn nép mình bên Valderez tạo nên bức tranh tuyệt diệu về hạnh phúc gia đình, nhất là trong khung cảnh trang trí của căn phòng vô cùng duyên dáng này.

CHƯƠNG XI

Hầu tước Ghiliac về lâu đài Arnelles kỳ này để chọn trong số những bản thảo chưa dùng đang còn lại vô số, lựa những hồi ký và thư từ của tổ tiên, đặc biệt là của nữ công tước Claude kiêu diễm thời trước. Gần đây chàng nảy ý định mà chàng đem tâm sự với Valderez là sưu tầm sắp xếp lại những tư liệu ấy để đem công bố trong giới văn chương.

Tất cả những tư liệu cổ xưa ấy để nằm trong tủ lưu trữ đặt trong phòng đọc sách cho nên chàng thường xuyên vào đây. Chàng làm việc ấy một mình, bởi lần này chàng không đem thư ký theo. Valderez thấy vậy, ngay từ sáng hôm sau đành nhịn không vào đây nữa. Nhưng sau bữa ăn ngay hôm đó, trong lúc cùng với vợ sang phòng khách trắng, hầu tước Ghililac bảo nàng:

- Tôi báo trước, nếu do có tôi mà phu nhân phải thay đổi thói quen nào đó thì tôi buộc phải về Paris ngay. Vì vậy phu nhân hãy tiếp tục làm việc trong phòng đọc sách, đừng sợ ảnh hưởng đến tôi.

Thế là hôm nay nàng lại trở về vị trí đã quen thuộc, trong bụng không hào hứng gì, bởi vì gặp chồng trong các bữa ăn đối với nàng đã đủ mệt rồi. Mà đấy là những bữa ăn còn có cả bé Guillemette và cô giáo. Trước kia hầu tước Ghiliac không hề ngồi ăn cùng với họ. Nhưng thỉnh thoảng Elie Ghiliac trích đọc vợ nghe vài đoạn lý thú nhất trong bản thảo cổ chàng đang nghiên cứu. Một lần chàng đưa vợ một bản thảo chữ viết ngoằn ngoèo rất khó đọc mà chàng không

sao dò nổi, trong khi tính lại hay sốt ruột. Valderez sau một lúc cố gắng lần mò đã đọc ra được. Kiểu viết chữ khó đọc ấy luôn xuất hiện trong những tập tư liệu khác. Ghiliac bèn nhờ vợ chép ra để chàng đọc. Thế là đâm ra nàng tham gia vào công việc của chồng. Và vốn thông minh, nàng rất thích công việc giúp chồng ấy. Chính trong hoạt động sử học và văn chương này mà họ liên tục gặp gỡ nhau. Elie cảm thấy thích thú trò chuyện với vợ và hướng dẫn nàng trong cách thức nghiên cứu. Việc này chàng làm rất tế nhị.

Vị linh mục ở nhà thờ Vrinières phải ngạc nhiên khi nghe Valderez kể rằng hầu tước Ghiliac chỉ cho phép nàng đọc mỗi hai cuốn trong số những tiểu thuyết của chàng.

- Nghĩa là ông ta nghiêm túc hơn nhiều so với người ta đồn. Bao nhiêu ông chồng, ngay cả những ông ngoan đạo nhất cũng không cẩn thận đến như thế với vợ trẻ của họ.

Bản chất con người của chàng hầu tước này luôn luôn là điều bí hiểm đối với Valderez. Nhưng bên cạnh trái tim đầy hoài nghi lại là một bộ óc cực kì thông minh uyên bác, khúc chiết, và cao thượng nên có sức hấp dẫn đến mức kỳ lạ. Nàng thấy cần phải công nhận Elie Ghiliac không bao giờ hời hợt. Mọi thứ gì đã bắt tay khảo sát là chàng đều làm đến nơi đến chốn, không bao giờ chịu dừng lại ở mức phỏng đoán. Hơn nữa con người kiêu hãnh và hoài nghi này có nhiều quan điểm đạo đức làm xung quanh phải sửng sốt và cảm phục.

Đúng thế, Valderez đã bắt đầu bị chàng hầu tước chinh phục. Nhưng khi ngồi một mình, nàng vẫn thấy một cảm giác khó chịu đối với chồng mà nàng không sao gọi tên lên được. Nàng vẫn thấy mình chỉ là “vật nghiên cứu” của chồng, nhất là khi nàng bắt gặp luồng mắt sắc nhọn như xoáy sâu vào con người nàng.

Mỗi lần hầu tước Ghiliac rủ nàng đi dạo bộ hoặc bằng xe cùng với chàng, nàng đều tự bắt mình phải nhận lời. Nàng đem bé Guillemette theo. Lúc này cha nó đã bớt lạnh nhạt với con gái so với trước kia. Có lần chàng đưa ra mấy lời khuyên về cách đàn piano vì thấy vợ có tâm hồn khá tinh tế thể hiện trong tiếng đàn. Chàng biết được bởi vì hôm ấy tưởng chồng đi vắng, nàng đã đàn ngoài phòng khách. Bản thân chàng cũng hay ngồi vào đàn và đánh rất say sưa.

Nhưng trong tất cả những tiếp xúc ấy, tình cảm vẫn chưa lọt được vào. Nàng vẫn nhớ lời khuyên của bà mẹ chồng và vẫn nhìn chàng là con người ích kỷ đến mức đáng sợ. Lần hai người đối đáp căng thẳng ở Hauts Sapins vẫn cứ trở lại trong óc nàng. Hơn nữa hình như hầu tước Ghiliac cũng không nghĩ đến chuyện nhích lại gần nàng, và vẫn coi nàng là người dưng.

Mặt khác Valderez lấy làm lạ, tại sao chồng nàng lại chịu rời khỏi Paris náo nhiệt với bao nhiêu thú vui để về sống ở nông thôn trong thời gian dài như thế này? Chàng rất có thể chở những tư liệu cổ này lên Paris. Và nàng chỉ tìm được một cách lý giải: nhà tiểu thuyết gia đang cần nghiên cứu một mẫu tính cách, đó là mẫu con gái tỉnh lẻ, có vậy thôi. Và khi nghiên cứu nàng xong, chàng hầu tước sẽ lại đi mất tăm, để tìm đến nơi có những mẫu tính cách khác!

Và một điều nữa khiến Valderez băn khoăn, nếu không nói là băn khoăn nhất, đấy là đức tin của chồng. Nhưng đã xảy ra một việc để nàng thăm dò thêm về vấn đề này.

Chẳng là một hôm, trong lúc dạo chơi với chồng và bé Guillemette, nàng thấy một đứa trẻ da đen nghèo khổ. Nàng ngăn lại hỏi và được biết nó sống ở châu Phi, bố mẹ bị nạn trong một vụ cướp và nó bị bán đi làm nô lệ. Hầu tước Ghiliac có mặt ở đó đã tìm đến gặp chủ đứa bé da đen

và bỏ tiền ra chuộc rồi đưa nó về lâu đài. Từ ngày đó Benaki, tên đứa trẻ da đen, rất sung sướng. Suốt ngày nó quanh quẩn trong các gian phòng của chủ. Đêm nó ngủ trước cửa phòng của chủ. Ăn đến no thì thôi, thỉnh thoảng còn được vuốt ve và không bao giờ bị đánh đập. Đối với nó thế là tận cùng của hạnh phúc rồi. Valderez hỏi chuyện nó và được biết nó không hề được giáo dục gì về tôn giáo và nó chỉ thờ có một vị Chúa: ông chủ nó.

Ngay tối hôm đó, cố gạt đi nỗi rụt rè và sợ sệt, Valderez gọi chuyện về vấn đề này, trong lúc hầu tước Ghiliac đang vừa hút điếu thuốc sau bữa ăn, vừa đi tản bộ trong gian phòng kính trồng cây xanh, được gọi là khu vườn mùa Đông, nằm phía ngoài dãy phòng khách.

- Em muốn hỏi ông một câu được không? Hầu tước có biết thằng bé Benaki đã được rửa tội rồi hay chưa?

Chồng nàng đứng dừng lại trước ghế bành vợ đang ngồi, bên hàng cột quần dây leo.

- Chưa đâu. Thú thật tôi chưa hề nghĩ đến chuyện đó đấy.

- Hầu tước cho phép em lo việc dạy giáo lý đạo Thiên chúa cho nó chứ?

- Tất nhiên rồi. Với điều kiện là phu nhân không thấy mệt trong công việc ấy và không thấy ngán.

- Trái lại, bao giờ em cũng sung sướng khi được làm một phận sự, - nàng nghiêm nghị trả lời.

- Nếu vậy thì tôi xin ủy thác cho phu nhân giáo dục để nó trở thành một tín đồ tốt của đạo Thiên chúa.

Giọng nói của chồng nàng lúc này hoàn toàn không mấy may giấu cợt hoặc mỉa mai. Và ngay hôm sau thằng bé da đen đã được chủ nó gửi đến nàng để nàng dạy dỗ.

Đúng là bản chất con người của chồng nàng rất lạ, chứa đầy những trái ngược. Một lần nàng hỏi cha linh mục nhà thờ Vrinieres nhận xét của cha về những sáng tác văn chương của chồng nàng. Vị linh mục cho rằng tạm gác giá trị nghệ thuật ra ngoài, những cuốn tiểu thuyết của hầu tước Ghiliac còn có cả giá trị về đạo đức nữa, vì chúng đề cao những tình cảm cao thượng, lên án cái ác và bộc lộ nhiều tư tưởng sâu sắc. Nhưng những tư tưởng ấy nhiều khi được thể hiện dưới những hình thức quá táo tợn, không nên để những cô gái non nớt đọc.

- Với lại tác dụng giáo dục tư tưởng và đạo đức trong những cuốn sách của ông hầu tước bị yếu đi rất nhiều do thái độ hoài nghi thỉnh thoảng lại lộ ra trong lời lẽ.

Hôm ấy trước giờ ăn, nàng đang ngồi đọc đoạn cuối cuốn tiểu thuyết thứ hai trong hai cuốn chồng nàng đề tặng, cho phép nàng đọc, thì chàng bước vào. Nhìn thấy vợ đang đọc cuốn sách của mình, hầu tước Ghiliac ngồi xuống ghế bên cạnh, hỏi:

- Phu nhân thấy thế nào?

Vẫn còn bị lôi cuốn bởi lối viết thông minh, tinh tế, rất Pháp, nàng hào hứng đáp:

- Hầu tước viết rất hay! Gấp cuốn sách lại mà em tiếc ngẩn tiếc ngơ.

- Cảm ơn phu nhân quá khen! - Chàng nói giọng nghiêm túc. - Nhưng còn nội dung? Về tư

tưởng phu nhân thấy thế nào?

Valderez đỏ mặt nhưng trả lời rất thành thật:

- Có những chỗ em rất thích, nhưng cũng có nhiều chỗ em chưa thích lắm.

- Chỗ nào chẳng hạn?... Phu nhân hãy nói đúng như phu nhân nghĩ! – Chàng nói thêm, nhận thấy vợ hơi e ngại.

Nàng cố trình bày nhận xét của mình cho thật minh bạch và hoàn toàn chân thật. Hầu tước Ghiliac chăm chú lắng nghe, tỳ khuỷu tay lên mặt bàn đối diện với vợ.

- Đúng là cách suy nghĩ của phu nhân cao thượng và đẹp hơn rất nhiều so với cách suy nghĩ của tôi, - chàng nói, sau khi nghe vợ xong. – Ý nghĩ của phu nhân đúng là của một phụ nữ ngoan đạo. Nhưng phu nhân có nghĩ rằng tôi có khả năng vươn lên đến trình độ ấy không?

Một nụ cười châm biếm hiện trên cặp môi hé mở. Trong lòng Valderez bùng lên một niềm phẫn nộ mà nàng không ý thức rõ nguyên nhân. Đưa mắt tránh cái nhìn của chồng, nàng kêu lên:

- Đúng là hầu tước không có khả năng thật.

Chồng nàng cười giễu cợt:

- Phu nhân thành thật, như thế là rất tốt. Và cũng có thể phu nhân có lý... Nhưng cũng lại có thể là phu nhân sai. Ai dám đảm bảo đã hiểu tôi, biết được khả năng tôi đến đâu? Ai nào? Trước hết chính tự tôi cũng không hiểu hết bản thân mình, thú thật là như thế.

Bé Guillemette và cô giáo vào cắt đứt câu chuyện giữa hai người đang tiến triển rất nhanh theo một chiều hướng khó mà đoán trước được sẽ dẫn đến đâu. Nhưng cũng từ hôm ấy, hầu tước Ghiliac hay hỏi ý kiến nhận xét của vợ hơn về những thứ chàng đưa nàng đọc. Và nếu cần như tranh luận gì thì Valderez không còn thấy vẻ châm biếm hay giễu cợt trong giọng nói của chồng nữa.

Valderez vừa nhận được lá thư của cô bạn Alice. Cô bạn có dịp dừng chân tại thành phố Angers và cô đề nghị bạn đánh điện cho biết sáng mai cô có thể ghé vào Arnelles thăm nàng đồng thời giới thiệu chồng cô và họ được làm quen với hầu tước Ghiliac không?

Tất nhiên Valderez rất muốn gặp bạn. Nhưng nàng lại thầm lo, nhìn thấy bạn hạnh phúc càng tăng thêm nỗi tủi thân trong lòng mình.

Nàng liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. Đã muộn rồi. Nàng chỉ còn đủ thời gian báo chuyện này cho chồng, nếu như nàng còn muốn bức điện đến tay cô bạn kịp thời. Mà nếu vậy phải vào phòng riêng của chồng bởi hôm nay chàng làm việc trong đó.

Valderez đi về phía phòng giấy của hầu tước Ghiliac. Phòng này thông với phòng ngủ của chàng ở tầng hai bằng một cầu thang hẹp. Nàng chưa hề đặt chân vào khu vực này của lâu đài lần nào. Nàng gõ liềm vào một cánh cửa.

Bên trong đưa ra một câu “xin mời!” Nàng đẩy cửa và thấy đó là một gian phòng khá rộng trang hoàng theo đúng phong cách thế kỷ mười sáu. Khắp phòng chỗ nào cũng đầy hoa. Một mùi thơm rất đậm tỏa ra lẫn với mùi thuốc lá Thổ Nhĩ Kỳ ngai ngái.

Elie Ghiliac nằm uể oải trên đi văng thấp, đang hút thuốc lá, mắt nhìn lên trần sơn những cảnh hết sức đẹp lấy trong các truyện thần thoại. Bốn góc phòng treo đầy những vũ khí của tổ tiên dòng họ. Vừa ngoái đầu lại chàng đã bật đứng dậy:

- Em xin lỗi, Elie...

Chàng bật dậy nhanh đến nỗi thằng bé da đen đang nằm thiêu thiêu ngủ dưới sàn hoảng hốt nhồm dậy.

- Phu nhân tha lỗi, tôi tưởng tên hầu phòng của tôi.

- Em rất ân hận đã quấy rầy hầu tước... nhưng em có một việc...

- Quấy rầy gì đâu? Phu nhân ngồi vào ghế này. Ra ngoài đi, Benaki?

Thằng bé da đen vội vã chạy ra ngoài.

- Việc gì đấy, phu nhân?

- Em hỏi hầu tước xem ngày mai em có thể tiếp cô bạn cũ hiện đang là phu nhân Vallet cùng với chồng của cô ấy là ông Vallet tại đây được không?

- Tôi rất vui mừng được làm quen với họ. Phu nhân hãy mời họ dùng bữa tại đây và nếu họ có thể, ta mời họ nghỉ lại qua đêm ở đây nữa.

- Nếu vậy em đánh điện cho họ ngay. Hiện họ đang nghỉ ở thành phố Angers. Họ cho biết tên khách sạn đây rồi.

- Thế này là tốt nhất. Anh tài xế Thibaut lát nữa sẽ ra Angers, tôi có việc sai anh ta đi mà. Phu nhân viết thư để anh ta chuyển đến khách sạn cho họ. Trong thư phu nhân cũng dặn ông bà Vallet không phải lo chuyện đáp tàu hỏa. Tôi sẽ cho ô tô ra đón họ ngay tại khách sạn ngoài đó, chỉ cần họ cho biết vào thời gian nào là đủ.

- Ôi, chàng tốt với em quá!

Đột nhiên Valderez ôm đầu, loạng choạng.

- Mở cửa ra! Hầu tước mở cửa ra cho em mau!

Elie Ghiliac vội vã chạy ra kéo cánh cửa sổ. Nàng chạy ra bấu vào thành cửa sổ, đưa mặt ra ngoài, hít lấy hít để.

- Để tôi bấm chuông gọi cô hầu phòng của phu nhân bảo cô ấy đem thuốc đến, - chàng lo lắng nói.

Valderez ngăn lại:

- Không cần. Em chỉ cần không khí trong lành thôi.

- Khỏi thuốc lá làm phu nhân khó chịu chứ gì? Tôi có thói quen xấu là hút thuốc trong phòng giấy. Lẽ ra tôi phải tiếp phu nhân ngoài phòng khách mới đúng.

- Không phải thuốc lá, mà là những bó hoa kia và cả mùi nước hoa nữa... Làm sao hầu tước có thể sống giữa không khí ngột ngạt như thế này được cơ chứ?

- Tôi quen rồi nên không thấy khó chịu gì hết. Với lại mọi khi tôi vẫn mở cửa sổ. Riêng hôm nay thuộc số những ngày tôi lười biếng. Tôi muốn hưởng cảm giác mù mịt trong cái nóng hừng hực... Giống như kia kìa.

Chàng trở con chó sấn đang nằm lim dim ngủ trên mấy cái nệm gối.

- Đây là những giờ phút Nát Bàn của tôi. Không phải là hạnh phúc... nhưng hạnh phúc chỉ là thứ ảo ảnh. Con người ta nên tận hưởng những lạc thú của cuộc đời, đừng mơ tưởng hảo huyền đến thiên đường trên trái đất. Phu nhân tán thành với tôi không, Valderez?

Cơn choáng váng đã qua, nàng tỉnh táo trở lại. Và nàng muốn chạy ngay ra ngoài. Chưa bao giờ nàng nhìn thấy Elie Ghiliac trong trạng thái như thế: cặp mắt nửa như giễu cợt, nửa như thèm khát thứ gì đó.

- Em cho rằng cố tình làm cho mình mù mịt đi là không nên, - nàng lạnh lùng đáp. - Còn chuyện tận hưởng lạc thú của cuộc đời, nếu chỉ lo đến mỗi chuyện đó thì tầm thường quá... Có ý nghĩ như vậy thì làm sao thấy được thiên đường trên trái đất?

- Phu nhân nói đúng sách. Nhưng như thế thì đại đột quá. Thời gian cứ trôi không chờ đợi ai. Mọi người đều bảo tôi có đầy đủ mọi điều kiện. Nhưng họ quá ngu si, họ không nhìn thấy thứ gì xa hơn cái mũi của họ.

Valderez quay đi, tiến mấy bước về phía cửa ra sân.

- Nếu phu nhân muốn ra ngoài trời hít thở không khí trong lành thì để tôi gọi hầu phòng lấy thêm áo ấm, kéo phu nhân cảm lạnh mất. Đang trong phòng ấm áp mà đột ngột bước ra ngoài là rất nguy hiểm.

- Em dễ chịu rồi. Với lại em phải viết thư báo Alice ngay.

- Không cần vội vã. Tôi sẽ bảo anh tài xế Thibaut đợi phu nhân.

Valderez lí nhí nói lời cảm ơn rồi đi nhanh ra.

Hầu tước Elie Ghiliac lặng lẽ nhìn theo, rồi quay vào phòng giấy. Phác một cử chỉ tức bực, chàng đẩy mạnh ghế bành Valderez ngồi lúc nãy:

“Cô ta ghét mình! Không cách nào chuyển biến được hay sao? Mà tại sao cô ta ghét mình kia chứ? Mình đã dùng đủ mọi cách nhưng đến nay thì đã rõ là không đạt kết quả gì và cũng sẽ không bao giờ đạt được kết quả. Sẽ không bao giờ cô ta yêu mình đâu. Tình trạng này không thể kéo dài mãi được. Phải chấm dứt, bằng cách này hay cách khác. Nếu như cô ta cứ khẳng khái như thế này mình sẽ tìm cách hủy bỏ cuộc hôn nhân. Trước hết hãy thả cho cô ta về Hauts Sapins, để khỏi phải nhìn thấy mặt cô ta, khỏi phải nghe thấy những câu khó chịu của cô ta. Cô ta định biến mình thành một thằng ngu bên cạnh cô ấy! Không được!”

Chàng hầu tước ngả người xuống ghế nệm, tay run run châm điều thuốc.

Hầu tước Elie Ghiliac là một chủ nhà tuyệt vời nếu như chàng muốn. Hai vợ chồng cô bạn Alice đến lâu đài Arnelles đã thấy rõ được điều ấy. Nhưng trong khi ông Vallet lộ rõ sự thán phục đối với chàng hầu tước thì vợ ông, Alice lại không nghĩ như thế. Quen sống nghiêm túc đồng thời hiểu rõ bản chất con người của Valderez, Alice linh cảm thấy ngay bạn mình không hạnh phúc mặc dù nhìn bề ngoài thì mọi thứ dường như không thể nào mong ước được hơn.

Sau khi tiễn hai vợ chồng ông bà Vallet ra xe ô tô để họ về thành phố Angers, hai vợ chồng hầu tước Ghiliac quay trở vào. Họ dừng lại trên thềm lâu đài. Buổi hoàng hôn thật đẹp. Gió lặng. Bầu trời không một gợn mây. Mấy ngôi sao bắt đầu hiện lên yếu ớt. Vàng trắng lười liềm đầu tháng tỏa ánh sáng êm dịu trên những bãi cỏ và nhà trồng cây lớp kính nối tiếp nhau kéo dài xa tắp.

Valderez tỳ khuỷu tay lên bao lơn. Hầu tước Ghiliac đứng lại bên cạnh, ngắm đường nét thanh tú trên khuôn mặt vợ đang sau dải đăng ten màu trắng mà nàng choàng lên đầu.

Đột nhiên một con vật lông lá nhảy lên bao lơn, ngay cạnh Valderez. Đây là một con mèo chắc là của người thợ vườn. Valderez hét lên hoảng hốt và lùi lại, bất ngờ ngã luôn vào cánh tay chồng vừa đưa ra để đỡ. Trong một khoảnh khắc nàng thấy cặp môi của chàng lướt trên trán mình và hàng ria mép mềm mại như lụa chạm vào mi mắt nàng. Valderez vội vã đứng dậy, miệng lí nhí xin lỗi.

- Ôi, những con vật này bao giờ cũng làm em bủn rủn.

Nàng rảo bước vào phòng khách. Nhưng hầu tước không vào theo mà đứng lại ngoài thềm, đi đi lại lại lấy thuốc lá ra hút. Ngồi một mình trong phòng khách, Valderez lấy kim chỉ ra làm. Nhưng sao tối nay nàng không thấy hào hứng. Đầu óc đang chứa đầy những ý nghĩ ngổn ngang. Nàng đứng dậy định lên phòng riêng.

- Phu nhân đã đi nghỉ rồi à?

Valderez đứng lại, cố lấy giọng thản nhiên.

- Vâng, hôm nay em hơi mệt. Chúc hầu tước ngủ ngon, Elie!

- Cho tôi nói điều này, chỉ một phút thôi. Tôi sắp đi. Ngày kia thôi.

- Hầu tước vội vã thế?

- Tôi có tính định làm gì là làm ngay. Tôi sẽ ra Paris vài ngày rồi từ đó đi Cannes.

- Nhưng... thế còn thằng bé Benaki? Hầu tước có đem nó theo không?

- Chà! Thì ra phu nhân chỉ quan tâm đến thằng Benaki! Tất nhiên tôi sẽ đem nó theo. Việc học tập giáo lý của nó đành tạm gác lại ít lâu. Rất có thể là hè này tôi sẽ gửi nó về đây cho phu nhân nếu như tôi đi Bắc cực.

- Hầu tước định đi Bắc cực? – nàng kinh ngạc.

- Có gì lạ đâu? Nếu chuyến thám hiểm thành công, tôi sẽ lừng danh. Còn nếu bỏ mạng ở đó thì cũng chẳng phải điều bất hạnh gì lớn lắm. Phu nhân đồng ý với tôi như thế chứ?

Thấy Valderez hơi đưa mắt đi chỗ khác, hầu tước Ghiliac cười mỉa mai.

- Nghe tin tôi chết, mọi người thương tiếc đôi chút “Tội nghiệp hầu tước Ghiliac!” “Tội nghiệp một tài năng”. “Tội nghiệp Elie, một tài năng!” nhưng rồi họ sẽ quên ngay. Đây là sự đời. Tôi chỉ muốn báo để phu nhân biết công việc sắp tới của tôi như thế. Bây giờ mời phu nhân đi nghỉ.

Valderez lặng người đi một lúc, rồi nàng từ từ bước về phía cầu thang gác.

Hầu tước Ghiliac cũng về phòng riêng, vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Chà! Cô ta chỉ lo lắng cho thằng Benaki!... Mỗi thằng Benaki thôi... Tuyệt thật!

CHƯƠNG XII

Buổi sáng nóng nực hôm ấy, Valderez chậm rãi đi trên đường từ khu rừng Arnelles về nhà, cùng với phu nhân Vangue, vợ của ông bác sĩ ở thị trấn Vrinières. Thời gian gần đây nàng rất thân với người thiếu phụ trẻ tuổi này mà nàng gặp trong lần đến thăm một người ốm trong số những người bất hạnh nàng đang chăm nom giúp đỡ.

Cách đây ít ngày nàng nhận được tin, qua thư chồng và qua báo chí là hầu tước Ghiliac dùng du thuyền đi lên biển Na Uy. Chắc chàng thử sức để chuẩn bị cho chuyến thám hiểm Bắc Cực. Trong tấm ảnh chụp, Elie mặc quần áo đi biển, đứng trên boong con tàu trông đúng là một nhà thám hiểm không sợ băng giá cũng như bão tố.

Bỗng trước mặt hai người hiện ra bé Guillemette và bạn của em là Terese con gái phu nhân Vangue. Hai em đang đùa chơi với con chó rất to của bác sĩ Vangue. Đột nhiên con chó rời khỏi hai đứa trẻ chạy sang lối rẽ, sủa ầm ĩ.

- Ôi, cha! Cha đã về! – Guillemette reo lên. – Cha về kìa, mẹ!

Đúng là hầu tước Ghiliac thật, đằng trước là con chó của chàng và đằng sau là thằng bé da đen Benaki, bây giờ đã mặc một bộ âu phục hẳn hoi.

Valderez sững người lại:

- Elie! Sao hầu tước lại về vào giờ này? Có chuyến tàu nào vào giờ này đâu nhỉ?

- VẬY người ta sản xuất ra xe hơi để làm gì? – Chàng cười đáp.

Valderez đã kịp trấn tĩnh lại được. Nàng giới thiệu chồng với phu nhân Vangue. Sau vài câu thăm hỏi xã giao, phu nhân Vangue cáo từ rồi dắt con đi khuất.

- Benaki, bây giờ thì mi chào phu nhân Ghiliac đi. Báo để phu nhân mừng, thằng bé tiến bộ nhiều. Tôi đã dạy nó tập đọc và bây giờ nó có thể tự đọc lấy sách Thánh rồi. Phu nhân chỉ còn việc tiến hành lễ rửa tội cho nó nữa thôi.

Mắt nàng lóe lên một ánh vui mừng.

- Ôi! Hầu tước tốt quá. Em rất biết ơn!

- Con gái của cha ra chơi với Benaki đi. Chạy nhảy một lúc cho khỏe. – Chàng buông tay con gái, nhìn theo một lúc lâu Guillemette nắm tay thằng bé da đen chạy theo con chó Odin, rồi quay sang vợ:

- Nếu như phu nhân không thích ồn ào náo nhiệt thì sắp tới sẽ gay go đấy, - chàng nói và giọng hơi giễu cợt. – Bởi vì cuối tháng Tám khách khứa sẽ kéo đến lâu đài Arnelles khá đông và họ sẽ nghỉ đây cho đến hết mùa săn bắn. Phu nhân sẽ vất vả với nhiệm vụ bà chủ lâu đài đấy.

Valderez không giấu được nỗi hoảng sợ:

- Ôi, em làm bà chủ sao được? Em rất dốt trong việc tiếp khách nhất là những khách của hầu tước....

- Tôi lại không nghĩ như thế. Phu nhân sẽ là một bà chủ tuyệt vời. Đám đầy tớ và gia nhân của lâu đài sẽ được một bàn tay giỏi giang điều khiển. Vả lại, viên đầu bếp và bà quản gia đã quen với công việc này. Họ sẽ thực hiện rất tốt mọi công việc dưới sự điều khiển của phu nhân.

- Nhưng Hầu tước phu nhân.... mới thật sự là bà chủ.

- Mẹ tôi biết rất rõ, ngay từ khi tôi lấy vợ là vợ của tôi sẽ chỉ huy mọi công việc trong nhà tôi và tiếp đãi mọi khách khứa của tôi. Phu nhân yên tâm, mọi việc sẽ rất tốt đẹp.

Họ đi trên con đường rợp bóng cây. Đột nhiên chàng reo lên:

- Phu nhân nhìn kia, biệt thự Reynie đang mở cửa. Phải rồi, nữ bá tước Brayles có nói là sẽ về đây vài ngày để lo việc sửa sang biệt thự cho vụ hè tới, - hầu tước Ghiliac trở một ngôi nhà xinh xắn ngay bên cạnh con đường rừng.

- Thế ra biệt thự Reynie là của nữ bá tước Brayles đấy à?

- Bây giờ phu nhân mới biết sao?... À mà cô ta kia rồi.

Một cỗ xe ngựa đang đi tới. Người cầm dây cương là một thiếu phụ trẻ đẹp. Cặp mắt đằng sau tấm khăn voan chăm chú nhìn Valderez. Đến ngang chỗ hai vợ chồng, cỗ xe ngựa dừng lại. Mỉm nụ cười hết sức duyên dáng, phu nhân Brayles đáp lời chào của hầu tước Ghiliac và lời chàng giới thiệu Valderez.

- Cô về sửa biệt thự Reynie đấy à?

- Việc không thể dừng được ấy mà! Phụ nữ độc thân mà phải nằm ở nơi nhà quê hẻo lánh này thật là ngán. Em không chịu nổi thêm được nữa. Ngày kia em sẽ về Paris để kịp công diễn vở mới. Chắc sẽ gặp anh trong buổi ra mắt chứ?

- Không đâu. Arnelles mùa này là đẹp nhất trong cả năm. Tôi dự định sẽ ở lại đây cho đến hết

mùa thu.

Câu nói gây ấn tượng sừng sốt cho phu nhân Brayles. Cô ta tròn tròn hai mắt:

- Anh ở lại Arnelles? Giữa lúc Paris vui vẻ nhất. Bao nhiêu hội hè, bao nhiêu cuộc vui chơi. Anh không tiếc à?

- Tôi ngán không khí náo nhiệt phù phiếm của Paris rồi. Thà tôi sang Áo thăm cô em Claude của tôi đồng thời ghé qua mấy đồn điền bên đó còn hơn. Nhưng không, tôi sẽ ở lại Arnelles.

Đôi môi phu nhân Brayles mím lại như ghìm để khỏi bật ra một thái độ nào đó:

- Chà, hầu tước thay đổi tính nết rồi à? Em tưởng anh xưa nay vẫn không chịu nổi cuộc sống nhà quê? – cô ta mỉm cười mai mỉa.

- Về già thì tính nết cũng thay đổi chứ, đấy là lẽ tự nhiên.

Phu nhân Brayles cười vang:

- Ô, anh mà đã nói đến tuổi già! Trông anh ai bảo đã đến ba mươi? Có cháu Guillemette thì đúng là gần đây thay đổi quá. Lớn bồng lên, đỏ da thắm thịt nữa chứ. Nhìn thấy nó mà em không nhận ra được.

- Đấy là do công của Valderez! – Hầu tước Ghiliac nói. – Trước khi đi Paris, mời phu nhân ghé vào thăm lâu đài Arnelles nhé.

- Mai em sang. Tôi không làm phiền phu nhân chứ, phu nhân Ghiliac?

- Tôi rất sung sướng được tiếp phu nhân và được quen biết với phu nhân, - Valderez đáp cười mở.

- Vậy thì tạm biệt đã! – cô ta nói và chìa bàn tay ra cho Elie và Valderez, sau đó giật cương cho ngựa kéo cỗ xe đi.

Hai vợ chồng bước tiếp dưới hàng cây cổ thụ về phía lâu đài Arnelles.

- Phu nhân thấy cô nữ bá tước Brayles này thế nào?

- Đẹp, có nét thông minh và đáng yêu.

- Hừm! Đẹp! – Chàng mĩa mai nói. – Cô ta có một bộ mặt hấp dẫn. Đúng thế và cũng chỉ có thế. Còn về thông minh thì... toàn những suy nghĩ nông cạn, hời hợt, cũng như sự đáng yêu của cô ta vậy. Phù phiếm, kiêu cách, hào nhoáng bề ngoài. Nhưng khốn thay rất nhiều phụ nữ giống như cô ta.

Valderez ngược cặp mắt nghiêm nghị nhìn chồng:

- Vậy tại sao hầu tước lại mê cái xã hội phù phiếm, hào nhoáng bề ngoài ấy?

- Tôi mê ấy à? Phu nhân nhầm rồi. Tôi thích nghiên cứu, quan sát nó, mổ xẻ những con người vô dụng và tẻ nhạt trong cái xã hội ấy. Có vậy thôi! Còn mê nó thì không đời nào! Tôi hiểu nó kỹ quá đi rồi.

- Ôi, nghe hầu tước nói mà em thấy sợ. – Valderez nói rất khẽ.

Hầu tước Ghiliac quay sang nhìn vợ, ngắm khuôn mặt xinh đẹp và tinh khiết, khuôn mặt của một con người có tâm hồn trong trắng và tinh tế mà chàng chưa bao giờ được gặp.

... Phu nhân Brayles đến lâu đài Arnelles vào sáng hôm sau, giữa lúc vợ chồng hầu tước Ghiliac vừa dùng xong bữa điểm tâm. Valderez ra thêm đón, mời cô ta ra chỗ chồng nàng. Elie đang hướng dẫn người làm sửa lại nhà kính trồng hoa.

- Thế thì còn gì bằng. Tôi ngắm hoa của lâu đài Arnelles suốt ngày không biết chán. Hầu tước là người mê hoa, tôi biết. Và sành hoa nữa chứ.

Hai người phụ nữ đi dọc những luống hoa, bé Guillemette chạy lon ton đằng trước. Phu nhân Brayles dừng lại chăm chú nhìn một khóm hoa.

- Đây là giống hoa “Nữ công tước Claude” nổi tiếng! Hầu tước Ghiliac đặt tên loài hoa này như thế để ghi nhớ một trong những tổ tiên tuyệt vời nhất của anh ấy đấy.

Vừa nói cô ta vừa trỏ một khóm hồng rất to, với những bông hoa trắng muốt có vân đỏ và cánh hoa mượt như nhung.

- Thứ này có lẽ chỉ mình Elie có. Anh ấy gần như thờ phụng nó và chỉ tặng cho những khách thật quý. Đừng ai dám hái mà chết với anh ấy.

Bé Guillemette quay lại túm lấy tay Valderez, ngược mắt lên nói với phu nhân Brayles:

- Bây giờ thì cha cháu cho phép hái rồi. Sáng nay mẹ cháu hái liền mấy chục bông đem cắm vào mấy cái lọ trong phòng khách. Chính cha cháu bảo mẹ cháu hái đấy. Nhưng mẹ cháu tiếc không hái nhiều, bảo để lại trên cây cho đẹp.

Một sự chuyển động lướt nhanh trên khuôn mặt Brayles, đầy ghen tức. Nhưng nét tình cảm ấy biến ngay, cô ta vẫn giữ được dáng đi duyên dáng và đáng yêu như trước. Ánh nắng chiếu xuống mái tóc vàng óng tuyệt đẹp của cô ta. Để ý kỹ mới thấy bàn tay nắm vào cán dù quắp chặt lại.

- Cha kia kìa! – Guillemette báo tin.

Hầu tước Ghiliac hơi rảo bước khi nhìn thấy hai bóng phụ nữ. Cặp mắt của phu nhân Brayles ánh lên như bất cứ lần nào nhìn thấy Elie. Trên đường về lâu đài cô ta hỏi chàng về những thay đổi trong công việc trồng hoa ở đây và về mấy giống lan lạ mà hầu tước mới kiếm được.

- Bác Lôbic vừa lai tạo được một giống hoa rất đẹp, đẹp nhất trong tất cả các giống hoa hiện có trong vườn của tôi, - hầu tước vui vẻ nói. – Tôi đang nghĩ nên đặt tên gì cho giống hoa tuyệt diệu ấy đấy. Tôi định đặt tên là “Nữ hầu tước Ghiliac” để kỷ niệm phu nhân đấy, Valderez ạ.

Phu nhân Brayles mím chặt môi, cố nén nổi uất hận.

- Và loài hoa ấy sẽ nhanh chóng nổi tiếng thôi, giống như loài hoa “Nữ công tước Claude” năm trước vậy, - cô ta mỉm cười mỉa mai. – Nhưng liệu anh có chóng chán nó không, như anh đã

tùng chán nhiều thứ hoa quý khác, kể cả “Nữ công tước Claude”?

- Sao cô lại bảo tôi chán “Nữ công tước Claude”?

- Bởi vì bây giờ anh cho mọi người hái nó dễ dàng.

- Tôi chỉ cho riêng Valderez hái thôi. Bởi vì vợ tôi cắm hoa rất giỏi. Mấy bông hoa ấy vào tay Valderez bỗng tăng thêm giá trị rất nhiều.

Vẻ mỉa mai giễu cợt lúc này trong ánh mắt của phu nhân Brayles bây giờ chuyển sang mắt của hầu tước Ghiliac. Trước ánh mắt ấy, mắt phu nhân Brayles sụp xuống, nhin nhục và uất ức. Cô ta cố gượng mỉm cười. Rõ ràng nỗi ghen tức đang tăng lên rất nhanh trong lòng phu nhân Brayles.

Ngồi trong phòng khách trắng, cô ta tìm đủ mọi cách chen vào những lời mỉa mai hiểm ác. Nhưng tất cả những trò đó đều vô ích đối với hầu tước Ghiliac. Chỉ trong nháy mắt chàng đã lái cuộc trò chuyện sang đề tài khác thân mật và cởi mở hơn, đồng thời cũng gần gũi hơn đối với Valderez. Rất tế nhị chàng tạo điều kiện để vợ bộc lộ những ưu thế về tâm hồn của nàng.

Hôm nay chàng hầu tước rất vui. Phải chăng vì gặp lại Valderez là lúc này được ngồi bên nàng? Cũng có thể. Nhưng ta có thể đặt câu hỏi, tại sao chàng không tự cho mình được hưởng niềm thích thú ấy từ trước? Cũng có thể không phải? Hầu tước Ghiliac vui thích chỉ vì được chọc tức cô gái mà chàng chán ghét, được thích thú ngắm cặp mắt ánh lên nỗi ghen tị với Valderez, ngắm nụ cười cố làm ra vẻ tươi vui nhưng thật ra che giấu bên trong một nỗi uất giận.

Trong lúc chồng tiễn khách ra xe, Valderez quay vào phòng khách ngồi vào bàn làm việc. Tay nàng hồ hững lướt nhẹ trên những cánh hoa “Nữ công tước Claude” mịn màng, mắt nhìn vào chiếc ghế vừa này phu nhân Brayles ngồi. Người phụ nữ trẻ tuổi góa chồng kia đúng là nàng không thấy mến. Elie nhận xét quả không oan. Chàng đúng là con người cực kì thông minh và cặp mắt nhận xét của chàng vô cùng sắc sảo. Tiếc thay một đầu óc tuyệt vời đến như thế lại kéo theo một thói ích kỷ không thể chấp nhận được và một trái tim lạnh giá.

Nhưng phải thừa nhận gần đây Elie rất quý con gái. Hay chàng đã thay đổi? Valderez nhớ lại, nhiều lúc nàng cảm thấy trong giọng nói của chồng vẻ giễu cợt biến đi và thay vào đấy là một thoáng dịu dàng, trù mến. Có thật như vậy không? Và nếu đúng như thế thì cuộc sống có thể chịu được.

Chàng vừa bước vào phòng khách. Vài cánh hoa rơi trên thảm do bàn tay hồ hững của Valderez lúc này đụng vào, trong đó có một bông còn hàm tiếu. Elie cúi xuống nhặt lên.

- Phí quá! – chàng nói và gài bông hoa còn khá nguyên vẹn lên ve áo. Rồi kéo ghế lại gần vợ, chàng ngồi xuống. – Phu nhân lấy mẫu thêu ở đâu mà đẹp thế này?

- Em tự vẽ lấy đấy, dựa theo một hình khác trong sách cổ.

- Không ngờ phu nhân lại có cả cái tài ấy nữa. Phu nhân thêu cái này dành cho ai đấy?

- Em định đem cúng ngôi nhà thờ ở Saint-Savinien vào dịp Lễ Thánh mẫu Thăng thiên sắp tới.

- Nhưng phu nhân phải giữ gìn đôi mắt đấy. Và bớt làm những việc tốn quá nhiều công sức.

Ngoài công việc này thời gian qua phu nhân đã làm những gì nữa? Máy cuốn sách tôi gửi về phu nhân đọc chưa? Thấy thế nào?

Lần này cuộc trò chuyện giữa hai vợ chồng đã thoải mái hơn và kéo dài khá lâu. Elie thật sự lắng nghe những nhận xét của vợ vì thấy gọi cho chàng nhiều suy nghĩ bổ ích. Đồng thời Valderez cũng nhận thấy những lời xét đoán của chồng hết sức tinh tế và chính xác.

CHƯƠNG XIII

Chưa hết tháng Tám, lâu đài Arnelles đã bắt đầu phải đón khách tấp nập kéo đến. Người đầu tiên là mẹ chồng của Valderez, bà hầu tước thủ tiết Ghiliac năm nay đến lâu đài Arnelles sớm hơn thường lệ. Bà vội vã muốn nhanh chóng mặt đối mặt với cô con dâu mà bà thầm gọi là “kẻ thù”. Bà muốn sớm đánh giá được vị trí thực sự mà Valderez chiếm được trong trái tim con trai bà. Bà đã uất hận nhận thấy Elie gạt đi mọi thú vui hoa lệ ở Paris để về ở hẻo lánh Arnelles, bên cạnh con vợ trẻ mà thời kỳ mới cưới chàng làm ra vẻ như bỏ mặc. Nỗi uất ức cố nén lại càng khiến bà bầm gan tím ruột thêm. Nhưng dù nổi ghen tị có làm bà mờ mắt đến đâu thì bà cũng không thể không nhìn thấy rằng, chưa nói đến tình cảm mà riêng lòng kiêu hãnh của con trai bà đã chịu thua con bé xinh đẹp hết mức kia. Nhan sắc của Valderez thừa sức làm cho bất cứ người đàn ông nào khó tính nhất cũng phải mê mẩn, ít ra cũng vì lòng tự ái nam nhi. Và con bé cũng biết trước rằng một bà phu nhân thủ tiết dù đẹp và giỏi giang đến đâu cũng bị lu mờ bên cạnh một cô gái tươi trẻ và xinh đẹp đến nỗi tất cả khách khứa của hầu tước Ghiliac đều phải trầm trồ tán tụng.

Một thời gian, thấy con trai hờ hững với vợ, lên Paris sống một mình, tiếp tục lao vào các thú vui hào hoa náo nhiệt như trước kia, bà hầu tước đã hi vọng Valderez sẽ đem con bé Guillemette lánh về nhà cha mẹ đẻ của nó ở Hauts Sapins trong suốt thời gian mùa săn bắn ở Arnelles. Một lần, sau chuyến Elie đi du thuyền lên vùng biển Na Uy về, bà đã gặp con và nói chuyện để gợi cách giải quyết như thế đối với con dâu. Hầu tước Elie Ghiliac đã sừng sốt nhìn mẹ phản đối thẳng thừng:

-Sao mẹ nghĩ lạ vậy? Nếu cô Valderez muốn về vùng núi Giuyra thăm bên ngoại một thời gian thì cũng không khi nào cô ấy đi vào thời gian này. Bởi vì chính thời gian này bốn phận cô ấy là bà chủ lâu đài phải có nhà để tiếp đãi khách khứa, giữ danh giá cho gia đình.

Ít lâu sau, việc Elie đi Arnelles và ở hẻo lánh tại đó là một cách tỏ thái độ với bà mẹ, ý nói quan hệ lạnh nhạt giữa hai vợ chồng chỉ là bề ngoài, chứ không phải xảy ra thật.

Khi đến Arnelles, nhìn thấy con dâu nhan sắc nở rộ hơn cả thời kỳ mới cưới, thấy nàng xinh đẹp và duyên dáng tuyệt vời trong những bộ quần áo may cắt ở những hiệu nổi tiếng nhất thì bà hầu tước tưởng như phát điên lên được. Bá tước Essil có lần đã đưa nhận xét ra với vợ ông ta: bà hầu tước Ghiliac không thể tha thứ cho cô con dâu phạm những “cái tội” như thế được.

Valderez đón tiếp bà mẹ chồng với tâm trạng ghê tởm một cách thầm kín. Bây giờ đã có

kinh nghiệm, nàng hiểu rõ hơn động cơ xấu xa của bà hầu tước khi bà kể tử mĩ cho nàng nghe về bản chất tính tình của Elie. Nhất là bà lại quả quyết với một con bé thơ ngây đại dốt rằng chồng nó sẽ không bao giờ yêu nó. Nhưng bản chất chính trực đã khiến nàng không muốn kết bà vào tội gian dối, vả lại khi nói ra những điều ấy bà ta có vẻ rất thành thật. Và khổ một nỗi là thái độ xử sự của Elie liền sau đó cũng lại củng cố thêm sự đúng đắn trong những nhận định của mẹ chàng. Dù sao thì ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên, Valderez đã được linh tính mách bảo. Đây là chưa kể nàng luôn lo bà sẽ khó chịu khi thấy một kẻ khác tranh mất vị trí bà chủ gia đình mà xưa nay bà vẫn đảm nhiệm.

Nhưng bà hầu tước Ghiliac đã quá hiểu tính thẳng thắn và chính đáng của con trai, nên không đại gì bộc lộ ra dù một lời chê trách nhẹ nhất đối với con dâu. Bà thấy phải thận trọng, nén mình lại để tỏ ra chia vui với thành công rực rỡ của nữ chủ nhân trẻ tuổi của lâu đài Arnelles.

Xưa nay ai được hầu tước Ghiliac mời đến nhà đều coi đấy là đặc ân. Nhưng mùa hè năm nay sức hút của lâu đài Arnelles được tăng mạnh vì ai cũng muốn được xem mặt người vợ thứ hai của hầu tước Elie Ghiliac. Họ nghe đồn ai chỉ mới thoáng gặp nàng một lần cũng đều không tiếc lời ca ngợi. Đồng thời họ cũng tò mò muốn biết thái độ của chàng hầu tước đối với người vợ trẻ ra sao? Liệu chàng có khả năng “mê” ai được không? Đặc biệt khách phụ nữ lại tha thiết muốn phát hiện ra một khiếm khuyết dù nhỏ của người nữ chủ nhân trẻ của lâu đài Arnelles này để có thể tự cho mình cái quyền chê trách nàng. Bởi vì một cô gái nhà quê, chưa có mấy kinh nghiệm giao tiếp trong giới thượng lưu tất sẽ bộc lộ ra những vụng dại. Tránh sao được!

Valderez rất biết mọi người tò mò chăm chú theo dõi mình. Nàng cũng đoán thấy được những nỗi ghen tị đang âm ỉ chằng lưới xung quanh mình. Nhưng nàng tiếp tục làm tròn mọi nhiệm vụ với một dáng điệu khoan thai, thanh thản. Dần dần nàng quen và không còn sợ cách sinh hoạt thượng lưu phù phiếm đang diễn ra xung quanh. Chỉ một hồi chuông nguyện buổi sáng ở nhà thờ cũng nạp đủ năng lượng tinh thần để nàng hoạt động cho tới hết ngày hôm đó giữa đủ thứ phù phiếm và thủ đoạn tinh vi. Đi giữa cơn lốc quay cuồng của hết thú vui này đến thú vui khác, hết hội hè này đến hội hè khác, Valderez vẫn giữ được tâm trạng độc lập và tách biệt, tuy bên ngoài nàng không giảm đi niềm duyên dáng và thái độ thiện ý.

Và điều Valderez băn khoăn là sao chồng nàng có thể hoà nhập được vào cái cơn lốc vô tích sự ấy? Phải chăng thực chất Elie cũng là người nhẹ dạ và ham thích phù phiếm? Nhưng nếu để ý kỹ nàng phải nhận thấy rằng tuy tham gia vào những thú vui ấy Elie của nàng vẫn chỉ giữ phần hạn chế, chủ yếu với tư cách chủ nhà. Về phần mình, nàng cũng phải giữ tư thế chủ nhà đối với mẹ chồng và chị chồng, phu nhân Trollens. Hai phụ nữ này say sưa tham dự mọi trò vui chơi. Hầu như họ không biết mệt và luôn luôn đề ra những cách tiêu khiển mới mẻ.

Được cái may là sáng nào cũng vậy, Valderez vẫn dành được khoảng một tiếng đồng hồ ngồi làm việc bên cạnh chồng, giúp đỡ chàng trong việc sưu tầm tư liệu cổ. Chính trong những lúc ấy Elie đã khuyên bảo nàng nhiều điều trong cách xử thế, đồng thời nàng cũng hỏi ý kiến chồng về những vấn đề nàng chưa rõ.

Valderez có được một lực lượng hỗ trợ và một người thân tình thật sự. Đó là Claude, nữ bá tước Serbeck, em gái út của chồng nàng. Còn non trẻ, chưa kịp bị cuộc sống phù hoa làm hỏng

thì Claude đã may mắn gặp được một người chồng đúng đắn và hiểu biết.

Chồng cô, bá tước Serbeck là một lãnh chúa lớn ở Áo, có tâm hồn cao thượng. Ông ta là tín đồ rất ngoan đạo, đã đưa dần cô vợ non nớt vào con đường đạo chính. Ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên, chị dâu và em chồng đã quý nhau. Claude ca ngợi chị dâu hết lời. Nhiều khi để mặc cho bà hầu tước và phu nhân Trollens, chị lớn của gia đình Ghiliac, tham gia các thú vui với khách. Valderez và Claude lén bỏ xuống chỗ đám trẻ con, chơi đùa với chúng.

Một hôm trời sắp nổi cơn giông bão. Một số khách bất chấp mưa gió vẫn không chịu bỏ cuộc dạo chơi ngoài trời. Nhưng đa số ở lại lâu đài, tản ra các phòng đánh bi-a, chơi đàn, hoặc ngồi quanh bàn đánh bài. Bà hầu tước thủ tiết cùng với một số khách nói chuyện phiếm ở phòng khu vườn mùa Đông. Họ bàn luận sang đề tài phương pháp giáo dục nào là tốt nhất. Elie đi bách bộ trò chuyện với bá tước Essil vừa mới đến Arnelles được mấy hôm nay. Ông

này dừng lại trước mặt bà hầu tước, nói rất nghiêm trang:

-Tôi hoàn toàn tán thành ý kiến của các vị. Phu nhân Valderez đúng là một nhà giáo dục lý tưởng.

-Nhưng bá tước có nghĩ rằng nhà giáo dục ấy sẽ không quá kiên quyết, quá tuyệt đối đến mức đó, nếu như đứa trẻ kia không phải con riêng của chồng mà là con đẻ của chị ấy?

Câu đó là của phu nhân Brayles, giọng khá du dương. Rời Paris về nghỉ ở biệt thự Reynie, đã ba tuần nay cô ta không bỏ bất cứ một cuộc tụ họp nào dù nhỏ ở lâu đài Arnelles. Bà hầu tước Ghiliac trước đây không hề có cảm tình với phu nhân Brayles, vậy mà năm nay bỗng nhiên thân thiết và năn nỉ cô ta thường xuyên sang bên này chơi.

Hầu tước Elie đáp ngay:

-Không! Tôi không nghĩ thế. Tôi cho thái độ nghiêm khắc chính là cần thiết. Vợ tôi coi bốn phận là thứ bắt buộc phải làm tròn. Bản thân vợ tôi không bao giờ trốn tránh bốn phận.

-Tuyệt vời! Nhưng cũng không nên cứng nhắc quá! – Một thiếu phụ trẻ đáng điệu ẻo lả thốt lên mỉa mai. Cô ta luôn làm duyên làm dáng mong chài được hầu tước Ghiliac, nhưng kết quả cũng đâm thành trò cười cho tất cả mọi người trong mấy ngày nay.

-Cứng nhắc ư? Đúng! Đây là theo con mắt những người coi sống ở đời là để ăn chơi, để hưởng khoái lạc. Nhưng theo tôi, chính cách sống nghiêm túc mới đem lại nhiều hạnh phúc hơn, thừa công nường.

Công nương tóc vàng Ghelka hơi đỏ mặt trước cặp mắt lạnh giá và giễu cợt đang chăm chú nhìn nàng. Bà hầu tước thủ tiết trán đã cau lại từ lúc câu chuyện chuyển sang phần bình phẩm về con dâu bà, lúc này buông ra một câu có ngầm bực dọc.

-Con trở thành người đứng đắn từ bao giờ vậy, Elie? Mẹ sợ con sẽ đến lúc biến thành tu sĩ khổ hạnh mất thôi.

Nụ cười giễu cợt hiện lên cặp môi chàng hầu tước:

-Nếu biến thành tu sĩ khổ hạnh được đã tốt. Nhưng hiện giờ thì con chưa đạt đến mức ấy!

Thành phố Paris hoa lệ vẫn còn hút được con. Nhiều hay ít là tùy thuộc vào ý của vợ con mà cô ấy hình như không thú cuộc sống hoa lệ gì mấy thì phải. Còn con thì thế nào cũng được, ở đâu con cũng vẫn thấy thích ngang nhau.

Đột nhiên gian phòng lặng hẵn đi. Một con người xưa nay vẫn thích kiêu hãnh về quyền lực của mình bỗng nhiên lại tuyên bố chịu phục tùng quyết định của Valderez.

Cặp mắt nheo lại chứng tỏ chàng hầu tước thích thú quan sát tác động câu nói của mình tới mọi người. Bá tước Essil liếc nhìn bà hầu tước Ghiliac. Mặt ông cau lại. Câu nói của Elie Ghiliac đã chứng minh điều tiên đoán của ông là đúng.

Bá tước Essil quay sang nhìn phu nhân Brayles, thấy cặp mắt xanh của cô ta ánh lên vẻ giận dữ. Ngoài hành lang, Valderez cùng với nữ bá tước Serbeck và đám trẻ con, bé Ghiomê, hay con của Claude là Ôt tô và Hécmin, hai đứa con của Eléonore Trollens, đang tiến về phía gian phòng “Khu vườn mùa Đông”. Bà hầu tước hỏi con dâu giọng khô khốc:

-Chị dẫn đám trẻ con vào đây làm gì thế này?

Valderez đáp:

-Thưa mẹ, hôm trước con có hứa nếu các cháu ngoan sẽ thưởng mỗi đứa một tách sô-cô-la. Con nghĩ tốt nhất là cho các cháu uống vào buổi trưa cùng với người lớn. Nhưng nếu mẹ không bằng lòng thì...

Hầu tước Ghiliac bước lên, ngắt lời:

-Không sao đâu! Tốt nữa là đằng khác. Ta cũng nên làm hư đôi chút những đứa trẻ quá ngoan này, con nghĩ sao, Guillemette?

Chàng cúi xuống, hôn lên má đỏ ửng xinh xắn vừa được em chừa ra cho cha.

Valderez cũng cúi xuống thắt lại cái nơ buộc túm mấy vòng tóc xoắn của bé Guillemette. Em choàng cả hai tay ôm lấy cổ nàng. Elie, Guillemette và Valderez tạo thành một bức tranh hạnh phúc gia đình tuyệt vời.

-Cậu đúng là vớ vẩn, Elie! – giọng phu nhân Trollens lộ vẻ khó chịu.

-Chị định nói về cái gì vậy? – Elie Ghiliac thản nhiên hỏi.

-Bỗng nhiên cậu lại tỏ tình cảm âu yếm con cậu ở đây. Mà đấy đâu có phải thực tâm của cậu kia chứ?

Elie cười giễu cợt:

-Cảm ơn chị! Cảm ơn vì chị đánh giá em trai chị quá cao. Nghĩa là tôi không có khả năng yêu trẻ chứ gì?

-Nhưng xưa nay tính cậu có thể đâu? Làm sao tôi biết được bây giờ cậu đã thay đổi?

-Tôi thì lại thấy Elie không thay đổi gì hết. Anh ấy xưa nay vẫn thế. Tôi với anh ấy chơi với nhau mười năm trời rồi mà đến nay vẫn cứ thân thiết. – hoàng thân Sterkine nói.

Không khí trong gian phòng sắp căng lên thì đám gia nhân bưng khay thức uống và thức ăn điểm tâm vào. Cùng vào với họ là những khách khứa khác. Valderez bèn rót thức uống ra cốc tách. Giúp nàng có Claude và một cô em họ của chồng nàng. Guillemette bê ghế đẩu đến ngồi cạnh cha. Hầu tước Elie vừa vuốt tóc con gái vừa trò chuyện với phu nhân Brayles lúc này cũng đã khôn khéo tìm được cách ngồi cạnh chàng. Đột nhiên hầu tước Ghiliac đứng dậy, bước tới bên vợ lúc này hơi nhăn mặt:

-Em khó chịu à, Valderez?

-Không sao đâu.

-Em phải lên phòng nghỉ ngơi ngay. Việc tiếp khách đã có cô Claude và Madeleine de Vérans.

-Anh có tính không muốn nhìn thấy ai đau ốm phải không? – phu nhân Brayles nói, cặp môi nhợt nhạt hơi run run – Đối với anh sức khoẻ người xung quanh là điều không thể thiếu!

Elie đáp giọng khô khan và kiêu hãnh:

-Cô lầm rồi! Tôi chỉ không chịu nổi loại phụ nữ lúc nào cũng lo lắng về những căn bệnh do họ tưởng tượng ra để đòi chồng phải quan tâm. Nhưng tôi cũng hiểu được khi nào là khó ở thật sự và tôi sẵn sàng giúp người đau ốm giảm nhẹ nỗi đau đớn. Phu nhân yên tâm, tôi không phải thứ quái vật không tim như phu nhân lầm tưởng đâu. Do phu nhân có quá nhiều lòng từ thiện nên khắt khe với tôi đấy thôi.

Chàng khẽ cười mỉa mai rồi đứng dậy vì bà hầu tước mẹ chàng đã gọi chàng, bảo đàn bản nhạc mới sáng tác của một nhạc sĩ trẻ mà Ghiliac đang nâng đỡ.

Valderez bước đến gần bàn tiệc khẽ báo cho Madeleine de Vérans biết là nàng sẽ lên phòng riêng nghỉ một lát. Lúc ngẩng đầu lên định đi, nàng mặt đối mặt ngay với phu nhân Brayles đã đứng ở đó.

-Phu nhân nên đi nghỉ đi và xem thế nào mà thuốc thang cho khỏi, - Brayles nói giọng yếu đuối. – Hầu tước Ghiliac nói thế chứ thật ra tôi biết, anh ấy rất khó chịu khi thấy có phụ nữ đau yếu bên cạnh. Mẹ con Guillemette ngày còn sống đã thấy rất rõ. Cứ hễ thấy vợ đau ốm là anh Elie bỏ nhà đi luôn, Vienne hay Pétersbourg, Ấn Độ hay Groenland. Đàn ông họ như thế cả, chẳng cứ mình anh Elie!

Hàng lông mày vàng óng rất đẹp của Valderez nhíu lại, giọng nàng trả lời rất lạnh:

-Trong quan hệ vợ chồng, phần trách nhiệm của mỗi bên ra sao là điều người ngoài khó biết. Cho nên, thưa phu nhân, ta chẳng nên xét đoán vội vã.

Nói xong Valderez ra nhanh khỏi phòng Khu vườn mùa Đông trong khi Brayles sững sốt trước thái độ vừa dịu dàng vừa kiêu hãnh trong câu trả lời.

Valderez về phòng, uống một viên thuốc cảm rồi xuống nhà ngay. Nhưng chưa muốn quay trở lại Khu vườn mùa Đông, nàng rẽ vào phòng khách trắng, bây giờ đã thành phòng dành riêng cho nàng, lúc nào cũng được trang hoàng bằng những bông hoa do nàng đích thân chọn lấy trong những vườn ươm kính ở Arnelles.

Valderez bước tới bên một cửa sổ, mở ra. Không khí oi bức khiến nàng khó thở. Cả bầu trời đen kịt những đám mây hung dữ mong nước khiến mặt nước hồ cũng xám ngoét. Cây cối đứng lặng, không có lấy một ngọn gió.

Tiếng piano từ phòng khách vẳng tới, tiếng đàn của Elie mà nàng đã rất quen. Hôm nay nàng thấy sao tiếng nhạc du dương và tình cảm đến thế.

Sấm vang rền từ xa vẳng lại. Mưa bắt đầu rơi xuống mặt thềm. Nàng bỗng nghĩ đến Brayles. Cô gái trẻ sớm goá chồng này ngày càng làm nàng không ưa. Lời nói lắt léo vừa qua đúng là nham hiểm. Và Valderez thấy rất rõ cô ta đang tìm mọi cách để chài chồng nàng. Trong khi đó nàng cũng thấy rõ Elie không giấu thái độ thờ ơ lạnh lùng của chàng với cô ta. Vậy mà Brayles không chịu lui bước chút nào, vẫn nhẫn nại tăng cường chài mồi.

Gần đây Valderez luôn băn khoăn về mối quan hệ giữa chồng với người vợ trước. Liệu hầu tước Ghiliac có lỗi gì đối với Fernande không? Những lời nói bóng gió của bà mẹ chồng và của phu nhân Brayles chứng tỏ Elie đã đối xử tồi tệ với Fernande. Nhưng cô Claude em gái chàng thì lại bảo rằng lỗi tại Fernande, chị ấy hời hợt, nông cạn và phù phiếm, không hiểu được chồng. Nhất là chị ấy luôn ghen bóng ghen gió làm Elie rất khó chịu. Không biết sự thật là thế nào? Một ánh chớp loé rất gần soi sáng Valderez trong một khoảnh khắc. Tiếng sét rất to làm rung chuyển cả cửa kính.

Valderez hoảng hốt lùi lại. Một ánh chớp khác loé lên trong đáy lòng nàng. Bỗng nhiên nàng thấy thương Elie vô cùng. Valderez hiểu rõ nàng yêu Elie và nếu phải xa chàng, chắc nàng sẽ đau khổ vô cùng. Nàng thấy mình gắn bó với chồng, không phải chỉ vì bốn phận như đã có lúc nàng lầm tưởng. Nhưng tại sao vậy? Một mối nghi ngờ mơ hồ vẫn cứ lẩn quất đâu đây khiến nàng ngai ngại. Lời bà mẹ chồng “con trai ta sẽ chỉ coi con là một mẫu tâm lý để nó mổ xẻ nghiên cứu trong cuốn tiểu thuyết nó sẽ viết” vẫn cứ ám ảnh nàng. Linh tính mách bảo Valderez là không phải như thế nhưng nàng vẫn chưa thật tin.

-Không, ta yêu chồng ta! ... Ta yêu chàng, Elie!

Bên ngoài mưa như trút. Nàng mãi chìm đắm trong suy tư, không để ý thấy nước mưa bắn vào thấm ướt tà áo dài bằng vải cơ rếp Trung Hoa màu hồng nhạt thêu những hoa văn rất đẹp. Nàng vẫn mãi mê suy nghĩ. Nàng cố nhớ lại nét mặt Elie hôm nghe thấy nàng thú nhận không thể nào yêu được chàng. Ôi, sao lúc ấy nàng ngu ngốc đến thế! Không hiểu lòng tự ái của chàng lúc ấy bị tổn thương đến mức nào? Xưa nay chồng nàng quen được mọi người xung quanh tăng bốc, tán phục, nuông chiều! Liệu Elie có tha thứ cho nàng cái câu nói ngu ngốc ấy không?

Tiếng đàn piano đã ngừng. Một bóng đàn ông đột nhiên hiện ra ở cửa phòng vẫn đang để ngỏ.

-Em nghĩ gì thế, Valderez? – một giọng nói lo lắng.

Valderez giật mình, hoảng hốt lui lại. Chàng hầu tước đang tiến về phía vợ cũng đứng dừng lại giữa phòng.

-Tôi làm phu nhân sợ à? – đang tình cảm giọng chàng đột nhiên trở nên lạnh lùng như mọi khi.

-Không phải thế... Mà em giật mình. Mưa to quá! – nàng đỏ mặt lúng túng đáp.

-Tôi xin lỗi phu nhân, - giọng nói lúc này đã hoàn toàn lạnh nhạt. – Nhưng sao phu nhân mặc phong phanh thế? Trời đã trở lạnh rồi. Phu nhân còn thấy khó chịu trong người không?

-Còn hơi một chút thôi.

Giọng Elie hơi dịu xuống, bớt lạnh lùng:

-Có lẽ tại phu nhân chưa quen với không khí ồn ào náo nhiệt trong cái nhà này mấy hôm nay cho nên mệt mỏi. Bây giờ phu nhân nên về phòng, nghỉ hoàn toàn chiều và tối nay đi. Tôi sẽ xin lỗi hộ phu nhân với khách.

-Không, không sao đâu. Em không quen nằm không.

-Phu nhân phải nghe tôi. Và lần sau đừng mặc phong phanh đứng cạnh cửa sổ như thế này nữa.

Valderez bỗng thấy cổ họng nghẹn lại, nước mắt như chực trào ra. Nàng quay mặt đi để chồng khỏi nhìn thấy rồi đưa vội bàn tay ra cho chàng:

-Vâng, em lên nghỉ vậy.

Người nàng run rẩy thấy môi chồng đặt nhẹ, lướt trên làn da tay của nàng.

-Em lên nghỉ đi. Cố tĩnh dưỡng để ngày mai khỏi được.

Nhìn vợ ra khuất, hầu tước Ghiliac ngồi xuống ghế nơi vợ chàng vẫn ngồi thêu, lẩm bầm chua chát:

-Vẫn lảng tránh ta như cũ! ... Nhưng tại sao mắt nàng hơi ướt? Vợ ta quả là một tâm hồn tinh khiết. Nhưng làm sao để nàng hiểu được ta? Làm sao để nàng yêu được ta? Liệu nàng có khả năng yêu ta không? Ta cần phải biết điều ấy...

CHƯƠNG XIV

“Con gái đỡ đầu của chúng mình đúng là không ai có thể chê vào đâu được. Và chú Elie cũng thay đổi rất nhiều. Cũng như trong thư trước tôi đã kể với mình, chú ấy nghiêm trang hơn, bớt giọng giễu cợt và hoài nghi mọi thứ. Và chú ấy lại thành người cha rất yêu con mới lạ chứ! Ngày trước chú ấy có bao giờ thích trẻ con? Vậy mà bây giờ Elie rất quan tâm đến mấy đứa cháu. Thật ra thì mấy đứa nhỏ con cô Claude thôi, bởi vì mấy đứa con của cô Eléonore Trollens hợm hĩnh, điệu bộ, chú ấy rất ghét, mà tôi cũng chẳng ưa nổi.

“Hình như, đấy là cô Claude kể tôi nghe, lúc bà hầu tước thủ tiết đưa con trai xem bản kê những khách sẽ mời đến lâu đài Arnelles vào mùa săn bắn năm nay, chú Elie đã gạch đi một loạt tên, trong số này có nữ bá tước Monali, người chuyên ăn mặc quá hở hang, có phu nhân Sareilles

đang tai tiếng, có hầu tước Garlonnes mà vụ li dị vừa rồi đã là đề tài cho bao nhiêu bài châm biếm trên báo chí Paris. Rồi chú Elie lại báo cho bà chị chú ấy, cô Eléonore, biết rằng năm nay mọi tiết mục biểu diễn trên sân khấu gia đình ở lâu đài Arnelles đều phải do chú ấy duyệt.

“Chắc mình thừa sức hình dung ra những nỗi căm phẫn bùng lên như thế nào trước thái độ của chú ấy. Nỗi căm phẫn tất nhiên tập trung ở cô Herminie và cô Eléonore. Ông Garlonnes là diễn viên có hạng trong giới sân khấu hoa lệ. Nữ bá tước Monali thì có giọng hát mê hồn. Phu nhân Sareilles thì có những sáng kiến tuyệt vời trong các cuộc vui. Vậy mà chú ấy không mời họ như trong những mùa săn bắn các năm trước.

“Mình hỏi tôi về phu nhân Brayles? Cô ta thường xuyên có mặt ở lâu đài Arnelles, chăm chỉ hơn năm ngoái nhiều và tấn công chú Elie rất lộ liễu, bám sát chú ấy mọi nơi và mọi lúc. Nhưng Elie thì lại tỏ ra lạnh lùng khiến cô ta lại càng điên cuồng làm đủ trò lơ lửng để chinh phục chú ấy. Con gái đỡ đầu của mình xem chừng thấy hết những mưu mẹo của Brayles. Chú Elie có vẻ cũng khó chịu lắm. Hôm qua chú ấy bảo tôi: “Tôi sẽ nhân dịp nào đó yêu cầu cô Brayles đừng sang bên này nữa”.

“Con Valderez tuy bị bao vây bằng đủ thứ ghen tị hằn thù, vậy mà thái độ nó vẫn thản nhiên. Nó vẫn tỏ ra ân cần chu đáo với tất cả mọi người kể cả những người coi nó là “kẻ thù”. Con đỡ đầu của mình cứ khôi thật đấy. Nhưng cái chính có lẽ là tính nó rộng lượng, không chấp nệ.

“Thật ra cho đến lúc này tôi vẫn chưa điều tra ra được chính xác mối quan hệ vợ chồng giữa nó và Elie. Bởi vì nó rất kín đáo. Thậm trí trước mặt người ruột thịt nó cũng đối xử với chồng lịch sự, lễ phép. Nhưng tôi thấy được thái độ nó đối với chú Elie hơi xa cách, không ra vẻ một người vợ yêu chồng.

“Mình nghỉ ở Barit thế nào? Sức khỏe có khá lên không? Chú Elie và nhất là con Valderez nhờ tôi chuyển lời mời mình đến đây. Họ rất mong được đón mình nghỉ ngơi ở lâu đài Arnelles này.

“Ông Noclare đến đây cuối tuần trước cùng với con trai lớn, thằng Roland. Thằng bé gầy và cao, rất đáng yêu, rất nhiều nét giống chị nó. Còn ông Noclare thì vẫn cái tính nhẹ dạ vốn dĩ. Đến đây ông ta nhập cuộc một cách si mê như lạc vào động tiên vậy. Mê và thán phục chàng rể nhưng đồng thời cũng để lộ ra niềm vinh hạnh được làm bố vợ một vị quý tộc trẻ, giàu sang và hào hoa đến như thế. Ông ta vẫn là một thứ trẻ con, đúng không mình. Dù đã năm chục tuổi đầu. Và nông cạn nữa chứ.

“Mình viết thư cho tôi biết, mình có thể đến đây được không, để tôi báo cho chú Elie và con Valderez...”

CHƯƠNG XV

Valderez ngồi trong phòng khách trắng đang viết nốt lá thư gửi mẹ nàng, thì cha nàng, ông Noclare bước vào. Trong bộ quần áo sang trọng quá mức, ông ngồi xuống ghế bên cạnh con

gái, dáng điệu oai vệ và kiểu cách, bắt chước những vị khách quý phải đến lâu đài Arnelles. Và ông ta sao chép cả từng dáng đi, cách ăn mặc của Elie Ghiliac.

- Cha muốn nói với con một câu chuyện. Nhưng con đang bận phải không?

- Con xong rồi.

Ông Noclare đưa mắt ngắm gian phòng:

- Ai có thể ngờ con gái tôi lại làm bà chủ của tất cả những thứ sang trọng tuyệt đỉnh này! Con có nhớ hôm cha hỏi ý kiến con về lời cầu hôn của Elie, con đã trả lời cha thế nào không? Bây giờ thì con không ân hận là đã nghe cha mà nhận lời chứ?

Ông xoa tay cười mãn nguyện. Valderez quay mặt đi không dám nhìn cha. Nhưng ông Noclare vẫn giọng huênh hoang nói tiếp:

- Bây giờ con là Nữ Chúa ở đây... Và cha sắp nhờ vả con một việc nằm trong quyền hành của con. Con có thể ngờ được không, trong thời gian ra chơi thành phố Aix cha đã vào sòng bạc và không may thua mất sạch. Hôm ấy cha có viết thư cho Elie, đề nghị anh ấy cho nhận trước khoản trợ cấp gia đình ta của quý tới. Elie rất tốt, đã gửi cho cha khoản tiền cha đề nghị. Trong thư anh ấy còn nói thêm rằng quý tới cha vẫn được nhận tiền đầy đủ.

- Khổ! Sao cha lại làm như thế?

Valderez nhìn cha với cặp mắt trách móc thăm hại.

- Cha nhận là cha đã làm một việc tồi tệ... nhất đây là lần thứ hai.

- Cha nói sao? Cha lại thua bạc lần nữa à?

- Vừa rồi quay lại Aix, cha vào cái sòng bài ấy định gỡ. Ai ngờ lại thua thêm mất...

Một tiếng kêu đau đớn buột ra khỏi miệng Valderez.

- Họ chỉ cho cha nợ ít ngày. Sắp hết hạn phải trả rồi. Elie có thể giúp cha chuyện này. Con nói với anh ấy hộ cha...

- Con ấy à? – nàng thốt lên lời phản đối.

- Đúng thế, bởi vì con nói chuyện ấy dễ hơn cha. Anh Elie rất tốt với cha nhưng dù

sao ngỏ lời xin tiền anh ấy cha cũng ngượng. Với lại khoản tiền, có bốn chục ngàn quan thôi, ở miệng con nói ra thì không nhiều nhận gì. Nguyên trị giá cái trâm cài trên ngực áo của con kia cũng vượt quá cái số tiền ấy rồi...

Valderez bật đứng dậy, toàn thân run lẩy bẩy.

- Bốn chục ngàn quan! Sao có thể thế được? Con chưa bao giờ dám mở miệng xin anh ấy thứ gì cho gia đình ta. Anh ấy giúp gia đình mình như thế đã là quá nhiều rồi.

- Số tiền ấy đối với anh Elie có là bao? Con hơi lo quá đấy. Thật ra anh ấy sẽ rất sung sướng được có dịp làm cho con vừa lòng. Và cha hứa là sẽ không bao giờ cầm bài vào tay nữa. Cha

không có số may. Riêng lần này con hãy cứu cha.

- Ôi, cha không hiểu được việc cha đòi hỏi con là việc thế nào đâu! Cha hãy đến gặp thẳng anh ấy mà xin.

Ông Noclare chuyển mặt tức giận.

- Chà, con gái mà đối xử với bố như thế đấy!

- Thôi được, con sẽ nói với anh Elie! – nàng nhịn nhục nói.

Ông Noclare nắm tay con gái xiết mạnh.

- Đúng. Chuyện vặt vãnh như thế mà con bắt cha phải năn nỉ mãi.

Nói xong ông đi ra. Valderez cho lá thư vào phong bì rồi bấm chuông gọi đầy tớ, trao thư. Sau đó nàng ra ngoài thềm, nơi mọi người hay tụ tập vào những buổi đẹp trời .

Lúc này ngoài thềm có bá tước Essil, tiểu thư Madeleine de Verans cùng chồng chưa cưới của cô và bà hầu tước mẹ chồng nàng trong bộ đồ kỹ nữ diêm dúa. Bà vừa cưỡi ngựa dạo chơi về, còn đứng lại ở đó.

- Con tưởng nhà con ở đây?

- Chồng chị còn ở ngoài rừng. Lúc phi ngựa về ta thấy nó khoác tay công nương Ghelka đang hái hoa.

Bà liếc trộm con dâu. Nhưng Valderez đã kịp quay nghiêng khiến bà không đoán được tâm trạng của nàng.

- Chú Elie kia kìa! – Bá tước Essil nói.

Đúng là Elie. Chàng đang đi tới. Bên cạnh là công nương Ghelka tay cầm bó hoa hồng. Đến lưng chừng bậc thềm, công nương đưa cao bó hoa.

- Các vị xem này? Tuyệt vời không?

- Công nương được ưu đãi đặc biệt lắm đấy, - bà hầu tước thủ tiết cười nói.

Elie lúc này đã lên đến thềm, quay sang mẹ chàng lạnh lùng đáp:

- Tưởng mẹ đã biết là gần đây con không từ chối người phụ nữ nào, bất kể là ai, khi họ xin con cho hái hoa ở đây!

- Kể cả những bà già nghèo khổ? Điều này thì tôi chứng nhận vì tôi đã được chứng kiến, - hoàng thân Sterkine vui vẻ nói thêm.

- Phu nhân định đi đâu đấy? - hầu tước Ghiliac hỏi khi thấy Valderez đứng dậy.

- Em muốn nói một câu với cô giáo Ebville lúc này chắc đang chơi với đám trẻ ngoài vườn.

- Tôi đi với phu nhân.

Chàng đứng dậy, cúi gài một bông hồng vào thắt lưng vợ.

- Thứ hoa này phu nhân vẫn thích. Tôi hái về để tặng phu nhân.

Bá tước Essil và hoàng thân Sterkine đưa mắt nhìn nhau tủm tỉm cười. Lúc đã ra xa khỏi thềm, Elie hỏi:

- Ai đã mách cho công nương Ghelka biết tôi đang ở ngoài khu trồng hoa hồng?

- Em không biết.

- Tôi phải điều tra cho ra mới được. Vì tôi không thích đi đâu cũng bị người ta theo dõi như vậy.

- Giọng chàng lộ vẻ tức giận, trán chàng nhăn lại bực dọc.

Hai người đi vòng qua một bãi cỏ. Họ nhìn thấy cậu Roland em trai Valderez đang đi cùng với Benaki. Đứa trẻ da đen này không thích xem những trò chơi náo nhiệt trong lâu đài, vẫn thường lẩn vào một xó tiếp tục học những giáo lí Thiên Chúa. Biết được điều đó Roland thích thú giúp đỡ thằng bé, giảng giải những chỗ nó đọc mà chưa hiểu.

- Cậu Roland vừa kể cho tôi nghe là em đã năn nỉ cha mà vẫn chưa được ông Noclare đồng ý cho cậu ấy học trường dòng phải không?

- Sao mà cha em bướng bỉnh đến thế!

- Tôi đã nói chuyện với Roland và thấy nguyện vọng của cậu ấy rất chính đáng. Nếu em đồng ý, tôi sẽ nói trực tiếp với ông Noclare.

Valderez mừng rỡ:

- Nếu hầu tước nói thì cha em không dám từ chối đâu.

- Tôi sẽ nói ngay sáng mai. Nhưng hình như em có điều gì không vui?

- Đúng thế. Cha em vừa cho biết là ông mới thua bạc ở Aix.

- Tôi đã biết và giải quyết xong rồi.

- Em rất biết ơn hầu tước. Nhưng lần này khác. Cha em lại thua bạc và số tiền quá lớn...

- Bao nhiêu?

Valderez nói rất khẽ, mặt ửng đỏ vì ngượng:

- Bốn mươi ngàn quan!

- Được rồi, tôi sẽ tìm cách giải quyết. Em không phải lo lắng quá.

- Điều em lo nhất là cha em không bỏ được thói máu mê cờ bạc. Chính đấy là nguyên

nhân khiến gia đình em sa sút... Với lại em rất buồn thấy hầu tước đã giúp gia đình em quá nhiều, vậy mà lần này lại phải...

Elie vội ngăn lại.

- Ta không nói chuyện ấy nữa. Việc tôi giúp ông bà Noclare là bình thường thôi, bởi vì đây cũng là gia đình của tôi nữa. Nhưng tôi rất hiểu nỗi lo của em về ông Noclare. Tôi sẽ có một buổi nói chuyện nghiêm chỉnh với ông. Kìa con bé Guillemette!

Elie trở mấy đứa trẻ đang chạy nhảy, trong đó có Guillemette.

- Em làm thế nào mà biến đổi con bé đến như thế?

- Em chỉ cố hết sức mình, có vậy thôi.

- Tôi biết em rất quý nó. Thì ra lòng yêu mến của con người ta có sức mạnh biến đổi mọi thứ.

Giọng nói của chàng chứa đựng một niềm vừa yêu mến vừa cảm phục khiến trái tim Valderez đập rộn rã.

Nhìn thấy cha và mẹ bé Guillemette mừng rỡ chạy đến. Bỗng em vấp phải thứ gì, ngã sòng xoài, miệng thét lên đau đớn. Valderez và Elie hoảng hốt lao tới. Phía đằng kia cô giáo Ebville cũng chạy lại. Đầu gối đứa nhỏ rớm máu. Hầu tước Ghiliac nhắc bổng con lên. Valderez lấy khăn thấm máu. Rồi họ đem em quay về nhà. Elie bế con và dỗ nó, lau nước mắt cho nó.

Đến bậc thềm họ nhìn thấy phu nhân Brayles đang bước lên. Thấy Elie, cô ta bèn quay lại đi về phía họ. Hầu tước Ghiliac cau mày tỏ vẻ khó chịu:

- Có chuyện gì thế? Hôm qua cô để quên thứ gì ở bên này à?

Giọng hỏi không có vẻ nhã nhặn lịch sự như mọi khi. Phu nhân Brayles đỏ mặt vì uất giận. Nhưng cô ta vẫn nén được và cười rất tươi.

- Không ạ! Mẹ anh dặn em hôm nay sang.

- A! Tôi không biết! – Elie đáp lạnh lùng, chạm khế môi trên bàn tay Brayles chìa ra cho chàng.

- Cháu làm sao thế, anh? – cô ta hỏi.

- Cháu vấp ngã sướt da ở đầu gối, - Valderez đáp và nàng không hiểu sao hôm nay nàng lại có cái giọng lạnh lùng như vậy.

- Sao mà bây giờ anh chiều con bé thế. Elie?

- Cô ta ngạc nhiên là phải thôi, bởi vì người ta vẫn gọi tôi là chỉ có óc mà không có tim, đúng không? – chàng mỉm cười mỉa mai. – Nhưng xin lỗi, chúng tôi phải vào bôi thuốc vào hai cái đầu gối tí hon này.

Trên đường vào một trong những cửa của lâu đài, hầu tước Ghiliac bảo vợ:

- Tôi phải dặn mẹ tôi bớt mời cô ta sang đây mới được.

- Nhưng mẹ lại muốn được gặp phu nhân Brayles hàng ngày!

Một nụ cười giấu cợt hiện trên đôi môi chàng hầu tước:

- Gần đây mẹ tôi bỗng đâm quý cô ta. Tôi chưa hiểu tại sao. Mới trước đây vài tháng bà căm ghét cô ta ghê gớm, - giọng chàng như rít giữa hai hàm răng nghiến chặt.

CHƯƠNG XVI

Tối hôm nay tại lâu đài Voglerie cách Arnelles không xa có một bữa tiệc và sau đó người ta trình diễn một vở kịch của hầu tước Ghiliac. Đây là vở kịch vui, viết rất thông minh, hóm hỉnh, trong đó Valderez có phần đóng góp quan trọng. Chẳng là khi viết chồng nàng luôn hỏi ý kiến vợ và đưa vào khá nhiều ý tưởng của nàng. Do đấy cũng có thể nói Valderez là đồng tác giả của kịch bản. Đấy là điều mới mẻ đối với hầu tước Ghiliac vốn là người rất nhiều tự ái, không bao giờ chịu đưa vào tác phẩm của mình những ý của bất cứ ai.

Chặng đường không dài nhưng ngồi trong xe hơi hai người hoàn toàn lặng lẽ. Valderez cảm thấy hình như lại sắp bị một trận cảm mạo. May mà trong xe lần này không còn sức nức mùi thứ nước hoa mà nàng rất sợ. Gần đây chồng nàng đã thôi không dùng nó nữa mà thay bằng một thứ nước hoa rất nhẹ chỉ thoảng mùi hoa diêm vĩ là thứ nàng ưa.

- Khách khứa ở lâu đài Voglerie hết lời ca ngợi vẻ kiêu diễm và đáng điệu hiền hậu đáng yêu của vị nữ chủ nhân lâu đài Arnelles. Hôm nay nàng mặc bộ dạ phục màu trắng được cắt may rất đẹp, khiến tất cả những đường nét trên thân thể nàng đều nổi lên đầy vẻ mỹ lệ. Chưa bao giờ nàng đẹp đến mức lý tưởng như tối hôm nay. Thêm vào đó mọi người đều được biết nàng là đồng tác giả của kịch bản tuyệt vời tối nay.

Thành công rực rỡ của nàng dâu hôm nay quá lớn càng khiến bà mẹ chồng căm uất. Điều bà lo sợ nhất thì nay đã thành sự thật. Valderez đã nổi bật lên, đẩy bà vào bóng tối. Nàng đã tranh mất vị trí trung tâm trong mọi cuộc hội họp của giới thượng lưu. Trước đây mặc dù tuổi không còn trẻ bà hầu tước vẫn giữ được dáng thanh xuân, sắc đẹp kiêu diễm và thường xuyên là ngôi sao chói lọi được mọi người vây quanh tại bất cứ phòng khách sang trọng nào. Những nữ trang đắt tiền nhất mà bà không bao giờ có ý nghĩ trao cho nàng dâu thì bây giờ Elie tự tay đeo lên người vợ. Bên cạnh sắc đẹp không gì sánh nổi, bên cạnh tâm hồn tinh khiết của con dâu, bà chỉ còn là cái bóng mờ nhạt. Nhưng thứ quý giá hơn tất cả mọi thứ quý giá nhất của bà là tình cảm của Elie - bà cũng bị mất nốt. Vốn quen sống phù phiếm và được nuông chiều, bà không sao chịu nổi sự thua kém ấy. Nhất là hôm nay, thái độ chăm sóc ân cần của Elie đối với vợ càng làm bà hầu tước thủ tiết thấy rõ bà đã để mất con trai.

Đầu óc choáng váng vì đủ thứ ý nghĩ và tâm trạng nặng nề, bà tránh vào một căn phòng nhỏ của lâu đài Voglerie. Đây là một trong những phòng khách, dành riêng cho ai muốn được yên tĩnh chốc lát, tạm vào nghỉ ngơi để rồi lại ra phòng khách lớn tiếp tục tham dự các cuộc vui. Nơi đây chỉ được chiếu bằng một thứ ánh sáng mờ nhạt. Căn phòng lúc này không có ai. Ngồi được chừng năm phút, bà hầu tước nghe thấy tiếng sột soạt váy áo. Có người vào. Bà uất giận khi thấy Valderez khoác tay bá tước Serbeck.

- Mẹ ở trong này ạ? Mẹ cũng muốn được yên tĩnh? Cảm ơn bá tước. Ông cứ ra phòng khách để mặc tôi ngồi lại trong này. Tôi cần được yên tĩnh, trong người tôi đang khó chịu, khéo lại bị cảm lạnh nữa mất.

- Để tôi báo hầu tước Elie biết nhé? Để hầu tước đưa phu nhân về lâu đài Arnelles.

- Tôi không muốn làm phiền chồng tôi. Tôi ngồi đợi ở đây tốt lắm rồi. Yên tĩnh và không bị chói mắt.

- Dù sao tôi cũng báo anh ấy biết.

- Đừng, bá tước!

Bá tước Serbeck đã ra ngoài mất rồi.

Valderez đến bên một cửa sổ lớn, mở cánh cửa để hứng làn không khí mát mẻ bên ngoài.

- Phu nhân liệu lĩnh quá đấy! Phu nhân muốn chết như chị Fernande mẹ cháu Guillemette ngày trước hay sao?

Valderez quay lại. Giọng nói du dương và mỉa mai khiến nàng ngạc nhiên. Phu nhân Brayles đang đứng trên ngưỡng cửa căn phòng.

- Tôi không biết chị ấy đã chết ra sao, - Valderez lạnh lùng đáp.

- Ôi, phu nhân không biết thật à?

Cô ta bước đến, đứng bên cạnh Valderez, vẫn giọng nói ngọt ngào du dương:

- ... Chị ấy chết một cách hết sức tầm thường, đơn giản. Vào một buổi sáng, tại sù quán Tây Ban Nha. Do khiêu vũ nhiều quá người nóng lên, chị ấy cũng đại dột ra đứng bên một cửa sổ mở rộng như thế này. Trong lúc mọi người đang huyên náo, chị ấy không để ý và cũng không ai để ý đến chị ấy... cả anh Elie đứng cách đây không xa cũng bỏ mặc vợ. Mấy ngày sau chị ấy viêm phổi cấp và qua đời. Tội nghiệp Fernande. Phu nhân thấy vợ trước của anh Elie chết một cách vớ vẩn đến mức nào chưa?

- Đúng là quá đơn giản. Nhưng điều đáng buồn là chị ấy đã để lại một đứa trẻ mồ côi mẹ.

- Để lại một người cha coi đứa con không bằng con chó săn của anh ấy... Chị làm ơn đóng cánh cửa sổ ấy vào được không? Tôi thấy hơi lạnh rồi đấy, vì tôi không muốn chết kiểu vớ vẩn như Fernande. Thật ra nguyên nhân không phải chỉ do cánh cửa mở hôm đó mà nguyên nhân nằm sâu hơn. Trước đó, suốt từ ngày lấy chồng Fernande thường xuyên bị bao nỗi khổ tâm hành hạ khiến sức khỏe sút kém đi rất nhanh. Nhất là chị ấy thấy rõ ràng sẽ không bao giờ đạt được hạnh phúc, bởi vì tính nết Elie và chị ấy khác nhau quá.

- Làm sao mà có hạnh phúc được, đúng thế - bà hầu tước lúc này mới lên tiếng. - Fernande không tạo nên được ở Elie tình cảm đậm thắm dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, thứ tình cảm mà con trai tôi có thể dễ dàng ban nó cho một cô gái đẹp và thông minh nào khác, ngoài vợ nó.

- Chính vì vậy mà người ta tung ra bao nhiêu lời đồn oan uổng cho chị ấy. Tội nghiệp

Fernande!

Bà Ghiliac lúc này giận dữ chồm dậy trong chiếc ghế bành.

- Brayles! Chị đừng nhắc đến cái con mách lẻo, chuyên tung tin xấu cho người khác ấy nữa. Fernande đúng là một đứa giảo hoạt tại các phòng khách!

Cặp môi Brayles máy máy như cặp môi con mèo sắp vồ con chuột. Mắt cô ta liếc Valderez rồi ngẩng cao đầu làm ra vẻ như không muốn tiếp tục đề tài này.

- Bác bảo Fernande giảo hoạt? Cũng có phần đúng! Nhưng chị ấy đã giảo hoạt một cách tội nghiệp. Khốn nỗi chị ấy nói có ai chịu tin đâu? Phu nhân Valderez ạ, cuộc đời xấu xa như vậy đấy. Do biết mối bất hoà giữa hai vợ chồng anh ấy mà những kẻ xấu bụng tung ngay ra lời bình luận, vu cho rằng anh Elie là nguyên nhân gây nên cái chết của vợ. Họ bảo anh ấy biết tính mệnh Fernande nguy hiểm đến nơi rồi nhưng đã lờ đi.

Valderez vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, lo lắng nhìn vào mắt Brayles:

- Tôi không hiểu phu nhân bày đặt ra những chuyện ấy kể với tôi để làm gì?

- Không phải tôi mà là kẻ khác bày đặt. Nhưng chị yên tâm, mọi sự vụ khổng lồ đều không may mắn làm mọi người giảm lòng sùng bái đối với Elie. Với lại khi thấy vợ đứng bên một cửa sổ mở rộng, trước luồng gió lạnh mà thân nhiên là chuyện bình thường, có phải tội lỗi gì lớn đâu? Fernande tự rước lấy cái chết. Sao lại quy tội cho chồng chị ấy được?

- Im đi, Brayles! – Bà hầu tước gần như quát lên.

- Đúng, phu nhân đừng nên nói nữa! – Valderez nói giọng hơi kiên quyết. – Tôi nghĩ, phép lịch sự tối thiểu đòi hỏi phu nhân không được nhắc lại những lời vu khống ấy trước mặt mẹ và vợ của hầu tước Ghiliac!

Mặt Brayles đỏ bừng. Valderez thấy trong cặp mắt cô ta lộ rõ nỗi uất hận khiến nàng rung mình.

- Phu nhân không tin lời đồn đại chứ gì? Đây là bốn phạm chân chính của phu nhân. Chúng tôi biết bao giờ phu nhân cũng đặt bốn phạm lên trên hết. Phu nhân là người vợ kiêu mẫu, có đầy đủ mọi ưu điểm.

- Chà! Sao hôm nay phu nhân Brayles hào phóng lời khen đến thế. Xin lỗi! - Giọng hầu tước Ghiliac đột nhiên vang lên đầy mỉa mai.

Chàng bước vào căn phòng khách nhỏ, đưa mắt nhìn lên lần lượt vẻ cau có của mẹ, vẻ mặt giận dữ đỏ bừng của Brayles và vẻ mặt đang xúc động của vợ.

Bị hầu tước Ghiliac đột ngột vào cản trở, phu nhân Brayles quay đầu lảng ra một góc. Hầu tước bước đến gần vợ, giọng bỗng nhiên dịu dàng hẳn lại:

- Bá tước Serbeck vừa báo tôi biết em đang khó chịu trong người. Thì ra đúng như thế. Vẫn chứng nhức đầu hôm qua phải không?

- Vâng.

- Vậy thì ta về nhà thôi. Đáng lẽ em báo tôi biết sớm hơn thì phải.

- Em không muốn cản trở hầu tước.

- Tôi có tha thiết gì buổi dạ hội tối nay đâu mà em sợ cản trở tôi, - chàng nói và hất đầu về phía phòng khách vẫn đang ồn ào náo nhiệt trong tiếng nhạc Hungary, là thứ nhạc đang thịnh hành bấy giờ.

Chàng chào mẹ, chào phu nhân Brayles rồi dìu vợ ra ngoài.

Bước vào trong xe, chàng bảo tài xế:

- Nhanh lên, Thibaut!

- Valderez gần như kiệt sức, trong trạng thái mê mẩn. Nàng không thấy rõ thứ gì xung quanh mà chỉ cảm thấy một cách lơ mơ là đang được chăm sóc rất trù mến.

Bước trong xe ra, Valderez nắm chặt tay chồng để chàng dìu lên phòng. Hầu tước Ghiliac bảo chị hầu phòng đang túc trực sẵn:

- Lấy một cốc trà đường thật nóng, nhanh lên! - rồi quay sang vợ. - Em phải đi nằm ngay, người run rẩy, mặt nhợt nhạt không còn giọt máu kia kìa. Tôi cho đi mời bác sĩ Vangue...

- Không cần! Chỉ là một cơn nhức đầu rất bình thường. Em nằm nghỉ và sáng mai là khỏi thôi.

- Thế thì nằm nghỉ ngay đi, - Elie đỡ vợ và bỗng nhiên Valderez rất thèm được ngả đầu lên vai chồng, khóc thổn thức và thổ lộ hết mọi băn khoăn đang dằn vặt trong lòng nàng. “Không! Để hôm khác. Hôm nay mình quá mệt, nói năng lộn xộn chàng sẽ hiểu sai lạc mất.

- Hầu tước đi ngủ đi, để mặc em!

Elie cúi hôn bàn tay vợ lúc này đang run rẩy. Lúc chàng ngẩng đầu lên bốn mắt gặp nhau.

- Em nghỉ đi, - chàng dịu dàng nói.

- Vâng, - nàng đáp rồi rút bàn tay lại.

Elie nhìn thấy một nỗi đau khổ hiện lên rất rõ trong mắt vợ.

CHƯƠNG XVII

Valderez ngồi bên ô cửa sổ trong phòng tiếp khách nhỏ đằng trước phòng riêng của nàng. Mắt nhắm nhắm nhìn những rặng cây phía xa, nàng suy nghĩ miên man. Cơn nhức đầu tối hôm qua, sáng nay chỉ còn vương lại chút ít. Hầu tước Ghiliac sáng sớm vào thăm vợ đã yêu cầu vợ đừng xuống phòng ăn. Chàng đã bảo đầy tớ bùng bữa điểm tâm lên đây rồi. Lúc đi ra chàng bảo sau bữa ăn sẽ quay lại với nàng.

Bây giờ Valderez đang đợi chồng. Và kia rồi, chàng đã bước vào.

- Ông Ghenman ấy cứ giữ tôi mãi trong phòng hút thuốc ! Em thấy trong người ra sao rồi ?

- Em khỏe hẳn rồi. Lẽ ra hầu tước nên để em xuống phòng ăn, bao nhiêu khách khứa dưới đó.

- Tôi đã làm tất cả những gì là nhiệm vụ của chủ nhà rồi. Em yên tâm. Đúng là em không quen với cảnh khách khứa đông đúc suốt ngày ầm ĩ cho nên vánh đầu là phải. – Chàng ngồi xuống, dịu dàng cầm tay vợ. – Tôi phải báo em mấy tin vui, sáng nay tôi đã ngồi nói chuyện khá dài với cha em. Tôi nói khá mạnh và ông Noclare đã hứa sẽ không bao giờ cầm quân bài vào tay nữa. Nhưng rồi tôi cũng sẽ thỉnh thoảng nhắc lại để ông đừng quên. Chuyện cậu Roland cũng xong rồi. Tháng sau cậu sẽ được vào trường dòng, theo đúng con đường cậu mong ước.

- Ôi, em biết ơn hầu tước biết chừng nào! Em phải làm gì để đền đáp đây, Elie?

- Làm gì à? Tôi sắp nói đây, - giọng chàng trở nên dịu dàng đặc biệt. – Tối hôm qua, lúc tôi bước vào căn phòng có em, mẹ tôi và Brayles, tôi nhìn nét mặt em là đoán ra được họ đã nói xấu tôi một điều gì đó rất hệ trọng. Xin em hãy kể hết ra với tôi. Họ đã kể tội tôi những gì? Bởi vì dù sao tôi cũng phải được quyền tự bào chữa chứ?

- Hầu tước nói đúng. Và em cũng có bốn phận phải kể ra hết. Phu nhân Brayles cho em biết về dư luận xung quanh cái chết của chị Fernande...

- Thế em thấy sao?

Elie nhìn thẳng vào cặp mắt nâu sẫm của vợ.

- Ôi, em không tin một chút nào hết, chắc chắn không phải thế.

Chàng hầu tước cúi xuống, đặt nhẹ môi lên trán vợ.

- Cảm ơn em, - Valderez yêu quý! Tôi có thể chịu được mọi nỗi oan ức, nhưng không thể chịu được nếu em hiểu lầm tôi là kẻ sống không chính đáng. Bây giờ tôi xin em trả lời tôi một lời thôi, Valderez! Em có yêu tôi không?

Trước cặp mắt vô cùng trìu mến của chồng, Valderez cảm thấy không còn sức lực nào nữa. Nàng ngả đầu vào vai Elie, đáp rất khẽ:

- Em yêu! Em yêu chàng, Elie!

Họ không nhúc nhích trong một lúc khá lâu, đắm mê trong niềm hạnh phúc. Những niềm vui lớn bao giờ cũng lặng lẽ và sâu lắng. Cái hôn nồng ấm của chàng hầu tước còn nói lên được nhiều hơn mọi lời lẽ. Lần đầu tiên hai trái tim của họ cùng đập một nhịp.

- Chỉ mới trong vài ngày gần đây, anh mới cảm thấy được những ý nghĩ ấy ánh lên trong mắt em. Còn trước đó, anh vẫn hồ nghi, chưa biết liệu có chinh phục nổi tình cảm của em không.

- Anh đã chinh phục được ngay từ buổi đầu gặp gỡ, hình như thế thì phải. Nhưng... Elie, hãy nói em nghe tại sao anh lại nói em với những lời như thế, cái hôm làm lễ cưới ấy? Hôm đấy đúng là em có lỗi, em đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Nhưng anh cũng phải hiểu là

em còn non nớt, chưa hiểu biết gì...

- Anh có lỗi! Chỉ anh có lỗi trong tất cả những chuyện giữa hai ta. Anh đã quá nhiều tự ái, đến nỗi lấn át cả tình yêu. Bởi vì lúc đó anh đã yêu em. Khốn nỗi thói tự ái đã xúi anh làm tất cả những điều em băn khoăn. Không, em đừng giảm nhẹ tội của anh. Bởi vì anh thật tồi tệ, nỗi để một cô gái trẻ hiền dịu, trong trắng như thế này phải đau khổ. Thói tự ái đàn ông của anh đã ngăn trở anh thanh minh với em và thú nhận với em rằng anh yêu em. Nhưng may anh đã nhận ra được sai lầm, đã quyết định phải chinh phục em cho bằng được, phải chứng minh cho em thấy anh có khả năng sống nghiêm túc, và anh có... một trái tim. Bởi vì đây là những điều em lo ngại ở anh, đúng không, Valdez?

- Đúng thế và em có giấu anh đâu, em nói thẳng ra với anh ngay từ đầu cơ mà.

- Nhưng anh đoán không biết có sai không, là có ai đã nói gì đó về anh mới khiến em lo ngại đến như thế chứ?

- Đúng, có người nói. Họ kể về anh những điều khủng khiếp. Họ bảo anh coi em là một “mẫu để nghiên cứu” về tâm lý con người...

Vòng tay chàng hầu tước ghì chặt vợ và Valdez nhìn thấy trong mắt chồng ánh lên một nỗi giận dữ.

- Ra thế? Nhưng kẻ nào nữ độc ác với vợ về chồng người ta như thế nhỉ? Ai vậy, Valdez?

- Xin anh đừng hỏi. Em không thể trả lời anh được. Với lại chuyện đã xong rồi, cũng không nên bới ra làm gì. Nên quên đi và tha thứ cho con người đó, anh ạ.

Chàng hầu tước hôn lên làn tóc vàng óng của vợ:

- Anh không tốt bụng được như em. Anh không thể quên và không thể tha thứ dễ dàng như thế được.

- Em van anh hãy quên.

- Có lẽ sau này anh có thể độ lượng được như em, còn bây giờ thì anh chưa được thế. Anh chỉ có thể hứa sẽ không nói ra. Với lại anh cũng vẫn giữ bốn phần của đũa con là tôn trọng người đã sinh ra mình. Nhưng còn đối với cô Brayles thì...

- Cũng đừng đụng đến cô ấy, Elie!

- Không được. Thấy con rắn độc trên đường, cần phải đánh giập đầu nó. Nhưng chuyện ấy để anh lo. Bây giờ hãy trả lời anh, em còn điều gì băn khoăn về anh nữa không?

- Không, mọi điều lo ngại đã tan biến hết rồi. Bây giờ chỉ còn niềm tin hoàn toàn. Thật ra em đã thấy rõ từ lâu anh là người chân thành và chính trực. Và em biết, đúng ra là em linh cảm thấy rằng anh thực sự yêu em. Nhưng trình độ của em làm sao hiểu ngay được anh. Và nỗi hồ nghi đã hành hạ em suốt bao nhiêu tháng trời.

Chàng hầu tước mỉm cười cảm động.

- Ngay những người thân thích và bạn bè cũng coi anh là người khó hiểu. Nhưng anh mặc

cho họ không hiểu. Chỉ riêng với em anh mới cần làm cho em hiểu anh. Bởi vì em là người duy nhất mà anh yêu thực sự. Yêu và cảm phục!

Elie Ghiliac kể vợ nghe về thuở thơ ấu được nuông chiều của chàng, về những phẩm chất, về hình thức và tinh thần khiến chàng được ca tụng. Tất cả những điều ấy đã mơn trớn lòng kiêu hãnh của chàng ngay từ khi còn non dại.

- Bây giờ anh thấy cần phải kể em nghe về người vợ trước của anh. Bởi vì anh nghĩ xung quanh vấn đề này có thể tiếp tục nảy sinh những ngộ nhận. Cuộc hôn nhân đầu của anh chỉ mang tính ngẫu nhiên. Hai gia đình môn đăng hộ đối, giống như vô vàn cuộc hôn nhân vẫn thường diễn ra xung quanh ta. Năm đó anh ba mươi hai, Fernande mười bảy. Cô ấy sinh trưởng trong xã hội thượng lưu, rất biết cách ăn mặc và thù tiếp. Anh quen cô ấy từ khi cô ấy còn nhỏ, biết tính cách cô ấy hời hợt, không thông minh gì cho lắm nhưng dịu dàng và dễ bảo. Lúc ấy anh quan niệm tình yêu chỉ là thứ phiền phức, mất thì giờ vô ích. Đến sau này khi gặp em anh cũng vẫn còn nghĩ như thế. Anh quan niệm một cuộc hôn nhân lý trí đối với anh là đủ. Thế là cô Fernande trở thành hầu tước phu nhân. Nhưng có điều lạ là khi lấy chồng xong, cô ấy lại đâm ra phù phiếm hơn khi còn là con gái. Và anh đã phải nếm đủ các sắc độ của những đòi hỏi vô lý, những cơn thần kinh và những tính tình liên tục thay đổi. Tất nhiên trong này anh cũng có phần có lỗi. Anh đã thiếu kiên nhẫn, thiếu rộng lượng đối với cô ấy lúc đó còn non nớt. Nhưng các vụ lục đục trong sinh hoạt vợ chồng đã khiến anh không chịu nổi nữa và anh mất dần tình cảm với cô ấy. Đúng ra là cuộc hôn nhân đó sai lầm về cả hai phía. Phải thừa nhận Fernande yêu anh, nhưng do yêu quá mức, cô ấy đã ghen tuông khủng khiếp. Cô ấy theo dõi rình mò anh khắp mọi nơi, mọi lúc. Mãi đến khi bệnh tình nguy kịch, biết không sống được nữa cô ấy mới hiểu ra là đã tự làm hại bản thân, chắc thế, bởi vì lúc hấp hối, trong cơn mê sảng, cô ấy đã nói: “Em đã lầm! Elie, em đã lầm!”

Hai người ngồi lặng lẽ một lúc lâu. Cả hai đều nghĩ đến hình bóng một cô gái trẻ, đầu óc nông cạn, nhưng trái tim nồng nhiệt, đến khi chết vẫn chưa hiểu – trừ phút hấp hối – là muốn chinh phục được chàng hầu tước Elie Ghiliac thì phải xử sự cách nào.

- Tha lỗi cho anh, Valderez, là đã gọi chuyện ấy nhưng anh nghĩ, là giữa hai vợ chồng không nên để chuyện gì còn chưa hiểu rõ về nhau. Công bằng mà nói, anh cũng có phần lỗi của anh và Fernande cũng có phần lỗi của cô ấy. Chúa sẽ là người phán xử. Bây giờ ta nói về em, Valderez ạ. Em thông minh, em có một tâm hồn cao cả. Sắc đẹp của em không thôi chưa đủ chinh phục anh đâu, nếu như em không có những phẩm chất kia...

- Ôi, Elie! Nhưng sao ngày ấy anh lạnh lùng đến như vậy?

Họ trò chuyện với nhau rất lâu, cho mãi đến lúc dấy tớ lên mời họ xuống ăn bữa trưa. Valderez bèn đứng dậy thay quần áo để xuống nhà. Hầu tước Ghiliac cúi xuống hôn lên hàng lông mi của vợ:

- Em mặc bộ trắng nhé! Em mặc bộ đấy hợp nhất. *Candidior Candidis*. Lời châm ngôn ấy của nữ công tước ngoan đạo Claude cũng đáng được coi là châm ngôn của em, con thiên nga của anh ạ.

CHƯƠNG XVIII

Đã một tiếng đồng hồ liền, phu nhân Brayles tính đi tính lại mãi mà chưa xong. Tha hồ xoay chuyển cách nào cô ta cũng vấp phải một thực tế khủng khiếp: những khoản nợ chồng chất. Biệt thự Reynie đã đem cầm và trên bàn giấy của cô hàng tập thư các chủ nợ đe dọa sẽ có biện pháp nếu cô không chịu trả sòng phẳng cho họ.

Gia tài của chồng cô để lại sau khi chết, nếu như chi tiêu vừa phải thì khá ung dung. Nhưng Brayles muốn tiếp tục cuộc sống ăn chơi, muốn vẫn giữ quan hệ với những người giàu có, muốn ăn mặc sang trọng không kém gì khi chồng còn sống. Và thế là chẳng bao lâu cô ta bắt đầu nợ nần. Hiện cô nợ bạn bè những khoản tiền khá lớn, lớn nhất là khoản nợ Eléonore. Gần đây Brayles đã lấy lòng bà hầu tước xem chừng đang muốn kết thân lại với cô ta. Nhưng đến nay thì mọi thủ đoạn đều không đem lại kết quả gì. Cô ta đứng trước nguy cơ của một sự phá sản nhục nhã. Sau đây sẽ là nghèo đói, là mọi người giàu có quen biết sẽ quay lưng lại với cô.

Cô nằm ngả ra trên chiếc ghế bành, hoàn toàn tuyệt vọng. Thế là tan tành hết. Bởi vì từ ngày chồng chết, cô sống trong niềm hy vọng chiếm được trái tim của Elie Ghiliac. Cuộc hôn nhân thứ hai của hầu tước khiến cô như chết lặng. Nhưng đến khi nghe một vài dư luận là chàng bỏ rơi cô vợ kế, Brayles lại chớm hy vọng. Gần đây, được dịp hàng ngày tiếp xúc với Valderez, thấy rõ tình cảm của Elie đối với vợ. Brayles trào lên một niềm ghen tị. Ghen tức trở thành căm thù, cô ta muốn tìm cách nào làm hại được Valderez, đẩy cô vợ trẻ ấy vào đau khổ. Chính nguyên do đó đã dẫn đến những lời xúc xiểm độc ác tối hôm qua. Tuy nhiên Brayles cũng hiểu rằng mọi cố gắng của mình đều vô ích, bởi vì Elie quá tinh tường, không mưu mẹo nào lọt qua mắt chàng hầu tước. Nghĩ đến đây, nổi uất hận trào lên chẹn lấy cổ người thiếu phụ xinh đẹp sớm quá chồng này.

- Ta phải dạo chơi một chút cho đỡ ngột ngạt, - đột nhiên cô ta tự nhủ. – Đầu đã bốc lửa vì những con số này rồi.

Brayles lắc chuông gọi đầy tớ, bảo lấy áo mũ, rồi bước ra khỏi nhà đi về phía cánh rừng Vrinières.

Cô cảm thấy không muốn gặp ai lúc này, cho nên không theo con đường xuyên qua rừng mà rẽ vào lối mòn giữa những hàng cây.

Brayles cắm đầu bước, đầu óc mãi suy nghĩ, không hề để ý đến vẻ đẹp tuyệt vời của buổi sáng mùa thu, làn gió mát mẻ, lá vàng rực rỡ trên cây và xào xạc dưới chân.

Đột nhiên cô ta đứng sững lại: trên đường to một cặp đang đi. Trông họ không ai có thể làm được. Người đàn ông cao lớn hơi cúi nói với người phụ nữ rất trẻ khoác tay chàng ta với một vẻ tin cậy giao phó của con người biết mình đang được yêu. Hầu tước Ghiliac lúc này trông khác hẳn mọi khi khiến phu nhân Brayles cảm thấy như không phải chàng.

Cô ta nhắm nghiền mắt lại, tựa vào một thân cây. Nỗi đau bóp chặt trái tim khiến cô như tắc

thở.

Lúc Brayles mở mắt ra, cô thấy cặp vợ chồng kia dừng lại giữa đường. Tiếng Valderez reo lên vui vẻ:

- Ôi, sao cravat của anh lệch đi thế này? Sao lại thế, Elie?

- Tại anh vội vã đuổi cậu hầu phòng đi, để nó khỏi quấy rầy trong khi anh biết em đang đợi. Anh không muốn bắt em phải trễ buổi cầu kinh buổi sáng. Thằng cha chưa kịp thắt cravat hẳn hoi cho anh và anh cũng quên băng đi mất.

- Để em sửa lại cho, kéo người ta bảo anh không còn lịch sự chu đáo trong cách ăn mặc nữa.

- Có khi nhìn thấy anh như thế này mọi người lại đua nhau bắt chước đấy. Thói thường của xã hội thượng lưu là như vậy. Khéo người ta lại có phong trào ăn mặc hơi hờ hững một chút không biết chừng. Vì gọi là “mốt” tức là thứ nhiều khi quái đản... Cảm ơn em.

Chàng hầu tước nâng bàn tay vợ lên hôn âu yếm rồi họ lại đi tiếp, rẽ vào một lối mòn đầy lá vàng trong ánh sáng mùa thu êm dịu.

Phu nhân Brayles nhìn theo họ, cố nén cho tim khỏi đập mạnh. Họ đang đề mê hạnh phúc trong khi mình chỉ còn là một rác rưởi mà mọi người đều kinh tởm.

Trông cách anh ấy nhìn con mụ vừa rồi. Và con mụ... rạng rỡ mặt mày vì được chồng yêu.

Brayles cảm thấy dường như mình đang lên cơn sốt. Cô ta vội vã trở ra, hỗn hển quay về biệt thự Reynie.

- Ngài hầu tước Ghiliac vừa đến, đang đợi phu nhân trong phòng khách nhỏ, - chị hầu phòng báo tin lúc mở cửa cho chủ.

Phu nhân Brayles giật mình kinh ngạc. Elie có đến thăm mình như thế này bao giờ đâu? Trừ những hôm mình tổ chức tiệc mời khách? Chắc có chuyện gì quan trọng đây...

Và Brayles đột nhiên nghĩ: “Thôi đúng, vợ anh ấy kể lại với chồng những điều mình đã nói với mụ và bây giờ anh ấy đến tìm mình để trách cứ”. Brayles rùng mình sợ hãi, nghĩ đến lúc chịu những đòn sấm sét chính đáng của một con người vẫn không quen thương xót ai.

Cô ta đặt tay vào nắm đấm cửa ngăn ngại. Cuối cùng Brayles đành mở và bước vào giữa phòng khách.

Hầu tước Ghiliac đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Thấy tiếng động chàng quay lại và phu nhân Brayles thấy luồng mắt của khách chiếu thẳng vào mình một cách nghiêm ngặt, cặp mắt đã từng làm nhiều người khiếp sợ mỗi khi làm điều gì trái ý chàng hầu tước.

- Tôi cần nói với phu nhân một điều, - chàng hầu tước lạnh lùng nói.

Phu nhân Brayles lúng búng:

- Vâng... em nghe đây... mời anh ngồi xuống đã.

Hầu tước giờ tay ngăn lại.

- Không cần. Tôi nói ngắn thôi. Bởi vì phu nhân đã biết nguyên do việc tôi đến rồi, đúng thế không?

- Làm sao em biết được?

- Đừng thủ đoạn với tôi, mất công vô ích. Phu nhân thừa biết là tôi đã phải tìm xem nguyên do nào khiến vợ tôi bối rối như thế, khiến mẹ tôi lúng túng còn phu nhân cũng không bình thường lúc tối hôm qua ở lâu đài Voglerie. Vợ tôi kể hết rồi. Cho nên phu nhân chắc cũng không lấy làm lạ khi tôi đề nghị phu nhân từ nay đừng bước vào nhà tôi nữa.

Khuôn mặt đỏ ửng của Brayles chuyển thành tái nhợt. Cô ta ngơ ngác nhìn khách một lúc lâu dường như không hiểu chàng nói gì.

- Anh... Hầu tước cấm cửa em ư? – Cô hỏi giọng khản đặc.

- Chính phu nhân đã làm tất cả những gì để đẩy tôi đến cái quyết định ấy, - nói xong chàng quay đầu, bước ra phía cửa.

Nhưng Brayles bước lên, níu khách lại:

- Elie! Đừng thế. Anh đừng phá hủy cả một tình thân đã bao nhiêu năm nay. Em có lỗi. Em hiểu. Em đã xử sự tồi tệ... nhưng anh biết tại sao không?

Bàn tay cô ta run rẩy và cặp mắt biểu lộ một sự van nài thảm hại.

Chàng hầu tước buông tay phu nhân Brayles ra một cách kiêu hãnh:

- Tôi không cần biết, thưa phu nhân. Tôi chỉ quan tâm đến sự kiện đã xảy ra khiến vợ tôi đau khổ. Vợ tôi đã tha thứ cho phu nhân, còn tôi thì việc phu nhân nhắc lại tình thân càng không hề thay đổi điều tôi đã quyết định.

Chàng đi ra sau khi chào lạnh nhạt... Phu nhân Brayles đứng ngậy ra giữa phòng, hai gò má bốc lửa, tưởng như vẫn thấy trước mắt cặp mắt đầy khinh bỉ nhìn mình.

Rời khỏi biệt thự Reynie, hầu tước Ghiliac đi đường tắt dẫn tới một trong những cổng vào lâu đài Arnelles. Chàng đi ngang qua vườn cây rồi vào khu nhà kính định thăm nơi trồng hoa. Việc cho bài học một người phụ nữ như vừa rồi đối với chàng là việc bắt buộc, không làm chàng vui được. Trên lối đi vào một nhà kính chàng chạm trán bà hầu tước từ trong ấy đi ra, tay cầm mấy bông hoa. Chàng không nhìn thấy vẻ bức tức trên trán mẹ.

- Con không cười ngựa dạo chơi sáng nay à? – bà nói, đưa bàn tay cho con trai hôn.

- Không, hôm nay con đi bộ. Phong cảnh rừng Vrinières đẹp tuyệt vời, thời tiết hôm nay lại rất dễ chịu. Mẹ hái hoa đấy ạ?

- Mẹ định tìm một bông hoa hồng ngũ sắc mà không thấy còn bông nào. Bác Germhann bảo Valderez hái hết đem ra nhà thờ từ sáng. Mẹ rất ngạc nhiên, xưa nay con có để người ta tha hồ hái loại hoa quý nhường ấy đâu, - bà cố lấy giọng bình tĩnh nhưng rõ ràng là bà cố nén nổi giận dữ.

Hầu tước thản nhiên đáp:

- Mai có lễ lớn ở nhà thờ. Với lại Valderez được toàn quyền quyết định mọi việc trong nhà này. Lần sau nếu mẹ muốn có hoa hồng ngũ sắc mẹ nên nói trước với cô ấy.

- Cảm ơn, - bà hầu tước bức bối nói. Bà rẽ sang con đường dẫn vào lâu đài. Elie không vào nhà lợp kính nữa mà đi theo mẹ.

- Con muốn báo cho mẹ biết một điều, - chàng nói giọng rất lạnh. – Mẹ đã chứng kiến những việc làm tồi tệ xúc xiểm của phu nhân Brayles tối hôm qua đối với vợ con. Chắc mẹ sẽ không ngạc nhiên khi con đề nghị cô ấy đừng đặt chân vào nhà này nữa.

Bà hầu tước tròn tròn mắt:

- Con làm như thế ư, Elie?... Với Brayles là đứa mà con quen biết từ thuở nhỏ sao?

- Ngay đến chị con hay em ruột con, con cũng không tha thứ được nếu họ có những hành vi tồi tệ như thế. – Nói xong chàng khẽ cúi đầu chào mẹ rồi bước về khu nhà kính trồng hoa.

Bà hầu tước đứng sững nhìn theo đứa con mà bà thấy rõ đã không thể chi phối được nữa.

*

* *

Nhìn thấy đôi vợ chồng Elie và Valderez hạnh phúc không phải ai cũng mừng cho họ. Một số người bức tức nói nhỏ với nhau:

- Hừm, chẳng thế nào hòa thuận được mãi. Để rồi xem. Hoa nào rồi cũng đến lúc phải tàn...

Bá tước Essil đến thăm người em họ khi hai vợ chồng hầu tước Ghiliac đến ở biệt thự riêng tại Paris. Ông thấy Valderez trong phòng khách sáng sủa vừa ru cho đứa con trai mới đẻ ngủ. Đứa trẻ đã đẩy hạnh phúc của hầu tước Elie Ghiliac lên đến toàn vẹn. Bá tước nhìn thấy người em họ ngồi bên vợ, bàn tay đặt lên mái đầu của bé Guillemette đang nép vào người cha.

Khi nghe bá tước Essil thuật lại điều thiên hạ bình phẩm và tiên đoán kể trên hai vợ chồng Ghiliac nhìn nhau tủm tỉm cười. Trong cái nhìn ấy có chứa đựng cả tình yêu lẫn lòng tin cậy nhau. Quay sang ông anh họ, chàng hầu tước vui vẻ nói:

- Tôi chỉ xin trả lời những người đa nghi ấy bằng một câu của phu nhân Swetchine: “Hoa tình người thì tươi mãi không bao giờ tàn”.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>